

Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em

Contents

Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19	66
20. Chương 20	69
21. Chương 21	73
22. Chương 22	79
23. Chương 23	83
24. Chương 24	86
25. Chương 25	90
26. Chương 26	93
27. Chương 27	97

Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, HEĐộ dài: 68 chươngEditor: huong1603 (huongthao0308)Convert: Tàng Thư Việ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-cuoi-con-duong-anh-va-em>

1. Chương 1

Hội nghị buổi chiều hơn ba giờ mới bắt đầu, cuối cùng phương án quảng cáo của Tô Tầm cũng không được thông qua, tâm huyết trong hai tuần nay của cô như nước chảy về biển Đông nên trong lòng cô cảm thấy có chút uể oải.

Sau khi tan họp, mọi người kẻ trước người sau đi ra khỏi phòng, Tô Tầm sắp xếp lại tài liệu rồi đi ra.

Trở lại vị trí của mình cô mới thở ra một hơi nhưng mà nghĩ lại hôm nay có thể tan làm đúng giờ đi đến nhà trẻ đón Tô Tiểu Tông được rồi. Vì cái phương án quảng cáo này mà mỗi ngày cô đều làm thêm giờ đến rạng sáng. Cô không thể đem bé theo bên người được nên đành phải nhờ anh trai chăm sóc cho bé.

Đúng lúc ngày mai là cuối tuần nên tối nay có thể dẫn bé đi nhà hàng ăn cơm, sau đó hai mẹ con sẽ cùng nhau đi dạo.

Nhưng mà đời đúng là không như ý muốn. Lúc gần tan làm thì Giám đốc sáng tạo Lâm Đan chân đi giày cao gót đi vào phòng, vỗ tay một cái thì ánh mắt của mọi người lập tức nhìn qua, có người thậm chí còn gào nhỏ một tiếng: “Ngần vạn lần đừng nói là tới thông báo làm thêm giờ nhé!”

“Chẳng lẽ đêm nay lại phải ở công ty ăn cơm hộp sao ...?”

Tô Tầm mơ hồ có dự cảm xấu, tối nay có khả năng lại phải làm phiền anh trai đi đón Tô Tiểu Tông rồi.

Nhưng điều cô dự đoán hoàn toàn ngược lại, Lâm Đan nhìn một lượt mọi người trong phòng rồi mỉm cười nói: “Hôm nay có nhiều việc quá nên không thể báo với mọi người được, hạng mục kia đã được thông qua đề án rồi, đây cũng là hạng mục cuối cùng tôi làm ở công ty này. Ngày mai tôi chính thức rời khỏi chức vị nên tối nay tôi muốn mời mọi người ăn một bữa cơm, ở ngay quán ăn gia đình gần công ty thôi, mọi người đều đến đi.”

Lập tức mọi người đều bàn bạc sôi nổi, hiển nhiên là không đoán được lý do Giám đốc Lâm rời khỏi chức vị nên rồi rít hỏi: “Giám đốc Lâm, tại sao chị lại từ chức vậy?”

Lâm Đan chỉ cười, tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Là chuyện cá nhân thôi, mọi người đừng nghĩ lung tung, việc tôi rời chức vị cũng không có ảnh hưởng gì đến công tác của mọi người. Còn nửa giờ nữa là tan tầm, chút nữa mọi người cùng nhau đi qua.” Nói xong thì ý bảo mọi người cứ tiếp tục công việc còn cô thì đi ra ngoài.

Mọi người làm gì còn tâm tư làm việc nữa, liếc mắt nhìn nhau: “Tuy bình thường Giám đốc Lâm hết sức nghiêm túc, thỉnh thoảng còn hung dữ khiến cho mọi người nghĩ chị ấy đang ở thời tiền mãn kinh nhưng tôi cũng đã quen rồi ...”

“Đúng vậy, trước đó cũng không nghe thấy tin tức gì, tại sao đột nhiên lại từ chức chứ?”

“Không trách được tại sao chị ấy lại theo sát hạng mục này như vậy, thì ra là muốn làm xong trước khi từ chức.”

“Cũng không biết Giám đốc mới sẽ là ai, chắc không phải là tuyển thẳng người trong ngành đâu.”

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên, hết nguyên nhân Giám đốc Lâm từ chức lại đến Giám đốc mới sẽ là ai.

Tô Tầm cũng không tham gia thảo luận, cô chỉ ngồi nghe trong chốc lát rồi đi vào phòng uống nước gọi điện thoại.

...

Tô Tiểu Tông đang đứng ở trước cửa nhà trẻ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, con ngươi đen tuyền có chút lo lắng nhìn xung quanh, rất nhanh đôi mắt của bé đã trở nên ảm đạm.

Một người đàn ông trẻ tuổi có thân hình thon dài đang đi tới, anh vẫy tay với Tô Tiểu Tông. Mặc dù Tô Tiểu Tông hết sức thất vọng vì mẹ không đến đón nhưng bé chưa từng quên mẹ đã dạy là phải lễ phép nên xoay người nói với thầy giáo Trương đang đứng bên cạnh: “Cậu của con tới rồi, con chào thầy.” Sau đó đeo cặp sách nhỏ bắt đầu đi tới chỗ cậu.

Tô Thâm véo cái cằm nhỏ của Tô Tiểu Tông, biết rõ tại sao đứa nhỏ lại không vui nhưng vẫn cố tình hỏi: “Sao vậy, không vui khi nhìn thấy cậu à?”

“Cậu, cậu đã liên tục mười bảy ngày đến đón cháu tan học rồi.” Bé nhỏ giọng lẩm bẩm, ngụ ý là đã rất lâu rồi mẹ không đến đón bé.

Tô Thâm vươn tay dùng sức vuốt tóc bé cho đến khi mái tóc xoăn của Tô Tiểu Tông trở nên lộn xộn thì mới dừng tay lại, tên sói con mắt trắng này, được anh ngày ngày đưa đón mà còn tỏ ra ghét bỏ anh như thế.

Tô Tiểu Tông không giống như bình thường không để cho cậu vò tóc mình mà tinh thần sa sút, cúi cái đầu nhỏ đang bị giầy vò xuống, giọng nói ủy khuất giống như là muốn khóc: “Nhiều ngày rồi cháu không được gặp mẹ, cậu ơi, có phải là mẹ không cần cháu nữa phải không ...” Giọng nói tràn đầy vẻ mất mát.

“...” Tô Thâm sững sờ một chút, giống như không nghĩ tới điều mà tóc xoăn nhỏ đang lo lắng là cái này, không trách được hai tối nay cu cậu không chịu ngủ, náo loạn đòi gọi điện thoại cho mẹ, vừa mới gác máy không bao lâu lại gọi qua nữa, náo loạn đến lúc buồn ngủ không chịu nổi nữa mới thôi.

Anh khom người bế Tô Tiểu Tông lên, nhìn thấy con mắt đỏ au của bé nhưng lại không có nước mắt, tay nhỏ đang gãi mái tóc xoăn. Tô Tiểu Tông vốn định nén nước mắt lại nhưng khi được cậu bế như vậy thì nước mắt liền “lộp độp” rơi xuống.

“Cậu!” Tô Tiểu Tông lườm cậu mình một cái rồi không vui kêu lên, cậu mới là đứa bé hay khóc nhè ấy!

Tô Thâm nhét bé vào chỗ ngồi sau của chiếc xe đang đỗ ở ven đường, vũng vàng đặt bé vào chỗ ngồi cho trẻ em, sau đó nhét điện thoại vào trong ngực bé: “Tự cháu gọi điện hỏi mẹ đi.”

Tô Tiểu Tông ôm lấy cái điện thoại di động màn hình lớn của Tô Thâm, những ngón tay mập mạp bấm trên màn hình số điện thoại của mẹ, bé có thể nhớ số điện thoại của nhiều người: mẹ, cậu, ông ngoại, dì Hiếu Tình, duy nhất chỉ không biết số của bố mà thôi.

Có một lần bé nhịn không được hỏi mẹ liệu có thể cho bé số điện thoại của bố được không, bé rất muốn gọi điện thoại cho bố.

Lúc Tô Tiểu Tông gọi điện thoại cho Tô Tầm là lúc cô vừa tan tầm, Lâm Đan đã đến cửa phòng chờ mọi người cùng đi. Tô Tầm đang cầm điện thoại ở trên tay, điện thoại vừa đổ chuông là cô đã bắt máy nhưng người ở bên kia không nói tiếng nào cả nên bước chân cô không khỏi dừng lại, mọi người đều vòng qua cô đi về phía Lâm Đan.

Rất nhanh, trong văn phòng rộng lớn chỉ còn lại một mình cô.

“Tiểu Tông, chín giờ tối nay mẹ sẽ đến chỗ cậu đón con, ngày mai sẽ dẫn con đi chơi được không?” Giọng nói Tô Tầm dịu dàng, rõ ràng là có ý dỗ người, đôi mắt cũng cười cong lên nhìn rất là đẹp.

Đúng lúc này, Triệu Cần Cần vốn đã ra khỏi phòng lại quay lại, vốn là muốn giục Tô Tầm nhanh lên nhưng lại nghe thấy tiếng dỗ dành trẻ con dịu dàng của Tô Tầm nên dừng lại, đứng chờ tại chỗ.

“Thật sao?!”

Tô Tiểu Tông như bước qua làn sương mù, vui mừng kêu to lên.

“Thật, mẹ bảo đảm.” Tô Tầm nghiêm túc nói.

Tô Tiểu Tông càng cảm thấy vui vẻ hơn, chỉ cần mẹ nói ra hai chữ “bảo đảm” thì chắc chắn là thật nên khoái trá nói: “Vậy con đợi mẹ.”

Tô Tầm dặn dò bé vài câu rồi mới cúp điện thoại.

“Đi nhanh đi, để lạc mọi người không tốt.” Triệu Cần Cần tiến lên cầm tay cô.

“Được.” Tô Tầm cười cười.

“Chắc em không gặp Tiểu Tông nhiều ngày rồi hả?” Hai người chơi thân trong công ty nên Triệu Cần Cần rất hiểu tình cảnh của Tô Tầm.

Tô Tầm gật đầu, cô đã làm ở công ty này được hơn một năm, có quan hệ thân thiết với Triệu Cần Cần, cô ấy cũng là người duy nhất trong công ty biết cô một mình nuôi con nhỏ.

Lúc ấy Tô Tầm mới vào công ty không lâu, hôm đó tan làm trễ nên cô vội vàng đi đón Tô Tiểu Tông, đứng ở dưới lầu đón xe. Tan tầm là vào giờ cao điểm nên rất khó đón được xe, thật vất vả mới ngăn được một chiếc, lúc cô đang chuẩn bị lên xe thì Triệu Cần Cần thò đầu ra hỏi: “Tầm Tầm, cô đi đâu vậy? Nếu thuận đường có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không?”

Tô Tầm nói: “Nhà trẻ Kim Bảo bối.”

Triệu Cần Cần vui mừng nói: “Tôi cũng đi đến đó.” Lời còn chưa nói xong nhưng người đã chui vào bên trong xe rồi, tính cách tự nhiên cứ thể thể hiện ra không bỏ sót chỗ nào cả.

Sau khi xe chạy thì Triệu Cần Cần mới nhớ hỏi tới Tô Tầm: “Cô đi đến nhà trẻ làm gì vậy?”

Tô Tầm nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: “Đón con trai.”

Hai mắt Triệu Cần Cần mở to, cảm như muốn rớt xuống đất nhìn Tô Tầm, vẻ mặt đầy khiếp sợ, chỉ ngón tay về phía Tô Tầm: “Con trai của cô ... đi nhà trẻ?”

“Đúng vậy.” Tô Tầm cũng không thấy ngạc nhiên trước phản ứng của Triệu Cần Cần.

“Thật không nhìn ra mà ... Tôi cho rằng cô chỉ là một cô gái mới tốt nghiệp, trong công việc tôi còn muốn chiều cố cô nhiều một chút.” Triệu Cần Cần cũng không có khoa trương, dáng vẻ của Tô Tầm không khác gì sinh viên đại học nhưng đã có con trai đi nhà trẻ rồi, nhìn vẻ mặt của Tô Tầm thì biết không phải là cô đang nói đùa, “Chồng cô không đón nên cô phải đón sao?”

Trong xe chợt rơi vào yên lặng, Triệu Cần Cần liền hiểu ra có khả năng cô đã nói sai rồi, đang muốn lấp liếm cho qua chuyện thì Tô Tầm nghiêng đầu với cô: “Tôi nuôi con một mình.”

Triệu Cần Cần: “...”

Tô Tầm nghĩ là ngày hôm sau trong phòng sẽ lan truyền chuyện của cô, dù sao ở công sở, con gái thích làm nhất lúc rảnh rồi chính là tám chuyện, còn cô cũng không định giấu giếm điều gì.

Ngược lại Triệu Cần Cần giống như là liều chết giúp cô che giấu chuyện này, mỗi lần có đồng nghiệp hỏi cô là có bạn trai hay chưa, lúc cô định trả lời là có con trai rồi thì Triệu Cần Cần liền cắt ngang, “Quan hệ của tôi với Tầm Tầm tốt nhất, cô ấy cần có bạn trai làm gì chứ!”

Tô Tầm cảm thấy quái lạ nhìn Triệu Cần Cần nên Triệu Cần Cần đành kéo cô qua một bên, nhú mào quả trách cô: “Từ lúc tốt nghiệp chị liền làm ở công ty này, cũng đã hơn bốn năm rồi, nếu em không muốn người trong công ty nói những lời khó nghe sau lưng thì đừng có thành thành thật thật nói ra chuyện của mình như thế.”

Chuyện Triệu Cần Cần nói ... đại khái là chưa chồng mà sinh con, thậm chí là những lời còn khó nghe hơn. Dù sao cô còn rất trẻ, lại rất xinh đẹp nữa nên có thể khiến người ta suy nghĩ nhiều.

...

Liên hoan đến hơn tám giờ mới kết thúc, có người đề nghị đi hát K, tất cả mọi người đều đồng ý ngoại trừ Tô Tầm. Bình thường số lần Tô Tầm đi liên hoan cũng không nhiều nên mọi người cũng đã quen rồi, cũng không cố ép cô.

Lúc Tô Tầm đến chỗ Tô Thâm thì còn năm phút nữa là đến chín giờ, cô đi có chút vội vàng nên thở hổn hển hỏi Tô Thâm: “Anh, Tiểu Tông đâu rồi?”

Tô Thâm hất cằm về phía phòng ngủ: “Hai tối nay đều ngủ muộn, hôm nay biết em sẽ tới đón nên cu cậu cảm thấy yên tâm, ngoan ngoãn đi ngủ rồi.”

Tô Tầm đi vào phòng ngủ, thấy Tô Tiểu Tông đang ôm ipad ngủ thiếp đi, lông mi vừa đen vừa dày, vẻ mặt bình an, tóc đã dài hơn rất nhiều so với mười ngày trước, biến thành một đầu tóc xoăn, cô nhìn không được nhú mày lại.

Tóc Tô Tiểu Tông chỉ cần hơi dài một chút thì sẽ quăn lại, cái này là di truyền từ Lục Trình Dương.

Đầu tóc Lục Trình Dương lúc nào cũng được cắt bỏ hết sức gọn gang, ngũ quan rõ ràng nhìn rất anh khí phi phàm. Lúc trước Tô Tầm thích nhất là khí chất sạch sẽ lạnh đến thấu xương đó của anh, cô cũng là tình cờ nhìn thấy ảnh chụp trước đây của anh nên mới biết được tại sao lúc nào anh cũng để tóc ngắn; bởi vì chỉ cần tóc anh hơi dài một chút sẽ bị quăn, làm cho cô muốn dùng từ “xinh đẹp” để miêu tả người đàn ông này.

Cô đưa tay vuốt mái tóc quăn của Tô Tiểu Tông, không thể không cảm thán gien di truyền quá mạnh.

2. Chương 2

Tô Tiểu Tông giống như là cảm nhận được hơi thở của mẹ nên đột nhiên tỉnh lại, thân hình nhỏ bé nhanh chóng bổ nhào vào trong lòng Tô Tầm: “Mẹ!”

“Ngaoan.” Tô Tầm ôm lấy bé, “Nếu như con cảm thấy mệt thì đêm nay chúng ta sẽ ngủ lại ở nhà cậu nhé.”

Vừa nghe nói là sẽ ở đây thì Tô Tiểu Tông vội vàng ôm chặt lấy cái cổ của mẹ, cả người như muốn treo ở trên người Tô Tầm, “Mẹ, con muốn về nhà, lâu rồi chúng ta chưa có về nhà.”

Toàn bộ thân mình mập mạp của cậu nhóc bám trên người Tô Tầm nên cô phải cố hết sức mới giữ được bé.

Tô Thâm đi qua bế lấy tóc xoăn nhỏ đang treo ở trên người Tô Tầm xuống rồi nói với cô: “Em đi thu dọn đồ đạc cho cu cậu đi, anh đưa hai người về.”

Tô Tiểu Tông giãy dụa trườn xuống từ trên người Tô Thâm, ân cần chạy đến trước mặt Tô Tầm, cố gắng thuyết phục: “Mẹ, con giúp mẹ!”

“Được.” Tô Tầm đang thu dọn bên cạnh trả lời.

Tô Tiểu Tông thu dọn sách vở và bút viết trên bàn bỏ vào trong cặp sách, sau đó như cái đuôi nhỏ chạy theo phía sau Tô Tầm. Lúc Tô Tầm gấp quần áo thì bé ngồi ở một bên ‘đắm đuối đưa tình’ nhìn.

Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Tông không được gặp mẹ trong thời gian hai tuần liền. Trước đây, lúc mẹ bận rộn cũng đưa bé đến nhà cậu hoặc nhà ông ngoại nhưng lâu nhất cũng chỉ có năm ngày, chưa từng lâu như thế này.

Trên đường về nhà Tô Tiểu Tông lại ngủ thiếp đi ở trên ghế trẻ em, Tô Thâm dừng xe chờ đèn đỏ, quay đầu nhìn thoáng qua chỗ ngồi phía sau, cười khẽ một tiếng: “Tóc xoăn nhỏ cho rằng em không cần cu cậu nữa, nhiều ngày như vậy rồi cũng không đến đón.”

Tô Tầm vốn có chút áy náy, lại nghe Tô Thâm nói thêm: “Nếu trong năm nay em không lấy chồng thì sau này đừng tìm anh giúp em trông con nữa.”

“...”

“Anh nói thật đấy, Mục Viễn là một người tốt, lại biết rõ mọi chuyện của em, thật sự là em không suy nghĩ một chút nào sao?”

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn phía trước, không thêm để ý chăm chọc anh trai: “Anh, anh cứ lo chuyện của anh trước đi, cũng sắp ba mươi rồi mà ngay cả một người bạn gái cũng không có.”

Đèn đã chuyển sang xanh, Tô Thâm đạp chân ga, không muốn nói đến đề tài này.

Sau khi về đến nhà Tô Tiểu Tông lại không chịu đi ngủ, vất vả lắm Tô Tầm mới dỗ được bé, tắm rửa xong đi ra nhìn điện thoại thì thấy có một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn chưa đọc, đều là của Mục Viễn.

“Tầm Tầm, ngày mai có muốn cùng nhau đưa Tiểu Tông đi chơi hay không?”

Cô để điện thoại xuống rồi đi sấy tóc, lúc quay lại thì thấy trên điện thoại lại có thêm một cái tin nhắn nữa, “Ngủ rồi sao? Sáng mai anh sẽ tới đón hai mẹ con.”

Suy nghĩ một chút, Tô Tầm nhắn lại: “Cuối tuần em còn phải làm thêm giờ.” Sau đó để điện thoại qua một bên không nhìn đến nữa.

Mục Viễn là đàn anh học cùng đại học với cô, đối với cô hay là đoạn tình cảm hoang đường kia giữa cô và Lục Trình Dương thì anh đều hiểu rất rõ cho nên cô muốn tránh anh.

...

Đại sảnh sân bay lúc nửa đêm đèn đuốc sáng trưng, cũng không có nhiều người đi lại, trong số đó có một người đàn ông với thân hình to cao đang kéo valy hành lý màu đen đi thật nhanh, khuôn mặt anh tuấn không một chút biểu cảm, người đi đường cảm thấy mỗi nơi anh đi qua đều nổi lên một trận gió lạnh.

Sau khi ra ngoài, người đàn ông dừng bước, nhìn thoáng qua ánh đèn đầy màu sắc của thành phố này, ánh mắt anh thoáng ngưng trệ một chút, lúc hoàn hồn lại đột nhiên nở một nụ cười.

“Lục tiên sinh, Tổng giám đốc Tần bảo tôi tới đón anh.” Một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi đi đến, thái độ khiêm nhường ôn hòa.

“Ừ.” Lục Trình Dương nhìn anh ta một cái, nhận ra đây là trợ lý của Tần Sâm, lập tức cất bước đến gần, “Đi thôi.”

Xe trực tiếp chạy đến khách sạn, sau khi xe dừng lại thì anh chàng trợ lý giao chìa khóa cho Lục Trình Dương: “Tổng giám đốc Tần nói, chiếc xe này giao cho anh sử dụng, tôi xin phép về trước.”

Lục Trình Dương nhận lấy: “Đi thông thả.”

Người trợ lý đi rồi nhưng Lục Trình Dương cũng không đi vào khách sạn mà mở cửa xe ngồi vào chỗ tay lái, một lần nữa lái xe chạy trên đường.

Anh chàng trợ lý đang đứng ở trên đường đón taxi thì thấy một cái xe chạy vụt qua, anh ta còn cho là mình nhìn lầm, lẩm bẩm một câu: “Khuya thế này rồi còn đi đâu không biết.”

...

Tối hôm qua Tô Tầm có chút mất ngủ nên buổi sáng sau khi thức dậy đã thấy Tô Tiểu Tông ngồi trong phòng khách chơi đồ chơi, ngay cả quần áo cũng đã tự mình mặc rồi, Tô Tầm nhìn đồng hồ, đã tám giờ rưỡi rồi.

Thấy Tô Tầm đi ra, Tô Tiểu Tông vội vàng ném đồ chơi trên tay xuống, chạy đến bên mẹ nói: “Mẹ, con đã đánh răng rửa mặt rồi, quần áo cũng mặc xong rồi.”

Tô Tầm biết bé nhớ rõ chuyện hôm nay được đi chơi, cô xoa đầu bé, nhìn thoáng qua mái tóc quăn nói: “Ăn sáng xong mẹ sẽ dẫn con đi cắt tóc trước đã.”

“Vâng ạ.” Từ nhỏ Tô Tiểu Tông đã không thích cắt tóc, hơn nữa mọi người đều nói bé có mái tóc xoăn nhìn rất đáng yêu nên mỗi lần phải cắt tóc thì bé có chút luyến tiếc.

Nhưng mà hình như mẹ không thích mái tóc xoăn của bé.

Ăn sáng xong đã là mười giờ, đúng lúc tiệm cắt tóc đối diện đã bắt đầu mở cửa.

Tô Tầm dắt Tô Tiểu Tông đi vào trong tiệm cắt tóc, rất nhanh đã có người ra chào, Tô Tầm liền chỉ vào mái tóc xoăn của con trai: “Cắt tóc cho bé.”

Tô Tiểu Tông bất đắc dĩ bị thợ cắt tóc mang đi, bé dùng một tay trèo lên ghế rồi quan sát mình ở trong gương, rồi ngẩng đầu lên lên nói với thợ cắt tóc: “Chú ơi, đừng cắt tóc cháu quá ngắn nhé.”

Lúc này trong tiệm không có khách, giọng nói của đứa bé lại trong trẻo như vậy nên Tô Tầm đang ngồi trên sofa cũng nghe được, cô chỉ nói đúng hai chữ: “Cắt ngắn.”

Thợ cắt tóc nhìn mái tóc xoăn từ trong gương, chọc chọc khuôn mặt mềm mại của bé, hù dọa: “Ngồi yên, nếu không chú sẽ cắt xấu đấy.”

Tô Tiểu Tông lập tức ngoan ngoãn không cựa quậy nữa.

Trong tiệm đều là những người trẻ tuổi, trong đó có hai nữ, đột nhiên xuất hiện một cậu bé có mái tóc xoăn đáng yêu như vậy, giống như tiểu nhân vật trong phim Hàn, cực kỳ xinh đẹp nên hai cô gái kia không nhịn được lại gần chọc bé, ngay cả các cô cũng cảm thấy thật tiếc khi mái tóc xoăn kia bị cắt đi, nhìn rất là dễ thương mà.

Lúc Tô Tiểu Tông đang cắt tóc thì Tô Tầm có điện thoại, là Triệu Cần Cần, điện thoại vừa thông một cái thì Triệu Cần Cần đã nói oang oang: “Tầm Tầm, lần này em nhất định phải giúp chị. Mẹ chị lại gạt chị, sắp xếp cho chị xem mặt, trưa nay lúc mười hai giờ, nếu lần này chị không đi thì sẽ bị mẹ chị nói đến chết thôi, em không thể thấy chết mà không cứu được.”

“... Em giúp chị thế nào?”

Hai phút sau, nghe xong mưu kế của Triệu Cần Cần, Tô Tầm quần bách: “Có cần thiết phải làm như vậy không?”

“Đương nhiên là cần thiết rồi.” Triệu Cần Cần lại dai dẳng đeo bám một phen, cuối cùng nói ra địa chỉ cho Tô Tầm biết, dặn dò cô nhất định phải tới, sau đó liền cúp điện thoại.

Một cuộc điện thoại mất gần hai mươi phút, sau khi kết thúc thì Tô Tiểu Tông cũng đã cắt tóc xong rồi.

Lúc đi ra khỏi cửa hiệu, mái tóc của Tô Tiểu Tông cũng không cắt ngắn bao nhiêu, không biết là do thợ cắt tóc cố ý hay là vẫn do ảnh hưởng của hai nữ nhân viên kia nên Tô Tiểu Tông nhất định không cho cắt ngắn, vẫn là mái tóc xoăn nhỏ đáng yêu, còn nhỏ mà đã biết làm điệu rồi.

Tô Tầm nhú mày nhưng không có cách nào cũng không thể đưa bé đi cắt một lần nữa được. Lúc Tô Tiểu Tông cắt tóc thì bé đứng ngồi không yên nên đành phải tiếp tục cho bé để tóc xoăn vậy, hai mẹ con trực tiếp đi đến trung tâm thương mại, Triệu Cần Cần nói địa chỉ nhà hàng đó ở lầu bốn.

Ở lầu một có một sân trò chơi, Tô Tầm để cho Tô Tiểu Tông chơi ở đó một tiếng. Đến mười hai giờ, cô dắt Tô Tiểu Tông lên lầu bốn.

Vì là cuối tuần nên trong trung tâm thương mại rất đông người, lúc này lại là giờ ăn trưa nên trong thang máy đầy ắp người, Tô Tầm liên tục bế Tô Tiểu Tông, tránh cho bé bị người ta chen lấn.

Mới vừa ra khỏi thang máy thì cô nhìn thấy Triệu Cần Cần đang đứng trước cửa nhà hàng, lo lắng giậm chân nhìn xung quanh, vừa thấy Tô Tầm liền hô lên: “Tầm Tầm, bên này!”

Tô Tầm vội vàng đi tới.

Đang đi vào nhà hàng đối diện, Lục Trình Dương bỗng nhiên đứng lại.

“Sao thế?” Tần Sâm đang đi cùng quay đầu lại nhìn thoáng qua, có chút nghi hoặc hỏi.

3. Chương 3

Bốn phía đều là tiếng người huyên náo nên Lục Trình Dương cũng không xác định được tiếng gọi kia có phải là Tầm Tầm hay không. Tần Sâm vỗ vai anh, anh ta thấy anh đột nhiên xoay người lại, con người híp lại quan sát bức tường người đối diện, giống như là đang tìm kiếm người nào đó.

Đột nhiên người đối diện bước nhanh về phía trước, Tần Sâm nhanh tay lẹ mắt giữ chặt lấy anh, nhú mồm nói: “Khách hàng đang đợi, có chuyện gì thì sau khi xong việc hãy nói.”

Lục Trình Dương đi lại chỗ đối diện nhìn một lát cho đến khi sóng người biến mất.

Anh cũng không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Chậm rãi thu hồi bước chân, khi xoay người lại thì vẻ mặt của anh đã khôi phục lại như trước, nhìn thoáng qua Tần Sâm rồi thản nhiên nói: “Không sao, chúng ta đi thôi.”

Tần Sâm tìm tòi nghiên cứu nhìn anh một cái nhưng cũng không nói gì cả. Tần Sâm mơ hồ hiểu được mấy năm nay Lục Trình Dương đã trải qua như thế nào. Từ ngày anh và Lục Trình Dương đặt thành giao dịch đến thành phố B thì anh liền đoán được chuyện đến thành phố này lần này của Lục Trình Dương cũng không đơn giản như vậy.

Nhưng Lục Trình Dương không có thói quen thổ lộ tình cảm với người khác, những năm nay lại càng yên tĩnh trầm mặc hơn rất nhiều. Cho dù quan hệ giữa anh và Tần Sâm cũng không phải là hời hợt nhưng anh chưa bao giờ chủ động đề cập đến những chuyện kia.

Hai người sánh vai đi vào nhà hàng, so với những nơi khác thì nhà hàng này khá yên tĩnh thanh nhã. Tô Tầm và Triệu Cần Cần ở nhà hàng đối diện thì náo nhiệt hơn rất nhiều, cơ hồ là chật kín người.

Triệu Cần Cần ấn Tô Tầm ngồi vào ghế, đẩy thực đơn đến trước mặt cô: “Em tự chọn món đi, bữa nay chị mời, còn Tô Tiểu Tông cho chị mượn một lát.” Nói xong liền bế lấy Tô Tiểu Tông đi vào trong gian ghế lô.

Tô Tiểu Tông nằm trên bả vai Triệu Cần Cần phất phất tay với Tô Tầm, sau đó nghiêng cái đầu nhỏ nhớ tới những lời mà mẹ đã dặn dò.

Tay Tô Tầm chống lên bàn, từ từ lật thực đơn chọn món.

Lúc cô ăn được một nửa thì Triệu Cần Cần vui vẻ bế Tô Tiểu Tông đi ra, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi ở phía trước hai người, Triệu Cần Cần ở phía sau chớp mắt với cô vài cái, Tô Tầm yên lặng xoay mặt đi chỗ khác.

Con trai cô trở thành bia đỡ đạn từ lúc nào vậy ...

Vài phút sau, Triệu Cần Cần đã bế Tô Tiểu Tông trở lại, ngồi đối diện với cô xoa mái tóc quăn của Tô Tiểu Tông khen vài câu: “Con trai em quá tuyệt, gọi chị là mẹ rất tự nhiên, người đàn ông kia ngay cả số điện thoại của chị cũng không hỏi, lần sau nếu còn phải đi xem mặt nữa thì cho chị mượn con trai em tiếp nha.”

Tô Tầm lườm cô một cái, trực tiếp cự tuyệt: “Sau này tự chị nghĩ ra cách đi, em cũng không muốn con trai em có nhiều hơn một người mẹ.”

“Mẹ nuôi cũng là mẹ mà, có đúng hay không Tiểu Tông?” Triệu Cần Cần vừa lật thực đơn vừa nói: “Con muốn ăn cái gì nào? Hôm nay mẹ nuôi mời khách.”

Tô Tiểu Tông chỉ vào thực đơn, vang dội nói: “Cái này.”

Suy nghĩ một chút lại nói: “Di Cần Cần, con cũng chỉ có một mẹ mà thôi.” Nói xong còn cảm thấy chưa đủ nên từ trên đùi của Triệu Cần Cần trượt xuống, chạy lại ôm lấy Tô Tầm, dùng hành động để chứng minh lòng trung thành của mình.

Triệu Cần Cần: “...” Người mới vừa rồi mở miệng gọi cô một tiếng ‘mẹ’ đi đâu rồi? Quả nhiên phải là con trai ruột mới tốt.

Tô Tầm nhìn không được bật cười, Triệu Cần Cần lườm cô một cái: “Biết là em nuôi con giỏi rồi.”

“Đó là điều đương nhiên mà.” Tô Tầm hất cằm lên cười đắc ý, đích thực là Tô Tiểu Tông rất hiểu chuyện, cũng được dạy bảo rất tốt, có đôi khi cô nghĩ nguyên nhân không phải vì lớn lên trong gia đình đơn thân mà là di truyền của Lục Trình Dương. Tô Tầm cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông, khuôn mặt con trai trắng mịn non mềm, lông mi cong vút, đôi mắt vừa đen vừa sáng, mái tóc quăn khiến bé nhìn cực kỳ đáng yêu.

Nhưng mà cô có thể nhìn ra bóng dáng của Lục Trình Dương ở trên khuôn mặt của Tô Tiểu Tông, giống như thời thời khắc khắc nhắc nhở cô. Cho dù đời này cô và Lục Trình Dương không gặp lại nhau nữa nhưng giữa bọn họ còn có Tô Tiểu Tông, điều này không thể nào xoa bỏ được.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Tô Tiểu Tông lắc cánh tay mẹ dè dặt hỏi.

Tô Tầm lấy lại tinh thần, sờ đầu của con trai, nghiêm túc nói: “Mẹ đang nghĩ là sáng mai sẽ đưa con đi cắt tóc một lần nữa.”

“...” Tô Tiểu Tông cảm thấy tức ngực, mái tóc xoăn của cậu lại không giữ được nữa rồi.

Triệu Cần Cần chống cằm nhìn hai mẹ con đang ngồi đối diện, Tô Tiểu Tông lớn lên cũng chỉ giống Tô Tầm có ba phần. Mặc dù cậu bé có mái tóc xoăn nhưng nhìn không giống bé gái mà là một bé trai hết sức anh khí xinh đẹp, đôi khi cô rất muốn hỏi Tô Tầm về chuyện bố của Tô Tiểu Tông.

Cô cũng đã từng hỏi qua nhưng miệng Tô Tầm kín bưng, không nói một lời. Ngoài chuyện này ra thì bất kỳ cô hỏi cái gì thì Tô Tầm cũng đều nói.

Tô Tầm là người rất nghiêm túc, cô sẽ không nói dối, lúc không muốn nói dối thì đều là giả ngu, ngậm miệng không nói.

“Biết tại sao chị không muốn đi xem mắt không?” Triệu Cần Cần đột nhiên mở miệng hỏi.

Tô Tầm nhìn cô một cái: “Không có nhiều người thích đi xem mắt.” Nếu như có thể thì có ai lại thích hình thức kết giao bị động như thế này để quyết định đối tượng kết hôn chứ.

“Nói cũng phải.” Triệu Cần Cần uống một ngụm nước trái cây, giống như là đang nhớ lại chuyện trước kia nên về mặt có chút mơ màng: “Lúc chị hai mươi, có một nam sinh vì theo đuổi chị mà giả vờ là người chuyển phát nhanh, hầu như mỗi ngày đều đến dưới lầu ký túc xá để đưa thư cho chị nhưng khi đó căn bản là chị không có đặt mua hàng gì cả, cũng hỏi qua những người có khả năng gửi đồ cho chị nhưng mà chẳng có ai gửi cả. Anh ấy liên tục đưa ba tháng thì cũng ba tháng như vậy chị nhận được đồ không biết ở đâu ra, cho đến khi chị không nhận được nữa không muốn nhận thì anh ấy mới thổ lộ, em nói xem anh ấy có ngốc hay không chứ?”

“Rất ngốc.” Tô Tầm nói, cô cũng đã từng ngốc như vậy.

Triệu Cần Cần ngẩng đầu, vẻ mặt hung ác lườm cô: “Ý chị muốn nói là, những người đàn ông chị quen biết sau này, thậm chí là người đã từng hẹn hò thì không có ai nghiêm túc theo đuổi chị như anh ấy cả, vừa nghiêm túc lại vừa rất tốt với chị.”

Tô Tầm không trả lời, cô cũng đã từng vì theo đuổi Lục Trình Dương mà làm rất nhiều việc ngu ngốc nhưng lúc đó cô cảm thấy làm cái gì cũng đều rất vui vẻ.

Vừa vặn nhân viên phục vụ bê thức ăn lên, cô bắt đầu cho Tô Tiểu Tông ăn.

Buổi chiều hai người đưa Tô Tiểu Tông đi chơi, bởi vì biểu hiện xuất sắc của Tô Tiểu Tông hôm nay nên Triệu Cần Cần mua cho bé một bộ đồ lắp ráp Transformers khổng lồ, cao gần bằng Tô Tiểu Tông. Bé rất vui mừng, Triệu Cần Cần nhân cơ hội chọc bé: “Vẫn không muốn gọi dì là mẹ nuôi sao?”

Tô Tiểu Tông ôm lấy Transformers có chút khó xử nhìn cô, yên lặng không nói gì ...

Tô Tầm và Triệu Cần Cần nhìn vẻ mặt rối rắm của bé thì nhìn không được bật cười. Tô Tầm xoa đầu bé: “Gọi đi, mẹ nuôi và mẹ cũng không giống nhau.”

“Đúng vậy, mẹ chỉ có một nhưng mà mẹ nuôi cũng có thể có nhiều người.” Triệu Cần Cần vội vàng nói tiếp, tràn đầy mong đợi Tô Tiểu Tông, cô thực sự rất thích cậu nhóc này.

Suy nghĩ rất lâu, Tô Tiểu Tông mới xoay người gọi một tiếng: “Mẹ nuôi.”

Triệu Cần Cần vui vẻ hôn ở trên mặt cậu vài cái: “Ngoan lắm.”

...

Buổi tối lúc Tô Tầm dỗ con trai ngủ thì Tô Tiểu Tông nháy mắt, con người đen nhánh nhìn cô.

“Sao vậy con?” Tô Tầm không thể không hỏi con trai, nhớ tới dọc theo đường đi, đứa trẻ này vẫn không nhìn được muốn hỏi cô một vấn đề, cô có thể mơ hồ đoán ra được, đứa bé này muốn hỏi chuyện về bố của mình đây mà.

Tô Tiểu Tông giương mắt nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, con nghĩ tới bố, mẹ chỉ có một, bố cũng chỉ có một mà thôi, chính là bố ruột của con.”

“Mẹ, mẹ đã nói không phải là bố không cần chúng ta, vậy tại sao bố vẫn chưa trở về?” Có phải là bố không cần hai mẹ con nữa không?

“Bố con ... bận việc ...” Tô Tầm có chút không biết phải ứng phó như thế nào với vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc của Tô Tiểu Tông. Cô sẽ không nói dối, nhất là trước mặt Tô Tiểu Tông, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Bố bận rất nhiều việc, không phải là bố không cần con, bố cũng yêu con như mẹ yêu con vậy.”

“Vâng, con hiểu rồi, mẹ sẽ không nói dối mà.” Tô Tiểu Tông hết sức tin tưởng lời nói của Tô Tầm, tự giác nhắm mắt lại: “Vậy con đi ngủ đây. Chúc mẹ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Từ căn phòng nhỏ của Tô Tiểu Tông đi ra, Tô Tầm thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác như trút được gánh nặng. Cô chưa nghĩ ra làm thế nào để nói cho Tô Tiểu Tông biết được quả thật bố không cần bé nữa, cũng như không cần cô nữa rồi.

4. Chương 4

Tô Tầm vừa đi vào phòng làm việc thì nhìn thấy những người trong văn phòng đang tụ tập một chỗ, bên cạnh bàn làm việc của cô.

Giọng nói của những người đó không nhỏ nên cho dù chưa đến gần thì Tô Tầm đã nghe Hạ Uyển Ương thần bí nói: “Mọi người đoán xem lúc này tôi thấy ai ở bãi đỗ xe ngầm?”

“Ai vậy? Tổng giám đốc Tần và tình nhân của ngài ấy sao?” Tám chuyện về ông chủ vĩnh viễn là đề tài của các nữ nhân viên văn phòng, nhất là ông chủ vừa đẹp trai lại vừa nhiều tiền.

“Không phải!” Hạ Uyển Ương hờn dỗi nói, âm lượng giảm thấp một chút, dáng vẻ thần thần bí bí: “Tôi nhìn thấy tổng giám đốc Tần và giám đốc tân nhiệm, tôi chỉ nhìn thấy phía sau nhưng có vẻ như không hề thua kém tổng giám đốc Tần.”

“Thật hay giả vậy? Cô chỉ nhìn thấy phía sau thì sao biết được người ta là giám đốc tân nhiệm chứ?” Có người hoài nghi.

“Tôi đi phía sau bọn họ, nghe thấy bọn họ nói chuyện, không tin thì các cô cứ chờ xem, chút nữa hợp là biết ngay mà.” Hạ Uyển Ương tự tin nói.

Tô Tầm cũng không nghi ngờ gì. Giám đốc Lâm đã từ chức, sớm muộn gì cũng sẽ có người tiếp nhận chức vị, việc này đối với Tô Tầm mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Đến giờ làm việc nên mọi người cũng không dám tám chuyện nữa, có người nghe thấy tiếng mở máy tính của Tô Tầm thì vội vàng nói: “Mọi người làm việc đi, tránh cho bị giám đốc tân nhiệm nắm được thóp.”

Mọi người rất nhanh liền tản ra, cho dù mọi người đã ngồi vào vị trí của mình nhưng hiển nhiên không có nhiều người nghiêm túc làm việc, ai cũng đợi thông báo được ban ra.

Quả nhiên đúng như Hạ Uyển Ương nói, chín giờ rưỡi mọi người nhận được thông báo là mười giờ họp.

Mọi người đến phòng họp sớm mười phút, xì xào bàn tán chờ đợi, Triệu Cần Cần cũng đến gần Tô Tầm, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Nếu như giám đốc mới vừa đẹp trai lại độc thân như lời đồn thì chị sẽ theo đuổi anh ta, đỡ phải cả ngày bị mẹ bắt đi xem mắt.”

Tô Tầm quay đầu liếc nhìn cô một cái, nhú mày: “Tốt, về mặt tinh thần em ủng hộ chị.”

Vừa dứt lời thì cửa phòng họp lặng lẽ được mở ra.

Bắt đầu rồi.

Dẫn đầu đi vào phòng làm việc là Tổng giám đốc Tần Sâm của Khải Sâm, mọi người đều vội vàng đứng lên.

Tần Sâm đứng trước vị trí chủ tịch bảo mọi người: “Đều ngồi xuống cả đi, cuộc họp hôm nay chỉ có một nội dung, tôi tin là mọi người đều đã đoán được rồi.”

Tất cả mọi người theo lời ngồi xuống. Lúc Tô Tầm ngồi xuống thì không cẩn thận đụng phải sổ tay của đồng nghiệp phía tay trái, bút máy để trên quyển sổ bị rơi xuống, may là trong phòng họp có trải thảm nên không gây ra tiếng động, cô nhỏ giọng nói câu “xin lỗi” rồi khom lưng chui vào gầm bàn tìm cây bút.

Lúc này từ ngoài cửa lại có một người nữa bước vào phòng họp.

Màu sắc và hoa văn của tấm thảm phức tạp nên Tô Tầm phải quan sát một lúc mới nhận được bút máy lên, lúc đang muốn đứng lên thì nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Tôi là Lục Trình Dương, từ hôm nay trở đi sẽ là đồng nghiệp của mọi người ...”

Bút máy trong tay rơi xuống, một lần nữa rơi vào trên thảm, trong nháy mắt cô cảm thấy không thở nổi.

Cả người Tô Tầm cứng đờ dưới gầm bàn.

Đột nhiên trên vai cảm thấy nặng, Tô Tầm ngẩng đầu lên thì thiếu chút nữa đụng vào cạnh bàn, đồng nghiệp nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng có chút không hiểu của cô thì hạ giọng đến mức thấp nhất hỏi: “Không tìm được thì thôi, chút nữa họp xong thì tìm tiếp.”

Tô Tầm gạt đầu, một lần nữa cúi người tìm chiếc bút kia.

Triệu Cần Cần cúi đầu nhìn mấy lần, lúc cô đang muốn nhìn xem Tô Tầm nhặt một cây bút sao lại lâu như vậy thì Tô Tầm đã ngồi lại trên ghế, sắc mặt có hơi trắng.

Tô Tầm cảm thấy may mắn là mình ngồi ở trong góc nhưng từ đầu đến cuối cô đều cúi đầu, đem cảm giác tồn tại của bản thân xuống thấp nhất.

Cũng không có người nào phát hiện ra sự khác thường của cô, ngay cả người ngồi ở vị trí chủ tịch kia.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc nhưng nửa giờ ngắn ngủi này đối với Tô Tầm là dày vò, cô không hiểu tại sao anh lại ở thành phố B? Vì sao hết lần này đến lần khác lại là hôm nay chứ? Tại sao lại ở Khải Sâm? Rõ ràng là anh học kiến trúc, tại sao lại trở thành giám đốc quảng cáo và truyền thông? Anh đến thành phố B có mục đích gì?

Trình Nhiễm đâu? Cũng tới rồi sao?

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác quẩn quanh trong lòng cô nhưng cô không có đáp án, ngay một cái cũng không có.

Vốn tưởng rằng người cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại nữa nhưng không ngờ đột nhiên lại trở thành lãnh đạo trực tiếp của cô, đầu óc Tô Tầm hoàn toàn trống rỗng, còn mãnh liệt hơn so với lúc anh đề nghị ly hôn. Cô không nghĩ ra phải xử lý tình huống này như thế nào, theo bản năng chỉ muốn trốn tránh.

Bên tai là tiếng ghế bị chuyển dời, tiếng bước chân hỗn tạp, phòng họp trở nên dần dần vắng vẻ, Triệu Cần Cần vô vai Tô Tầm, lo lắng hỏi: “Tầm Tầm, em sao vậy? Có phải cảm thấy không khỏe hay không?”

Tô Tầm nhìn ra ngoài cửa, vài người cuối cùng cũng đã đi ra ngoài, phòng họp chỉ còn lại cô và Triệu Cần Cần, cô mệt mỏi dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại: “Không sao.” Giọng nói khàn khàn.

Triệu Cần Cần vươn tay sờ vào trán Tô Tầm, thấy trán cô toàn mồ hôi nên sợ hãi kêu lên: “Bây giờ còn chưa tới tháng sáu, trong phòng họp lại mở điều hòa, em ra nhiều mồ hôi như vậy lại còn nói là không có việc gì.”

“Thực sự là em không sao mà, chỉ là có chút tụt huyết áp, chắc là do không ăn sáng.” Tô Tầm cầm lấy tay Triệu Cần Cần, đứng lên miễn cưỡng cười một cái: “Đi thôi, quay lại làm việc nào.”

Triệu Cần Cần thở phào nhẹ nhõm: “Nhìn mặt em trắng bệch làm chị sợ hết hồn, sáng nay chị có mua bánh ngọt, em qua lấy ăn đi.”

“Vâng.” Tô Tầm tùy ý trả lời, thật ra sáng nay cô đã ăn sáng rồi.

Triệu Cần Cần thấy sắc mặt của Tô Tầm có chút khá hơn thì hưng trí bàn luận về giám đốc mới: “Giám đốc mới thật là ...” đẹp trai, vừa đẹp trai vừa lạnh lùng.

Triệu Cần Cần nói được một nửa thì bước chân liền dừng lại, Tô Tầm cứng người ngẩng đầu lên, bên tai là giọng nói của Triệu Cần Cần: “Giám đốc Lục ...” Trước mặt là thân hình cao lớn rắn rỏi của Lục Trình Dương, đầu tóc vẫn như cũ được cắt gọn gàng, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, con ngươi đen như mực nhìn cô chăm chú.

Tô Tầm rũ mắt, tâm tình của cô đột nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều, thì ra anh đã phát hiện ra cô rồi, chỉ có mình cô trốn tránh như con ốc.

Lục Trình Dương đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn gương mặt trắng nõn xinh đẹp kia, giống như không có thay đổi gì so với trước đây, chỉ là tóc đã dài hơn làm cô có vẻ dịu dàng hơn, vài sợi tóc đen rũ xuống trước ngực. Lúc họp chỉ có một mình cô cúi đầu, tóc đen dường như che kín toàn bộ gò má; từ vị trí của anh chỉ có thể nhìn thấy chóp mũi khéo léo cùng với đôi mắt như ẩn như hiện của cô. Cho đến khi cuộc họp kết thúc thì cô vẫn cúi đầu.

Anh không thấy rõ mặt của cô nên cũng không xác định người đó có đúng là cô hay không.

Cho tới bây giờ Lục Trình Dương chưa nhìn thấy dáng vẻ của cô khi để tóc dài. Từ lúc bắt đầu cho đến khi ra đi, thậm chí là hai năm trước xa xa nhìn thấy thì cô vẫn để tóc ngắn.

Không khí xung quanh như ngưng trệ, người ngồi cũng cảm nhận được giữa hai người này không bình thường. Triệu Cần Cần từ từ để cánh tay Tô Tầm xuống, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt không màng danh lợi của Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Chị đi ra ngoài trước, Tầm Tầm, em không sao chứ?”

Tô Tầm nhẹ giọng đáp: “Không sao.”

Lúc ra ngoài Triệu Cần Cần thuận tay đóng cửa lại, còn treo biển ‘Đang họp’ lên.

...

“Tầm Tầm.”

“Giám đốc Lục.”

Hai người cùng nhau mở miệng, lúc đầu là sững sờ, sau là rơi vào im lặng.

Tô Tầm chỉ đứng đến nửa vai anh, mặc dù từ đầu đến cuối đều cúi đầu nhưng cô vẫn cảm giác được ánh mắt như thiêu đốt ở trên đỉnh đầu, khuôn mặt cô nóng lên, khẽ quay mặt đi, vòng qua anh muốn đi ra ngoài: “Nếu như không phải chuyện công việc, vậy thì tôi xin phép đi trước.”

Lúc hai người lướt qua nhau thì đột nhiên có một sức mạnh bóp chặt cổ tay Tô Tầm, một bàn tay to lớn dùng sức nắm lấy tay cô, sức lực mạnh mẽ truyền đến tay cô khiến cô cảm thấy không thoải mái, Tô Tầm nhận không được nhú mày.

“Mấy năm nay em có khỏe không?” Giọng nói của Lục Trình Dương rất trầm, mang theo mấy phần đè nén.

“Rất khỏe, công việc cũng rất tốt, cuộc sống không có áp lực gì cả.” Tô Tầm nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt trong suốt bình tĩnh, “Còn có việc gì sao?”

Cô nóng lòng muốn thoát khỏi giam cầm của anh, chuyển động cổ tay nhưng không thoát được sức mạnh của anh, sự tức giận kìm nén này giờ có một chút bị kích thích: “Nếu chúng ta không thể nói chuyện trong hòa bình thì bây giờ tôi sẽ đưa đơn thôi việc cho anh.”

Tô Tầm thuận lợi rút tay ra, cô không chút do dự đi về phía trước nhưng đột nhiên lại đụng vào lồng ngực cứng rắn của anh, cô ngẩng đầu lên lườm anh: “Lục Trình Dương, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

Lục Trình Dương cũng như trước nhìn cô chăm chú, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Tại sao em không ở chỗ cũ nữa?”

Chỗ cũ ư? Tô Tầm bị lời nói này làm cho sững người, lời anh nói hẳn là chỗ ở của bố cô? Khi bọn họ còn yêu nhau thì anh cũng đã đến thành phố B hai lần, có vài buổi tối đã đưa cô về nhà.

Làm sao anh biết bây giờ cô không còn ở chỗ đó nữa? Tô Tầm nhũu mày, có chút nghi hoặc nhưng cô không muốn hỏi anh về vấn đề này, cũng không hiểu việc anh ngăn cô lại rốt cuộc là có ý gì.

“Đúng vậy, tôi đã chuyển ra ngoài rồi.” Cô nhàn nhạt nói, cúi đầu cười nhẹ nhàng, “Tôi nói rồi bây giờ tôi rất tốt, công việc tốt, cuộc sống cũng rất tốt, cả phương diện tình cảm cũng rất tốt, chuyển ra ngoài ở cùng bạn trai là chuyện hết sức bình thường.”

Tô Tầm không phát hiện ra sau khi Lục Trình Dương nghe thấy câu nói đó của cô thì toàn bộ thân hình cao lớn cứng ngắc.

“Tôi xin phép đi trước.” Tô Tầm không ở lại nữa, lúc đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn bóng lưng cao lớn thẳng tắp của anh, suy nghĩ một chút rồi nhỏ giọng nói, “Tôi không biết tại sao anh lại xuất hiện ở đây nhưng tôi chắc chắn một điều là không phải vì tôi, vào năm năm trước quan hệ của chúng ta ... hôm nay cũng đã kết thúc rồi, chính tay anh kết thúc. Tôi nghĩ việc tôi xin thôi việc sẽ tránh ảnh hưởng đến cuộc sống của hai bên, đơn xin việc tôi sẽ đưa cho anh sớm thôi.”

Bóng lưng kia vẫn đứng sừng sững như vậy, không có một chút động đậy nào.

Tô Tầm mở cửa đi ra ngoài, đứng trên hành lang hít thở sâu vài cái, cười tự giễu rồi đi ra khỏi chỗ này.

Sau vài bước, Tô Tầm chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng ‘ầm’ thật lớn, bước chân của cô dừng lại nhưng đầu cũng không quay lại.

...

Về đến chỗ ngồi Tô Tầm bắt đầu đánh đơn xin thôi việc, công việc này là công việc chính thức đầu tiên cô có được sau khi tốt nghiệp. Lúc trở lại thành phố B thì cô được nhận vào làm ở công ty này nhưng cô không thể đi làm vì lúc đó cô phát hiện ra mình mang thai.

Thời gian là hơn một tháng sau khi cô và Lục Trình Dương ly hôn.

Lúc ấy Tô Tầm tuổi còn nhỏ nên không dám đến công ty đi làm, sợ sẽ bị mọi người nói linh tinh nên cô và bạn tốt Chu Hiểu Tình cùng nhau mở một tiệm bán quần áo, sau khi Tô Tiểu Tông đi nhà trẻ thì cô mới nghĩ đến chuyện đi làm một lần nữa nên cô rất thích công việc này, may mắn là sau khi cô nộp đơn vào Khải Sâm thì lại một lần nữa được nhận vào.

Công việc này rất khó có được nhưng cũng không phải là không thể. Với kinh nghiệm của cô thì kiếm một công việc khác tương tự cũng không khó, chỉ là đãi ngộ không tốt bằng Khải Sâm thôi.

Nhưng không sao, nếu như Lục Trình Dương biết được sự tồn tại của Tô Tiểu Tông thì nhất định sẽ dẫn tới một loạt khúc mắc khác nên cô đành phải rút lui.

Đơn xin thôi việc đã được in ra, Tô Tầm vừa bỏ đơn vào trong phong thư thì Triệu Cần Cần đã đi đến bên cạnh, để một miếng bánh ngọt lên bàn cô, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Tô Tầm mấp má môi, biết rõ là không thể gạt được Triệu Cần Cần nên đành phải nhỏ giọng nói: “Lần sau em sẽ nói với chị, nói hết.”

Triệu Cần Cần nhìn vẻ mặt bình bình của Tô Tầm, không nhận ra điều khác thường bèn đẩy bánh ngọt đến trước mặt cô: “Được, chị không hỏi, trước hết em hãy ăn một chút đi.”

“Chút nữa em ăn.” Tô Tầm gật đầu.

...

Tối gần trưa Tô Tầm mang theo đơn xin thôi việc gõ phòng làm việc của giám đốc, một người đàn ông trẻ tuổi mở cửa.

Tô Tầm chưa từng gặp qua người này, chỉ nghe thấy anh ta nói: “Giám đốc đi ra ngoài rồi, chắc buổi chiều mới trở lại. Nếu như không có chuyện gì gấp thì buổi chiều hãy quay lại.”

Tô Tầm nắm chặt đơn xin thôi việc trong tay chân chừ một lát, cuối cùng vẫn đưa đơn cho anh ta: “Phiền anh để cái này lên bàn giám đốc Lục, chuyện này tôi đã nói với anh ấy rồi.”

“Được, tôi sẽ đưa cho giám đốc Lục.” Anh ta nhận lấy phong thư trong tay Tô Tầm.

Buổi chiều Tô Tầm có hẹn với đồng nghiệp bên kia đi làm đề án. Đơn xin thôi việc còn chưa có phê duyệt nên cô vẫn phải làm tốt phần việc của mình.

Lúc trở lại công ty đã hơn bốn giờ chiều, cô vội vàng sửa chữa lại đề án, chuyện thôi việc tạm thời vứt qua một bên. Sau khi Lục Trình Dương xem qua đơn xin thôi việc sẽ không có lý do không duyệt, nghĩ vậy nên cô định sáng mai sẽ đi xem kết quả.

Bận đến lúc sáu giờ tan tầm, Tô Tầm vội vã thu dọn đồ đạc xong liền đi đến thang máy, chiều nay cô phải đi đón Tô Tiểu Tông.

Không nghĩ tới khi ra khỏi công ty thì liền nhìn thấy Mục Viễn đang dựa vào xe đợi cô.

Tô Tầm do dự một lát nhưng vẫn đi về phía anh: “Đàn anh.”

Mục Viễn mỉm cười chỉ vào trong xe: “Lên xe đi, anh đưa em đi đón Tiểu Tông.”

Theo bản năng Tô Tầm muốn từ chối: “Không cần ...”

“Tầm Tầm, anh đã đứng ở đây chờ hơn một tiếng rồi, em đừng từ chối được không?” Mục Viễn buông tay cười khổ một tiếng, mở cửa xe nhìn chằm chằm Tô Tầm, ý bảo cô lên xe.

Tô Tầm nhìn đồng hồ, khom người ngồi vào tay lái phụ, nhỏ giọng nói: “Làm phiền anh rồi.”

Đột nhiên Mục Viễn khom người xuống, ánh mắt ngang bằng với cô, cười đến dịu dàng: “Anh ước gì mỗi ngày em đều làm phiền anh.”

Tô Tầm: “...”

...

Lục Trình Dương đứng cạnh cửa sổ sát đất, lẳng lặng nhìn một màn dưới lầu cho đến khi chiếc xe kia rời đi, bóng lưng cao lớn có vài phần cô đơn hiu quạnh.

5. Chương 5

Công ty cách nhà trẻ cũng không xa, đang trong giờ cao điểm cũng chỉ mất có hai mươi phút là tới rồi.

Xe vừa đến cửa nhà trẻ Tô Tầm liền vội vàng muốn xuống, Mục Viễn chặn tay cô lại: “Đợi một chút, đậu xe xong anh sẽ đi cùng với em, cũng lâu rồi anh chưa gặp Tiểu Tông.”

Tay Tô Tầm để trên cửa xe từ từ thu lại, hai tay đặt ngay ngắn trên đùi, nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

Đã hơn sáu giờ rưỡi rồi, trong nhà trẻ chỉ còn lại hai, ba bé chưa có người đón, từ xa Tô Tiểu Tông đã thấy mẹ và chú Mục đến đón bé thì bé lập tức vui mừng chạy tới ôm lấy đùi của Tô Tầm, ngược gương mặt xinh đẹp lên nhìn Mục Viễn: “Con chào chú Mục.”

Mục Viễn cúi người, vươn tay xoa cái đầu nhỏ của bé, mỉm cười hỏi bé: “Có nhớ chú Mục hay không?”

Tô Tiểu Tông không tìm không phổi buông Tô Tầm ra, xoay người ôm lấy chân Mục Viễn, dùng sức gật đầu, đồng dục nói: “Nhớ.”

Mục Viễn cười lớn, bế bé lên để trên vai mình, nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, trong mắt lộ vẻ dịu dàng: “Đi nào, chúng ta đi ăn cơm.”

Tô Tầm sững người, nhìn Tô Tiểu Tông đang vui vẻ ngồi trên vai anh thì đột nhiên không nói ra lời, cô đã cố gắng hết sức để làm một người mẹ tốt nhưng công bằng mà nói, có nhiều thứ cô làm không được cho Tô Tiểu Tông. Cô nhớ tới việc sáng nay gặp lại Lục Trình Dương, bây giờ hai người đều ở thành phố B nên sớm hay muộn anh cũng sẽ biết được sự tồn tại của Tô Tiểu Tông, đến lúc đó làm sao cô gạt được anh đây? Cô làm vậy đối với Tô Tiểu Tông luôn muốn gặp bố của mình có ích kỷ quá không?

Tô Tiểu Tông kích động ngồi ở trên vai Mục Viễn, cảm giác mình đột nhiên thật là cao, bé đã thấy có rất nhiều người bạn nhỏ được bố của mình công trên vai, mặc dù chú Mục không phải là bố của bé nhưng bé cũng rất thích chú ấy.

Bé nhìn mẹ đầy mong chờ, sợ mẹ không đồng ý cho bé đi ăn với chú Mục nên vội vàng nói: “Mẹ, con đói, con muốn đi ăn cơm với chú Mục, nếu không về nhà mẹ lại phải nấu cơm nữa, rất vất vả.”

Mục Viễn im lặng nhìn Tô Tầm, chờ quyết định của cô.

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Tông một cái, cười bất đắc dĩ: “Đi thôi.”

...

Lục Trình Dương đứng ở đó rất lâu, màn đêm dần bao phủ, toàn thành phố ngập tràn ánh đèn rực rỡ đủ màu sắc; anh nhớ tới lời nói của Tô Tầm, giãy dụa vài năm trong bùn lầy làm anh mất đi ý chí chiến đấu nhưng mà cũng chỉ là suy nghĩ ở trong một phút yếu lòng mà thôi, từ trước đến nay anh chưa từng biết đến chịu thua là gì.

Cửa bị đẩy ra, giọng nói chê cười của Tần Sâm từ phía sau truyền đến: “Sao? Tính đứng ở chỗ này qua đêm ư?”

Lục Trình Dương xoay người cầm lấy chìa khóa trên bàn, đi về phía cửa: “Đi uống rượu.”

Vốn Tần Sâm đang muốn chọc anh vài câu nhưng thấy anh hoàn toàn không để ý đến lời nói của mình thì ‘chậc’ một tiếng rồi cùng đi ra ngoài.

Đến bãi đậu xe Lục Trình Dương mới nhớ ra tay mình bị thương nên đành lên xe của Tần Sâm.

Tần Sâm đang lái xe bên cạnh liếc mắt nhìn bàn tay bị quần băng của Lục Trình Dương, lại nhin không được giữu cọt: “Không ngờ cậu còn có sở thích tự mình hại mình như thế này.”

Lục Trình Dương duỗi chân tựa lưng vào ghế, thu ánh mắt đang nhìn ngoài cửa sổ lại, không để ý tới châm chọc của Tần Sâm, trực tiếp hỏi: “Tô Tầm vào làm ở công ty cậu lúc nào?”

“Cô ấy chỉ là một nhân viên bình thường nên làm sao mình biết được cô ấy vào công ty lúc nào chứ.” Tần Sâm tức giận nói: “Ngay cả dáng vẻ của cô ấy thế nào mình cũng không biết, hơn nữa lúc trước ngay cả mình còn không biết cậu đã từng kết hôn rồi.”

Bộ phận truyền thông quảng cáo của Khải Sâm chỉ là một phần nhỏ mà Tô Tầm cũng chỉ là một nhân viên bình thường trong đó cộng thêm bình thường cô hết sức an phận nên Tần Sâm không biết rõ tình hình của Tô Tầm là chuyện hết sức bình thường.

Lục Trình Dương im lặng không nói, nhớ tới đơn xin thôi việc còn để ở trên bàn thì trong lòng lại cảm thấy buồn phiền. Mấy năm nay anh đã nghĩ tới tình huống hai người gặp lại nhau nhưng lại không nghĩ tới việc

cô cứ như vậy bình tĩnh nói cho anh biết là cô đã có người khác, cuộc sống rất là tốt, cô sợ anh dây dưa quấy rầy.

Bây giờ cô giống như một con nhím, hung hăng đâm anh một cái rồi tìm cách chạy trốn, Lục Trình Dương không thể nói ra loại phiền muộn này là gì, chỉ biết nó dày vò, ép anh tới nỗi hít thở không được.

Gương mặt của Tô Tầm quá bình thản so với tưởng tượng của anh, anh cho rằng ít nhất cô còn hận anh.

Tần Sâm thấy anh không lên tiếng thì cũng không nói gì nữa, lấy điện thoại ra gọi vài cuộc.

Khi đến hội sở, hai người trực tiếp đi đến ghế lô, Tần Sâm gọi một đồng rượu, đẩy tới trước mặt Lục Trình Dương: “Uống đi, sợ mình cậu uống không nổi nên mình đã gọi hai người nữa, có một người cậu cũng biết.”

Lục Trình Dương nhìn Tần Sâm một cái, mở chai rượu rót vào ly, uống liền mấy ly nhưng cũng không xua tan được nỗi muộn phiền trong lòng kia.

Không đến nửa giờ cửa phòng bị người đẩy ra, Tần Sâm giương mắt nhìn một cái, cười nói: “Đến nhanh hơn mình nghĩ.”

Lục Trình Dương nghe thấy liền ngẩng đầu lên, lông mày lập tức nhíu lại, đôi mắt híp lại nhìn người trước mắt.

“Đúng lúc mình ở gần đây.” Mục Viễn cười nói, chợt thấy Lục Trình Dương ngồi ở góc ghế sofa uống rượu thì đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh khéo miệng lại nở ra một nụ cười mỉa mai.

Nghĩ đến lời Tô Tầm nói lúc chiều: “Hôm nay em gặp lại Lục Trình Dương. Đàn anh, lúc trước em từ chối anh chọn anh ấy nên anh hiểu rõ chuyện của em và anh ấy, Tiểu Tông là con của anh ấy, chẳng lẽ ở cùng với em anh không cảm thấy không tự nhiên sao? Anh có thể coi Tiểu Tông như con ruột của mình sao? Em cảm thấy chúng ta không thích hợp.”

Không nghĩ tới còn chưa tới nửa giờ thì anh đã chạm mặt với Lục Trình Dương rồi.

Tần Sâm nhìn thấy sóng ngầm giữa hai người, nghi ngờ: “Hai người biết nhau sao?”

“A, đâu chỉ có biết.” Mục Viễn châm chọc nói.

Tần Sâm là người thông minh nên liền đoán ra được, khó nén được kinh ngạc nhìn bọn họ: “Mục Viễn, đừng nói với mình là cậu đang theo đuổi Tô Tầm đang làm trong công ty mình đấy nhé?”

Lục Trình Dương đột nhiên đứng lên, mặt lạnh đi về phía Mục Viễn, lạnh giọng hỏi: “Hôm nay có phải anh tới đón cô ấy hay không?” Lúc ấy anh đứng trên lầu mười hai nên cũng không nhìn rõ người đến đón Tô Tầm trông như thế nào.

Mục Viễn có chút khó hiểu đối với phản ứng của Lục Trình Dương nhưng anh cũng không trả lời, khinh thường nhếch môi, đột nhiên vung tay đánh một đấm vào mặt Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương hung hăng dùng tay lau khéo miệng, trong mắt là sự tức giận, vươn cái tay không bị thương đánh về phía mặt Mục Viễn.

“Hai người làm sao vậy?” Tần Sâm sững sờ một lúc liền vội vàng tách hai người ra, đứng ở giữa hai người nói: “Hai người tới uống rượu hay là đánh nhau đây?”

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm Mục Viễn, lập lại: “Hôm nay có phải anh tới đón cô ấy hay không?” Nếu đúng vậy thì chính là Tô Tầm lừa anh, nếu như không phải thì Tô Tầm cũng là lừa anh.

“Tôi đã muốn đánh anh lâu lắm rồi.” Mục Viễn cũng đưa tay lau khéo miệng, không trả lời câu hỏi của Lục Trình Dương.

Sắc mặt Lục Trình Dương trầm xuống, mặt lạnh ngồi trên ghế sofa, rót một ly rượu quơ quơ ở trước mặt, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm vào chất lỏng đang lay động.

Tần Sâm vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên Lục Trình Dương đặt ly rượu lại trên bàn, đứng dậy đi ra ngoài, nhàn nhạt nói một câu: “Mình đi trước.”

Tần Sâm nổi giận la lên: “Mẹ kiếp! Đến cùng là ai muốn tới đây uống rượu hả?” Cửa đã đóng kín, cũng không biết là Lục Trình Dương có nghe thấy hay không.

Sau khi Lục Trình Dương xuống lầu mới nhớ ra mình không có lái xe tới, đi đến đầu đường đón taxi, lên xe tài xế hỏi đi đâu thì nhớ ra anh không biết địa chỉ bây giờ của Tô Tầm, ngay cả số điện thoại cũng không biết nên đành phải nói địa chỉ khách sạn rồi gọi điện thoại cho trợ lý.

Trở lại khách sạn, Lục Trình Dương bấm số điện thoại của Tô Tầm, không do dự gọi qua.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được ...”

Lục Trình Dương nhíu mày ngắt điện thoại, tiện tay ném di động lên giường, xoay người đi vào nhà tắm.

Tắm rửa xong đi ra gọi lại thì vẫn tắt máy như cũ.

Lục Trình Dương mệt mỏi ngã xuống giường, anh đã không ngủ liên tục hai đêm rồi, ở nhà cũ của cô đợi hai ngày đều không thấy, không ngờ hôm nay lại gặp cô ở công ty.

Anh nhắm mắt lại, ngày này năm năm trước, anh đã dùng một thủ đoạn gần như là tàn nhẫn để ép cô rời đi.

...

Buổi tối Tô Tiểu Tông ăn nhiều nên sau khi về đến nhà cảm thấy bụng không thoải mái, Tô Tầm bận chăm sóc bé nên không để ý đến điện thoại đã hết pin tắt nguồn. Chăm sóc, dỗ cho Tô Tiểu Tông ngủ đã là hơn mười một giờ đêm, Tô Tầm tắm rửa xong nằm ở trên giường, không biết tại sao không không chế được lại nhớ đến Lục Trình Dương.

Nghĩ đến anh Tô Tầm liền mất ngủ, đến hơn nửa đêm vẫn còn mơ mơ màng màng, không phân biệt rõ hình ảnh trong đầu là mơ hay là cô đang nhớ lại nữa.

Ngày bọn họ ly hôn là ngày hai tám tháng năm, lúc đó Tô Tầm đang chuẩn bị tốt nghiệp, tin tức ly hôn đến rất nhanh, thủ tục cũng rất nhanh. Đêm hôm đó, Tô Tầm nằm ở trên giường một đêm không ngủ, Lục Trình Dương cũng một đêm không về, cô cũng không dám nghĩ lúc đó anh đang ở đâu, đang ở bên cạnh ai.

Cô sợ chính mình nghĩ linh tinh nên bắt đầu thu dọn hành lý, lúc kết hôn với anh thì cô chỉ là một sinh viên năm ba, cũng không thường xuyên ở nơi này nhưng đồ đạc của cô rất nhiều, chỗ nào cũng có đồ của cô, sau khi cô thu dọn xong thì trời cũng bắt đầu sáng nhưng sắc trời nhìn không trong, giống như là sắp mưa.

Thời tiết rất xấu, hoàn toàn khác khi họ đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.

Sáng sớm Lục Trình Dương về nhà, thấy Tô Tầm cúi đầu an tĩnh ngồi ở bên giường, bên cạnh là một cái valy thật lớn, giống như là cô đang đợi anh trở lại.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tô Tầm chỉ ngẩng đầu lên nhìn anh một cái rồi đi về phía cửa sổ, cởi chiếc nhẫn trên tay ra rồi ném đi. Không có ánh mặt trời chiếu rọi nên chiếc nhẫn kia vòng trên không trung không lóe lên nổi một tia sáng nào, âm thầm rơi xuống, giống như tình yêu của bọn họ vậy.

Lông mày Lục Trình Dương nhíu lại, hầu kết bỗng nhúc nhích muốn nói nhưng lại không nói nên lời, lúc Tô Tầm kéo cái valy hành lý đi qua anh thì anh vươn tay giữ chặt lấy tay cô, giọng nói khàn khàn khô khốc: “Đợi một chút, anh đưa em ...”

Tô Tầm cup mắt xuống không nhìn anh, cô không muốn làm cho mình trở nên đáng thương như đứa bé bị vứt bỏ cho nên cô không khóc. Thật ra cô rất muốn khóc nhưng nước mắt dường như trở nên khô cạn, ngay cả một giọt cũng không có.

Từ đó cô biết không phải càng nhiều nước mắt thì càng khổ sở mà là rõ ràng rất muốn khóc nhưng lại khóc không ra một giọt nào, toàn bộ đau đớn chôn sâu ở dưới đáy lòng, từ từ chúng sẽ trở nên khô khốc thối rữa.

Giọng nói của Tô Tầm nhàn nhạt, bình tĩnh: “Không cần.” Dùng sức rút cánh tay của mình ra.

“Tầm Tầm.”

Bước chân Tô Tầm dừng một chút, cúi đầu chờ anh nói tiếp.

“Em hãy sống cho tốt ...”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không vì rời khỏi anh mà tự sát đâu.” Lời nói bén nhọn của Tô Tầm cắt ngang lời nói của anh, đầu cũng không quay lại bước đi.

Thế giới hoàn toàn yên lặng, chỉ còn tiếng bánh xe của valy hành lý càng ngày càng nhỏ dần, cùng với hình ảnh của người con gái càng ngày càng xa.

6. Chương 6

Ngày hôm sau Tô Tầm tỉnh lại có chút hoảng hốt, theo thói quen đưa tay lên bàn sờ điện thoại di động lại không thấy, lúc này cô mới nhớ ra hình như điện thoại đang còn để trong túi.

Vội vàng đứng lên lấy điện thoại đi sạc pin, sau khi khởi động máy mới biết là đã tám giờ rưỡi rồi, cô ảo não vỗ trán một cái ...

Nhà trẻ sẽ đóng cổng lúc chín giờ nên căn bản là không kịp rồi, hôm nay không thể đưa Tô Tiểu Tông đi nhà trẻ được mà cô đi làm cũng muộn.

Có vài tin nhắn tới, Tô Tầm mở ra xem, có sáu tin nhắn báo gọi nhờ đều là của một số xa lạ tới hôm qua gọi cho cô, cô không một chút nghi ngờ liền khẳng định số điện thoại này là của Lục Trình Dương, tay cầm điện thoại có một chút cứng, một lúc sau mới mở cái tin nhắn cuối cùng ra đọc.

“Tầm Tầm, từ đầu đến cuối chỉ có mình em để ý mà thôi, em đã đánh giá thấp tình cảm của anh cũng như lòng bao dung của anh với em.” – Mục Viễn.

Cái tin nhắn này làm cho Tô Tầm có cảm giác nội tâm của mình bị phơi bày trước mặt người khác, cô nhú mảy để di động xuống rồi đi vào căn phòng cách vách xem Tô Tiểu Tông thế nào.

Đẩy cửa phòng ra mới phát hiện bé đã rời giường rồi, mỗi tối Tô Tầm sẽ để quần áo ngày hôm sau bé mặc lên đầu giường, lúc này bé đang cầm áo T-shirt chui qua đầu, nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu nhìn lướt qua, ngoan ngoãn báo cáo: “Mẹ, bụng con không còn khó chịu nữa.”

Rất nhanh Tô Tiểu Tông đã tự mình mặc quần áo xong, Tô Tầm chỉnh sửa lại quần áo cho bé, nói xin lỗi với bé: “Tiểu Tông, tối qua mẹ quên sạc điện thoại nên đồng hồ báo thức không kêu, hôm nay chúng ta không đi nhà trẻ được rồi.”

Tô Tiểu Tông rất thích đi nhà trẻ nên nghe mẹ nói như thế thì khuôn mặt có chút không vui. Tô Tầm suy nghĩ một chút rồi quyết định: “Bây giờ mẹ dẫn con đi mua đồng hồ báo thức, buổi chiều sẽ dẫn con đến chỗ dì Hiểu Tình, tan tầm mẹ sẽ đến đón con được không?”

Căn nhà này là Tô Thâm mua, cuối năm ngoái mới sửa xong nên đầu năm hai mẹ con mới chuyển vào. Lúc trước dọn nhà không cẩn thận làm đồng hồ báo thức rơi bể mất, Tô Tầm bận rộn nhiều việc nên cũng quên mua.

Khuôn mặt đang không vui của Tô Tiểu Tông lập tức tươi cười: “Được ạ.”

Tô Tầm gọi điện cho Triệu Cần Cần, bảo cô xin phép hộ mình.

Triệu Cần Cần nhớ tới chuyện ngày hôm qua nên thử dò xét mở miệng: “Tầm Tầm, không phải là em cố ý tránh giám đốc Lục nên mới xin nghỉ chứ?”

“Không phải, buổi chiều em sẽ đi làm.” Tô Tầm có chút bất đắc dĩ trả lời.

“Vậy cũng được, buổi chiều em đến sớm một chút, giám đốc vừa mới nhậm chức mà em đã xin nghỉ, chị sợ sau này đồng nghiệp sẽ nhìn ra em và giám đốc Lục có quan hệ, sẽ bàn tán về em.” Triệu Cần Cần nghiêm túc dặn dò Tô Tầm.

“Vâng, em hiểu mà.” Tô Tầm trả lời có chút không đếm xỉa tới, buổi chiều cô sẽ đi tìm Lục Trình Dương nói chuyện nghỉ việc, người đã đi còn sợ người khác bàn tán sao?

...

Lục Trình Dương đang lật xem những dự án quảng cáo Tô Tầm viết trong một năm nay, nghe Triệu Cần Cần nói xong thì nhìn cô, trực tiếp hỏi: “Cô ấy ở đâu?”

Trên mặt Triệu Cần Cần xẹt qua một tia ân hận, cô tại sao ngu xuẩn đến mức dùng lý do thân thể không thoải mái để xin nghỉ cho Tô Tầm chứ?

“Tôi ... không rõ.” Lần đầu tiên Triệu Cần Cần cảm thấy áp lực khi nói dối, trong cái nhìn chăm chú của Lục Trình Dương thì cô đành phải buông bỏ vũ khí đầu hàng: “Giám đốc Lục, kỳ thật tôi biết Tầm Tầm ở đâu nhưng tôi không thể nói cho anh biết được, nếu không Tầm Tầm sẽ giận tôi.”

Lục Trình Dương nhìn cô một cái, cũng không có làm khó cô, nhàn nhạt nói: “Tôi biết rồi, cô đi ra ngoài trước đi.”

Trước khi đi Triệu Cần Cần lén nhìn bàn tay trái đang quần băng của Lục Trình Dương, cô có cảm giác người đàn ông này không đơn giản, cô cảm thấy lo lắng thay cho Tầm Tầm.

Phòng làm việc rất nhanh rơi vào yên tĩnh, chỉ còn có tiếng lật giấy.

Lục Trình Dương nhìn cái đơn xin nghỉ việc kia, một lần nữa lấy điện thoại ra gọi vào dãy số tối qua, nghe thấy tiếng chuông vang lên thì không tự chủ được nín thở.

Cho đến khi tiếng chuông kết thúc thì điện thoại cũng không có người nghe.

...

Tô Tiểu Tông đứng ở cửa ngược đầu khờ dại hỏi: “Tại sao mẹ lại không nhận điện thoại ạ?”

Tô Tầm bỏ điện thoại vào trong túi xách, suy nghĩ một chút rồi nói: “Số này mẹ không biết, chắc là người ta gọi nhầm.”

“Vâng.” Tô Tiểu Tông xoay người mở cửa, như một thân sĩ nhỏ dựa người vào cửa nhường cho mẹ đi ra ngoài trước.

Tay Tô Tầm cầm chặt quai túi xách, cho đến khi xuống dưới lầu điện thoại cũng không kêu nữa thì cô mới từ từ thả lỏng tay ra.

...

Buổi chiều Tô Tầm đến công ty, để túi xách xuống cô liền đi đến phòng làm việc của giám đốc, gõ vào cửa hai tiếng thì nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Vào đi.”

Tay Tô Tầm nắm chặt tay cầm chân chờ một lát, điều chỉnh tốt tâm trạng rồi mới đẩy cửa đi vào.

Lục Trình Dương đang đứng bên cửa sổ sát đất, ánh sáng mặt trời xán lạn chiếu trên lưng anh, thân hình cao lớn so với trước kia càng thêm cao hơn, ánh mắt Tô Tầm dừng ở khóe miệng còn ứ máu của anh một lát, tay trái quần băng làm cô nhớ đến ngày hôm qua khi cô rời khỏi phòng họp thì phía sau truyền đến tiếng ‘rầm’.

Trong lòng bỗng dưng dâng lên một sự lo lắng, không hiểu hành động này của anh rốt cuộc là vì cái gì. Anh tức giận vì cô phân chia giới hạn với anh sao?

Từ lúc cô đi vào đến giờ, đôi mắt đen như mực kia nhìn cô từ trên xuống dưới không hề e dè, trước khi cô kịp mở miệng thì anh đã cướp lời: “Đơn xin thôi việc của em anh đã xem qua, anh không đồng ý.” Lời nói còn chưa dứt thì anh đã ngồi trở lại vào bàn làm việc.

“Tại sao?” Tô Tầm nhàn nhạt mở miệng.

“Dự án quảng cáo thứ hai sẽ bắt đầu chụp ảnh, dự án này là sáng ý của em, đến lúc đó còn cần em đi đến hiện trường, còn có dự án quảng cáo của Nhà Mỹ đã bước vào giai đoạn thảo luận cuối, nếu như đề án được thông qua thì quảng cáo sẽ lập tức tiến hành chụp ảnh.”

Anh trả lời hoàn toàn theo công thức nhưng trong nháy mắt khiến Tô Tầm không tìm ra lý do để phản bác, cô suy nghĩ một chút đang muốn mở miệng thì lại nghe anh nói: “Dự án thời trang trẻ em của Kiệt Mễ, khách hàng đã quyết định chọn sáng ý của em, thời gian chụp ảnh sẽ được tiến hành vào thời gian nghỉ hè.”

“Dự án này không phải là không được thông qua hay sao?” Tô Tầm kinh ngạc nhìn về phía anh, lập tức nhú mày, sắc mặt không vui nhìn anh: “Có phải là anh đã làm gì hay không?”

Lục Trình Dương không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Anh chỉ nói ra ưu điểm cũng như khuyết điểm của hai dự án cho khách hàng nghe mà thôi, quyền lựa chọn cuối cùng là ở trên tay khách hàng.”

“Anh ...” Thứ sáu tuần trước thảo luận lần cuối cùng, bản thuyết trình của cô đã bị đánh bại bởi Hạ Uyển Ương, mặc dù cô cho rằng bản thuyết trình của mình không hề kém so với Hạ Uyển Ương nhưng dù sao chuyện cũng đã qua nên không cần thiết phải so sánh giữa hai dự án với nhau làm gì nữa. Bây giờ việc này giống như là cô cướp đoạt công trạng trên tay Hạ Uyển Ương, cô không thích cảm giác như vậy.

Giống như biết rõ suy nghĩ trong lòng Tô Tầm, Lục Trình Dương nhìn thẳng vào cô nói: “Anh sẽ không công tư bất minh, điểm này thì em yên tâm, chúng ta là đồng nghiệp, ở công ty chỉ đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới.”

“...” Đây là anh dùng những lời nói ngày hôm qua của cô để chặn lại cô sao? Tô Tầm cúi đầu trầm mặc.

Nhìn cô gầy hơn so với trước kia, cái cằm cũng nhọn hơn, tóc cũng dài hơn, ngoại trừ lần đó thì cô cũng không có nhiều thay đổi nhưng mà đã trầm tĩnh hơn rất nhiều. Trước kia cô để tóc ngắn làm cho cô nhìn hết sức hoạt bát linh động, thậm chí là có chút hoang dã; loại hoang dã này là sau khi ở cùng với anh mới từ từ bại lộ, lúc mới bắt đầu cô còn cẩn thận lo lắng anh không thích nhưng sau này phát hiện ra anh không thêm để ý thì cô rất tùy tiện ở trước mặt anh lộ ra các khuyết điểm, không kiêng nể gì cả.

Có một lần anh cố ý nhắc đến chuyện này thì cô dương dương tự đắc từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, cười cực kỳ giảo hoạt: “Chỉ khi anh ở trước mặt người mình yêu thì anh mới dám không kiêng nể gì lộ ra khuyết điểm của mình, đây là vinh hạnh em giành cho anh đấy.”

Bây giờ anh đã mất đi phần vinh hạnh này rồi.

“Anh đã xem qua những dự án quảng cáo em viết một năm nay ở Khải Sâm, dự án quảng cáo có liên quan đến trẻ sơ sinh được thông qua có tỷ lệ cao nhất toàn ngành, giống như chỉ chú trọng vào mỗi hạng mục quảng cáo này.” Lục Trình Dương thu hồi ánh mắt đang nhìn Tô Tầm, đột nhiên bình tĩnh nhắc tới: “Anh nhớ trước kia loại quảng cáo em thích không phải là loại này, tại sao đột nhiên lại nắm chắc về phương diện này như vậy, bên cạnh em có trẻ nhỏ sao?”

Lời nói của anh như đâm vào trong lòng Tô Tầm khiến cô hoảng loạn kinh hoàng, cũng may là cô cúi đầu, lông mi thật dài che đi ánh mắt nên Lục Trình Dương không nhìn ra sự khác thường của cô.

“Con của anh trai tôi.” Tô Tầm nhanh chóng đè xuống sự hoảng loạn trong lòng, nhàn nhạt trả lời.

Trong phòng phần lớn là người trẻ tuổi, ngoài một nam đồng nghiệp vừa mới được thăng chức lên làm bố thì những người khác trước mắt đều không có con nhỏ. Triệu Cần Cần từng nói với cô, hai năm trước có vài nhân viên kỳ cựu trong phòng cùng nhau từ chức lập ra công ty khác nên phần lớn nhân viên còn lại đều là những người trẻ tuổi.

Tô Tầm có thể bắt đầu lại những dự án này là vì cô có con trai, lúc viết dự án thì tỉ mỉ, chi tiết hơn so với những người khác.

Cô không biết Lục Trình Dương hỏi những lời này là thăm dò hay là vô tình.

Lục Trình Dương có chút kinh ngạc: “Anh trai em kết hôn rồi sao?”

“Đúng vậy, hè năm tôi tốt nghiệp.” Từ nhỏ Tô Tầm đã không biết nói dối, lúc nào cũng nói thật với bố nên làm hại Tô Thâm bị đánh không ít, trước đây Tô Thâm đúng là không thích cô em gái này.

Nhưng bây giờ bắt đầu bằng một lời nói dối sẽ kéo theo những lời nói dối khác, nếu như còn tiếp tục dây dưa với anh thì sau này cô phải tiếp tục nói dối nữa, điều này đối với cô là một sự dằn vò.

“Giám đốc Lục, sau khi làm xong dự án tôi hy vọng anh sẽ phê duyệt đơn xin nghỉ việc cho tôi.” Tô Tầm sợ anh tiếp tục quẩn lầy đề tài này nên giành mở miệng trước, vừa rồi cô im lặng là tính toán xem phải mất bao lâu để hoàn thành dự án này.

Ít nhất còn phải hơn một tháng nữa.

Lục Trình Dương không trả lời cô nhưng anh như có điều suy nghĩ nhìn cô, con người đen như mực nhìn chằm chằm vào cô.

“Nếu như không có việc gì khác thì tôi xin phép đi ra ngoài trước.” Tô Tầm không đợi anh trả lời liền xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Không nghĩ tới ở cửa lại đụng phải Hạ Uyển Ương, trên mặt cô không vui nên Tô Tầm rất nhanh đã đoán ra cô đến phòng giám đốc Lục có mục đích gì.

Hạ Uyển Ương không nghĩ tới Tô Tầm sẽ đi ra từ phòng làm việc của giám đốc, nghĩ đến dự án trong tay bị vuột mất, bây giờ nhìn thấy Tô Tầm nên đương nhiên cô không cho Tô Tầm sắc mặt tốt, coi Tô Tầm như không khí trực tiếp lướt qua.

Tô Tầm cảm thấy có chút bất đắc dĩ, trở lại chỗ ngồi thì Triệu Cần Cần liền đi đến, cười tủm tỉm: “Thật ra chị vẫn cảm thấy ý kiến của em hay hơn của Hạ Uyển Ương, em đừng có suy nghĩ nhiều.”

“Em không sao, chị yên tâm đi.” Tô Tầm cười nhưng trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, không biết Lục Trình Dương có tin tưởng lời nói của cô hay không.

“Sáng hôm nay anh ta hỏi chị địa chỉ của em.” Triệu Cần Cần nhỏ giọng nói, thấy Tô Tầm liếc mắt nhìn liền vội vàng bảo đảm: “Chị không nói cho anh ta biết.”

Tô Tầm có chút đau đầu, sự tình không có đơn giản như cô nghĩ.

Đột nhiên Triệu Cần Cần kéo cô qua một bên, nhỏ giọng nói: “Em thành thật nói cho chị biết, giám đốc Lục có phải là bố của Tô Tiểu Tông hay không?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao hai người lại chia tay mà ngay cả việc có con cũng không nói cho anh ta biết?” Thật ra trước đây Triệu Cần Cần đã sớm coi bố của Tô Tiểu Tông là kẻ cặn bã nhưng sau khi nhìn thấy Lục Trình Dương thì khó có thể xem anh và kẻ cặn bã là một được, chẳng lẽ nhìn người không thể nhìn bên ngoài sao?

Lúc này Tô Tầm không có trả lời câu hỏi của Triệu Cần Cần mà chỉ nhàn nhạt nói: “Không phải là em chia tay với anh ta mà là ly hôn.”

“...” F*ck, thật đúng là kẻ cặn bã mà.

7. Chương 7

Từ sau ngày đó, Tô Tầm liền trở nên rất bận, có đôi khi công việc gấp rút không có thời gian nghĩ đến chuyện nghỉ việc.

Thậm chí ngay cả thái độ của Lục Trình Dương cũng thay đổi rất nhiều, ở trong công ty cô và anh thực sự là quan hệ bình thường giữa cấp trên và cấp dưới, ngoại trừ Triệu Cần Cần thì không có ai nhìn ra quan hệ giữa hai người.

Ngày quốc tế thiếu nhi, nhà trẻ của Tô Tiểu Tông có hoạt động, tất cả các bạn nhỏ đều có tiết mục biểu diễn, bình thường cha mẹ cũng sẽ có mặt để ủng hộ bảo bối của mình, thậm chí có bé còn có đại gia đình đến ủng hộ.

Lúc này Tô Tiểu Tông hết sức lo lắng ngày đó mẹ sẽ không có thời gian, nếu mẹ không đi được thì bé sẽ không có cha lẫn mẹ đi ủng hộ, trong nhà trẻ không có người bạn nhỏ nào giống bé cả.

Tô Tầm bảo đảm với bé ngày đó cô sẽ có mặt trước khi bé bắt đầu tiết mục của mình thì tiểu tử này mới thấy an tâm.

Ngày đó là thứ sáu, Tô Tầm phải suy nghĩ cuối cùng phải dùng cái gì để xin nghỉ nhưng việc lấy cớ đều hết sức rối rắm, bởi vì phải nói dối, hơn nữa đối tượng còn là Lục Trình Dương.

Triệu Cần Cần cho cô ý kiến là ‘thân thể không thoải mái’, cái này là cớ tốt nhất nhưng cô hoàn toàn quên mất mấy hôm trước cô vừa dùng cái cớ này để xin phép cho Tô Tầm nghỉ rồi.

Cho nên lúc Tô Tầm lấy cái cớ này để xin nghỉ thì Lục Trình Dương nhíu mày nhìn chằm chằm cô thật lâu, đột nhiên anh cảm thấy có chút buồn cười, anh hiểu rõ cô là người không biết nói dối. Trước kia lúc cô đuổi theo anh bị anh phát hiện ra thì cô lấp ba lấp bắp nói dối, thần sắc rõ ràng không được tự nhiên, khi đó anh còn tưởng rằng cô chỉ có chút nói lấp mà thôi.

Cô bây giờ cùng với lúc nói dối trước kia giống y như đúc.

Nhưng anh chưa từng quên lúc mới vừa gặp lại nhau ngày hôm đó cô xác thực đã lừa anh, hết sức hoàn mỹ dễ dàng lừa được anh.

Có lẽ cô đã thay đổi, chỉ cần chạm đến phòng tuyến của cô thì cô không một chút do dự dậm lại.

Đây là do nhiều năm nay Lục Trình Dương không gặp Tô Tầm nên anh thậm chí không thể phân biệt được câu nào của cô là thật, câu nào là nói dối, dễ dàng bị lời nói của cô đâm trúng.

Tô Tầm thấy anh rất lâu không có trả lời liền ngẩng đầu nhìn anh, thấy đôi mắt sâu thẳm kia giống như có thể nhìn thấu lời nói dối của cô thì đột nhiên cô có cảm giác thẹn quá hóa giận.

Lục Trình Dương hơi cong môi một cái đứng lên, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn đi về phía cô: “Đúng lúc anh có việc muốn đi ra ngoài, em muốn đi đâu anh đưa em đi.”

“Không cần!” Tô Tầm cơ hồ là bật thốt ra, lời nói ra khỏi miệng mới phát hiện ra là mình phản ứng có hơi quá khích, thở một hơi rồi khôi phục lại vẻ trầm tĩnh thường ngày: “Chỉ là chút việc riêng mà thôi, nếu như anh không đồng ý thì thôi vậy.”

Lục Trình Dương chớp mắt nhìn Tô Tầm vừa dựng lên phòng tuyến.

“Nếu giám đốc Lục có việc ra ngoài thì tôi xin phép về phòng làm việc.” Tô Tầm nhàn nhạt nói xong xoay người muốn đi.

Lục Trình Dương bước nhanh đến giữ chặt cổ tay của cô, Tô Tầm nghiêng đầu nhìn anh rồi bình tĩnh rút tay của mình về.

“Tầm Tầm, anh cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện một chút.” Lúc Lục Trình Dương nói những lời này hết sức tỉnh táo, không nhanh không chậm.

Đột nhiên Tô Tầm nhớ tới năm đó anh cũng dùng giọng điệu này để nói với cô: “Tầm Tầm, chúng ta ly hôn đi.”

Khi đó dưới sự áp bách của anh thì cô đã sớm hoàn thành luận văn tốt nghiệp rồi, đơn vị thực tập cũng chuẩn bị ký hợp đồng chính thức với cô, mọi chuyện với cô đều rất thuận buồm xuôi gió, đã sớm biến nam nhân mình thích trở thành chồng của mình rồi, công việc cũng đã có; những việc này đối với một sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp mà nói thì cô cực kỳ may mắn, thậm chí có thể nói là ông trời cảm thấy từ nhỏ cô không có mẹ nên mới chiếu cố cô như thế. Cô định lúc làm lễ tốt nghiệp sẽ đem giấy chứng nhận kết hôn ra cho mọi người biết để dọa bọn họ một phen, các cặp tình nhân hầu như đều chia tay nhau lúc tốt nghiệp nhưng chỉ mỗi mình cô đã sớm đem nam thần trở thành ông xã của mình rồi.

Nhưng mà không đợi đến ngày cô tốt nghiệp thì anh đã trở thành chồng trước của cô rồi.

Những điều trước đây giống như là anh chỉ bồi cô chơi đùa một trò khôi hài, thời gian đã hết thì cũng là lúc trò chơi chấm dứt.

Có đôi khi cô cảm thấy mình hết sức may mắn, may mắn là tất cả những chuyện kia bắt đầu lặng lẽ, kết thúc cũng là trong im lặng, không đến mức làm cô trở thành trò cười.

“Nói chuyện gì?” Tô Tầm cười hỏi, dáng vẻ tươi cười lạnh lùng xa cách, “Chắc là anh đã quên, bây giờ chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường, ngoại trừ chuyện công việc thì giữa chúng ta không có chuyện gì hay để nói cả.”

Lục Trình Dương phải thừa nhận một điều là đối mặt với một Tô Tầm như vậy thì anh không biết phải làm như thế nào cả.

Anh đã từng đẩy cô ra nhưng bây giờ cô lại đẩy anh ra xa hơn, Lục Trình Dương chưa từng cảm thấy bất đắc dĩ như bây giờ.

Chỉ có thể bình tĩnh để mặc cho cô phát tiết rồi nhìn cô lạnh lùng rời đi mà thôi.

...

Sau khi về đến chỗ ngồi thì Tô Tầm có chút ảo não gục đầu xuống bàn, tại sao cô lại mất kiểm soát như thế chứ.

Nhất định cô phải đi đến nhà trẻ, nếu cô không đi sẽ khiến cho Tô Tiểu Tông đau lòng.

Lúc cô đang bực bội thì Triệu Cần Cần đi tới, giọng không lớn không nhỏ nói: “Tầm Tầm, không phải là em cảm thấy không khỏe sao? Chị đưa em về nghỉ ngơi.” Nói xong liền vươn tay tắt máy tính giúp cô, cầm túi xách và di động sau đó thì đỡ Tô Tầm đứng lên.

Tô Tầm có chút ngây người nhìn cô, Triệu Cần Cần nháy mắt với cô một cái.

Bên cạnh có vài đồng nghiệp nhìn thấy sắc mặt của Tô Tầm không được tốt lắm nên theo lễ hỏi thăm vài lời, lúc Tô Tầm đang gật đầu thay cho trả lời thì bị Triệu Cần Cần kéo ra khỏi phòng làm việc.

Xuống dưới lầu khi không có ai thì Triệu Cần Cần mới nói: “Lục Trình Dương gọi điện thoại cho chị.” Kể từ sau khi nhận định Lục Trình Dương là kẻ cặn bã thì ở trước mặt Tô Tầm cô đều gọi thẳng tên của anh.

Về mặt Tô Tầm hồ hững, nhận lấy túi xách của mình: “Em đến nhà trẻ đây, chị về phòng làm việc đi.”

“Ai nha, đừng có đuổi chị đi mà! Ngay cả túi xách chị cũng cầm theo rồi, hôm nay chị sẽ trốn việc với em, đi gặp con trai nuôi của chị nào!” Triệu Cần Cần kéo Tô Tầm đi đến lễ đường bắt taxi, đường đường trốn việc.

Sau khi lên xe, Tô Tầm liếc Triệu Cần Cần: “Không cần tiền thưởng chuyên cần nữa à?”

“Không cần! Cũng không được bao nhiêu, em không phải là đang bắt đầu thực hiện dự án sao, đến lúc đó mời chị ăn cơm!”

Tô Tầm tức giận liếc cô một cái: “Em còn phải nuôi con trai nữa, đừng có mơ em mời chị ăn cơm.”

“Em tính đời này cứ như vậy nuôi con một mình à?” Triệu Cần Cần có chút bất mãn nhìn Tô Tầm, không cần nghĩ cũng biết, một người con gái còn trẻ phải nuôi một đứa con thì có biết bao nhiêu khó khăn vất vả, hơn nữa bố của Tô Tầm rất tức giận với chuyện cô cố chấp sinh đứa bé nên mấy năm nay rất ít khi giúp cô trông coi Tô Tiểu Tông, ngược lại toàn là anh của Tô Tầm giúp đỡ cô thôi.

“Không có, nếu như tìm được người thích hợp thì em sẽ kết hôn.” Tô Tầm cười, điều cô nói là sự thật.

Triệu Cần Cần khoác tay lên vai cô, do do dự dự hỏi: “Chị thấy có vẻ như Lục Trình Dương muốn tái hợp với em. Em có tính toán gì không?”

“Không thể nào.”

Vui vẻ trên mặt Tô Tầm biến mất, cô còn chưa quên còn có một người là Trình Nhiễm.

Triệu Cần Cần không có nhiều lời để nói ở cái đề tài này, với sự hiểu biết của cô về Tô Tầm thì nếu như không phải bất đắc dĩ thì Tô Tầm sẽ không chia tay với Lục Trình Dương.

Lúc đến nhà trẻ thì thời gian còn sớm nên hai người đưa Tô Tiểu Tông đến nhà hàng gần đó ăn trưa rồi mới quay lại nhà trẻ.

Từ xa ba người đã nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang đứng ở giữa một đám trẻ con nhìn xung quanh, giống như là đang tìm người.

Tô Tiểu Tông nhìn thấy liền vội vàng chạy tới ôm lấy chân Mục Viễn, vui vẻ kêu to: “Chú Mục, sao chú lại tới đây?” Hôm nay có ba người đến xem bé biểu diễn, mẹ này, mẹ nuôi này, còn có chú Mục nữa nên bé cảm thấy thật là vui.

Mục Viễn khom người bế Tô Tiểu Tông lên, cười nói: “Hôm nay chú Mục có thời gian, nghe nói cháu có tiết mục biểu diễn vào ngày Quốc tế thiếu nhi nên chú đến xem một chút.”

“Cảm ơn chú Mục.” Tô Tiểu Tông vui mừng đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Tô Tầm cup mi lại, cô không nghĩ là Mục Viễn cũng tới, Triệu Cần Cần húc cùi chỏ vào cánh tay Tô Tầm: “Chị thấy Mục Viễn có vẻ là người tốt, tại sao em lại không nghĩ đến anh ấy?”

“Bây giờ không nói chuyện này, chúng ta đi thôi.” Tô Tầm kéo Triệu Cần Cần đi tới.

Mặt trời tháng sáu hết sức gay gắt, cũng may buổi biểu diễn của các bé diễn ra ở hội trường, băng ghế cho phụ huynh được sắp xếp rất gần nhau, căn bản là dựa vào thân hình của các bé để sắp xếp. Sau khi ba người trưởng thành ngồi xuống thì Tô Tầm tránh không được ngồi sát vào Mục Viễn nên cô có chút lúng túng.

Mục Viễn cúi đầu hỏi cô: “Tiết mục của Tô Tiểu Tông diễn ra thứ mấy?” Hai người ngồi dựa gần nhau như vậy nên khi anh cúi đầu thì giống như nửa ôm cô vào trong ngực.

Tô Tầm có chút lúng túng nghiêng đầu, muốn tránh hơi nóng anh thổi ra, khuôn mặt trắng nõn có chút ửng hồng: “Đầu tiên là lớp mẫu giáo bé biểu diễn, sau đó là lớp chồi, cuối cùng mới là lớp lá.” Tô Tiểu Tông là lớp chồi, biểu diễn ở giữa chương trình nên họ không phải chờ lâu.

Mục Viễn nhìn gò má ửng hồng của cô thì có chút thất thần.

Lúc này trên khán đài người chủ trì đã bắt đầu giới thiệu chương trình, tiết mục của các bạn nhỏ lập tức sẽ bắt đầu.

Các bạn nhỏ ngây thơ đáng yêu lại được biểu diễn trước mặt người thân của mình thì liên tục bộc phát ra tiếng cười sung sướng, rất nhiều phụ huynh lấy điện thoại hoặc máy chụp hình ra hướng về con em của mình để chụp ảnh hoặc quay video.

Tiết mục biểu diễn của lớp Tô Tiểu Tông là mọi người cùng nhau xếp hàng diễn một vở kịch câm – nhường chỗ ngồi trên xe công cộng.

Tô Tầm cũng lấy điện thoại ra chụp hình con trai.

Từ nhà trẻ đi ra đã là bốn giờ chiều, thời gian còn sớm nên Mục Viễn hỏi Tô Tiểu Tông muốn đi đâu chơi, Tô Tiểu Tông không chút do dự nói: “Công viên giải trí.”

Ngày một tháng sáu là ngày lễ của trẻ nhỏ, vốn Tô Tầm dự tính sau khi buổi lễ kết thúc sẽ đưa con đến công viên chơi nhưng trong kế hoạch chỉ có cô và Tô Tiểu Tông mà thôi, bây giờ lại dư ra hai người. Triệu Cần Cần liền da mặt dày đi theo, cô có cảm giác như mình đã cản trở chuyện tốt của Mục Viễn ...

Ở công viên chơi gần hai tiếng, sau đó mọi người lại ăn cơm cùng nhau rồi mới ai về nhà nấy.

Mục Viễn đưa Tô Tầm và Tô Tiểu Tông về, hôm nay nhóc con đã có một ngày bận rộn nên đã sớm cảm thấy mệt, lên xe không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Xe dừng lại ở dưới lầu, đột nhiên Mục Viễn cầm lấy tay Tô Tầm, dịu dàng nhìn cô: “Tầm Tầm, vấn đề em hỏi anh đã trả lời rồi, anh muốn có đáp án của em, khi nào thì em trả lời anh?”

Tô Tầm nghiêng đầu nhìn anh, chậm rãi rút tay của mình ra, lúc ngón tay của cô thoát ra khỏi bàn tay của mình thì dường như Mục Viễn đã đoán được đáp án rồi.

“Đàn anh, câu trả lời của em vẫn là câu nói kia.”

...

Thứ hai là chụp ảnh quảng cáo cho Bối Thư, Bối Thư là nhãn hiệu tã giấy trẻ em, hiện trường chụp ảnh quảng cáo này là ở tòa nhà cao nhất của thành phố, Tô Tầm đi đến hiện trường mất một ngày, năm giờ rưỡi chiều mới đi ra khỏi tòa nhà, cô trực tiếp đi đến nhà trẻ đón Tô Tiểu Tông.

Vốn nghĩ là sau khi đón Tô Tiểu Tông thì sẽ trực tiếp đi về nhà nhưng Tô Tầm nhớ ra có lẽ đồ ăn trong tủ lạnh cũng đã hết sạch rồi, còn cần phải mua vật dụng hàng ngày nữa nên bèn đưa Tô Tiểu Tông đến siêu thị gần đó.

Trong siêu thị không có nhiều người, Tô Tiểu Tông được Tô Tầm bỏ vào trong xe đẩy, Tô Tầm đang chuyên tâm chọn nguyên liệu nấu ăn thì đột nhiên Tô Tiểu Tông gãi tay cô, có chút không vui nói: “Mẹ, các bạn trong lớp hỏi con là chú Mục có phải là bố của con hay không, con nói không phải thì các bạn lại hỏi tại sao bố không đến xem con biểu diễn, bố của bọn họ đều đến cả.”

“Mẹ ... lâu như vậy rồi mà bố còn chưa trở về, bố không cần chúng ta nữa phải không? Có phải ngay cả con lớn lên trông như thế nào bố cũng không biết đúng không ...” Giọng nói của bé ủy khuất, giống như là muốn khóc.

Tô Tầm để gà quay đang cầm trong tay xuống, lúc trước chính vì cô muốn tạo cho con trai cảm giác là mình không phải là không có bố nên mới liên tục nói bố đi làm xa nhà, bẽ bộn nhiều việc nên phải rất lâu mới có thể về nhà được.

Nhưng sau khi Tô Tiểu Tông đi nhà trẻ thì bắt đầu hỏi chuyện về bố, mỗi lần cô đều trả lời hàm hồ như vậy.

Có đôi khi mấy tháng bé cũng không hỏi đến bố nhưng cũng có đôi khi lại hỏi rất nhiều.

Gần đây bé cũng hỏi rất nhiều lần.

Cô nghĩ có phải nên nói sự thật cho bé biết hay không? Nhưng đối với một đứa bé bốn tuổi thì như thế có quá tàn nhẫn hay không? Hay là chờ cho bé lớn hơn một chút nữa?

“Không phải là bố không cần chúng ta.” Tô Tầm suy nghĩ một chút, cô quyết định chờ bé lớn lên một chút rồi mới nói ra.

Lần này thật lâu Tô Tiểu Tông cũng không lên tiếng, Tô Tầm sờ đầu của bé, dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

Tô Tiểu Tông lắc đầu, con mắt có chút đỏ nhưng bé không khóc, bé cảm thấy có chút buồn.

Vì để cho con được vui vẻ nên hôm nay Tô Tầm đặc cách cho phép bé mua nhiều đồ ăn vặt, hai người ở trong siêu thị đi dạo gần hai tiếng.

Lúc đi ra mới phát hiện bên ngoài trời có sấm chớp, sắp có mưa to rồi.

Tô Tầm có chút đau đầu nhìn ba túi mua hàng lớn đang để dưới đất, cúi cùng vẫn quyết định đi đến trạm chờ xe bus, nếu như trời mưa thì có thể trú mưa được. Hai tay Tô Tầm cầm hai túi, hai tay Tô Tiểu Tông cầm một túi, bé nhất quyết muốn cầm giúp mẹ: “Cậu và chú Mục đều nói con là tiểu nam tử hán, phải giúp mẹ, còn có ...” Bé nghĩ một chút, “còn phải chăm sóc cho mẹ nữa.”

Tô Tầm thấy Tô Tiểu Tông dùng hai tay có thể nhắc được túi mua hàng kia thì nhịn không được bật cười: “Con đi ở đằng trước mẹ.”

Cũng may trạm chờ xe bus không xa, khi Tô Tiểu Tông xách túi đi đến nơi thì khuôn mặt đã đỏ bừng.

Tô Tầm cúi người, có chút đau lòng vuốt vết lằn đỏ ửng trên đôi bàn tay nhỏ của bé.

Nhưng hôm nay cô không gặp may, chờ gần nửa tiếng không thấy xe đâu, trời cũng bắt đầu mưa như trút nước, cô và Tô Tiểu Tông còn chưa có ăn cơm ...

Lúc cô đang nôn nóng không ngừng vẫy taxi thì một chiếc xe màu đen có rèm che vững vàng dừng ở trước mặt cô, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn của Lục Trình Dương xuất hiện, ánh mắt của anh nhìn vào khuôn mặt trắng nõn của cô, thấy trong mắt cô là kinh ngạc cùng với bối rối không kịp che giấu.

Con người đen nhánh híp lại, ánh mắt anh thoáng chốc trở nên bén nhọn, lướt qua cô nhìn đứa bé trai xinh đẹp đang ngoan ngoãn đứng ở phía sau.

8. Chương 8

Tô Tầm không nghĩ tới lại gặp phải anh trong một đêm mưa như thế này, đầu óc lập tức trống rỗng, trái tim đập không theo quy luật, đầu ngón tay cũng có chút phát run nhưng rất nhanh cô liền khôi phục lại sự tỉnh táo, xoay người ngồi xổm xuống bên cạnh Tô Tiểu Tông, nhỏ giọng dặn dò bé vài câu.

Tô Tiểu Tông có chút mờ mịt gật đầu.

Tô Tầm đang muốn đứng lên thì khước mắt nhìn thấy một bàn tay thon dài đẹp đẽ hướng về phía túi mua hàng của cô, một tay vững vàng cầm lấy hai cái túi to, tay kia cầm lấy cái túi còn lại, bất chấp trời mưa nhanh chóng bỏ ba túi mua hàng vào cốp xe rồi nhanh chóng quay lại bên cạnh cô bế lấy Tô Tiểu Tông, ấn cái đầu nhỏ của bé vào trong ngực của mình, khoan thai dùng bàn tay to của mình che đầu cho Tô Tiểu Tông đi về phía sau xe, đặt bé ngồi ở hàng ghế sau, sau đó không cần quay người cũng chuẩn xác cầm lấy cổ tay Tô Tầm kéo cô nhét vào xe ngồi cạnh Tô Tiểu Tông.

Động tác của anh lưu loát liền mạch, Tô Tầm còn chưa kịp phản ứng thì người đã ngồi trong xe rồi.

Lục Trình Dương vòng qua thân xe trở lại ghế lái, áo sơ mi màu xám trên người đã bị mưa làm ướt hơn phân nửa, anh quay đầu nhìn Tô Tầm một cái, giọng nói lạnh lùng: “Phía sau có khăn tắm, em lấy lau tóc đi.” Nói xong liền lái xe đi, chỗ này không thể ngừng xe lâu được.

Tô Tầm xoay người tìm thì thấy một cái khăn lông màu trắng, chiếc khăn mang theo một mùi mồ hôi sạch sẽ mà cô đã từng rất quen thuộc, cô có chút sững sờ cầm lấy khăn lông.

Sau khi chạy được khoảng hai ba trăm mét thì Lục Trình Dương tắt xe vào lề đường dừng lại, xoay người nhìn người ngồi phía sau nhàn nhạt giải thích: “Sáng sớm hôm nay chạy bộ ném ở trên xe.” Nước mưa thuận theo hình dáng của gò má trượt xuống, từ từ rơi vào trong áo sơ mi thông qua hai nút áo mở rộng, thậm chí áo sơ mi lộ ra lồng ngực tinh trắng của nam nhân, nhìn đến có chút gợi cảm nam tính.

Anh có chút không giống với trước kia, làn da có một chút đen hơn nên nhìn rất khỏe mạnh, dáng người càng thêm tinh tráng, cái loại hương vị nam nhân thuần túy đó ở trên người anh hiện ra không một chút che giấu nào.

Tô Tầm lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác nhưng cô cảm giác được đôi mắt đen lầy kia vẫn đang nhìn cô chăm chú, áp bức mãnh liệt làm cho cô không thể không cầm lấy cái khăn lông dính mồ hôi kia của anh lau lung tung trên đầu trên mặt mình một trận, sau đó tiện tay vứt cái khăn lông về phía trước, giọng nói bất thiện: “Trả lại cho anh.”

Lục Trình Dương khẽ cười một tiếng, cầm lấy khăn lông tùy ý lau vài cái trên mặt mình, một lần nữa xoay người về phía sau, nhìn về phía bé trai liên tục tò mò quan sát anh.

“Chào chú ...” Tô Tiểu Tông hơi lui người về phía sau, bé cảm thấy chú này có chút dữ tợn.

Lục Trình Dương nhìn khuôn mặt trắng nõn đáng yêu của bé trai, tóc ngắn ngắn, ánh mắt đen lầy thì đôi mắt của anh dần dần híp lại, trong ánh mắt của anh dường như có điều suy nghĩ tìm tòi nghiên cứu khiến cho Tô Tầm lo lắng, cô dùng sức bóp chặt ngón tay của mình, nhin thật lâu mới ngăn cản mình xúc động nói ra những điều không nên nói.

Lúc này cô không thể hoảng loạn được, Lục Trình Dương rất thông minh và nhạy cảm nên muốn lừa được anh cũng rất khó.

“Đây là con trai của anh trai em mà em đã nói sao?”

Giọng nói của anh so với trước kia lạnh lùng hơn không ít, tim của Tô Tầm như bị ai đó nhéo một cái, cô không muốn ở trước mặt Tô Tiểu Tông nói dối nhưng cô vẫn ngược mắt nhìn vào mắt anh, nhàn nhạt trả lời: “Đúng vậy.”

Lục Trình Dương không nhìn ra điều gì bất thường ở trên khuôn mặt bình tĩnh của cô, anh nhin không được hỏi: “Bé được mấy tuổi rồi?”

“Bốn tuổi.” Giọng nói của Tô Tầm vẫn nhàn nhạt như cũ, “Chuyện này hình như không có liên quan gì đến anh thì phải, anh kéo tôi lên xe không phải là muốn đưa tôi về sao? Bây giờ dừng xe lại ở ven đường là có ý gì, tôi đang vội về nhà, nếu như anh bận thì có thể đưa tôi đến đầu đường bắt xe khác.”

Xe vừa vặn dừng ở dưới ánh đèn đường, Lục Trình Dương nhìn chăm chăm vào mắt Tô Tầm, ánh mắt của cô trong veo, vẻ mặt rất nghiêm túc nên anh biết là cô không phải đang nói dối, hơn nữa cô lại dựng phòng tuyến của mình lên rồi.

Thật lâu Lục Trình Dương mới xoay người, khởi động xe, một lần nữa hòa nhập vào dòng xe đang lưu thông trên đường, “Em ở chỗ nào?”

Nơi này chỉ cách chỗ cô ở khoảng mười phút đi xe, Tô Tầm suy nghĩ một chút rồi nói ra địa chỉ của Tô Thâm, cô thở phào nhẹ nhõm, may mà anh không có truy hỏi thêm nữa.

Cô bế Tô Tiểu Tông để cho bé ngồi ở trong lòng mình, tay sờ vào cái đầu nhỏ nhắn của bé, may mà trước đó cô đã dẫn bé đi cắt tóc, nếu không ... cho dù cô có che dấu như thế nào đi chăng nữa thì Lục Trình Dương cũng sẽ nghi ngờ.

Lục Trình Dương còn chưa quen thuộc đường đi lối lại ở thành phố, ngoại trừ hỏi đường đi thì dường như toàn bộ hành trình hai người không có trao đổi gì.

Tô Tầm gọi điện cho Tô Thâm, nói thẳng: “Anh, hai mươi phút sau em và Tiểu Tông sẽ đến cửa tiểu khu, trời mưa mà em lại không mang ô, anh xuống đón bọn em nhé.”

“Trời tối rồi mà em còn mang đầu xoắn nhỏ đến chỗ anh là có ý gì? Ngày mai anh đi công tác, đang phải thu dọn hành lý, em đừng ...” Còn chưa dứt lời thì người bên kia đã cúp điện thoại rồi, Tô Thâm không hiểu nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, anh đánh vào cái điện thoại, nhin không được mắng người.

Xe vừa tiến vào trong tiểu khu thì Tô Tầm đã nhìn thấy Tô Thâm che dù đang đứng ở trước cửa.

Cô nói với Lục Trình Dương: “Dừng xe ở chỗ này đi, tôi đã nhìn thấy anh tôi rồi.”

Anh nói: “Anh đưa hai người vào.”

Tô Tầm bật ra lời từ chối: “Không cần! Tự chúng tôi đi vào được rồi.”

Lục Trình Dương đánh tay lái một vòng dừng xe ở bên cạnh, xe vừa mới dừng lại thì Tô Tầm đã vội vàng xuống xe, quay người lại bế Tô Tiểu Tông, hướng vào trong xe nói cảm ơn, đóng cửa xe lại rồi vội vàng bước nhanh về phía cửa tiểu khu.

Tô Thâm vốn cho là Tô Tầm lái xe đến nhưng khi nhìn thấy cô bước xuống từ chiếc xe màu đen kia thì sững người, thấy cô bế Tô Tiểu Tông thì bước nhanh đến đón, anh vừa mới mở miệng chất vấn thì Tô Tầm đã nhét Tô Tiểu Tông vào trong lòng anh, thúc giục: “Mau về nhà đi.”

Tô Thâm nhíu mày nhìn cô một cái lại ngẩng đầu nhìn chiếc xe màu đen kia, anh không nói gì cả, đưa cái ô đang cầm trong tay cho Tô Tầm, còn mình thì bế lấy Tô Tiểu Tông đi vào bên trong.

Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn nằm ở trên vai Tô Thâm, một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi: “Mẹ ơi, con có thể nói chuyện được chưa?”

Tô Tầm nhẹ nhàng nâng khoe miệng lên, bàn tay sờ vào khuôn mặt mập mạp của con trai: “Có thể.”

“Cậu ơi, đêm nay cháu không muốn ngủ ở nhà cậu đâu.” Câu đầu tiên tiểu tử này mở miệng muốn nói là câu này, bé hết sức lo lắng là mẹ sẽ để bé lại ở nhà cậu.

“...” Tô Thâm vỗ nhẹ vào cái bụng nhỏ của bé một cái, hung dữ nói: “Ngày mai cậu phải đi công tác, cậu cũng không rảnh để trông cháu đâu.”

“A, tốt quá rồi!” Tô Tiểu Tông vui mừng, suy nghĩ một chút bé cảm thấy dường như đã làm tổn thương cậu nên bổ sung thêm một câu: “Cậu ơi, cơm cậu nấu quá khó ăn, nếu không thì cháu rất nguyện ý ở cùng với cậu đây.”

Tô Thâm: “...” Quả thật là trẻ nhỏ không có kiêng kị gì mà.

Tô Tầm nhin không được bật cười, Tô Tiểu Tông nghiêng đầu nhìn mẹ, vẻ mặt đáng thương nói: “Mẹ ơi, con đói bụng ...”

“Chờ một chút nữa đi ...” Bước chân Tô Tầm đột nhiên dừng lại, ảo não hít vào một hơi, lúc này cô chỉ lo vội vàng bế Tô Tiểu Tông đi nên hoàn toàn quên mất đồ mua ở siêu thị vẫn đang còn ở trong cốp xe của Lục Trình Dương.

Tô Thập quay đầu chất vấn: “Hơn chín giờ rồi mà hai người còn chưa ăn tối sao? Em đã đi đâu? Ngay cả gọi điện cũng chưa nói rõ ràng thì đã vội vàng cúp máy rồi, làm hại anh còn cho rằng hai người đã xảy ra chuyện gì.”

“Tủ lạnh trong nhà anh có những gì?” Lúc cô xuống xe thì Lục Trình Dương cũng không nhắc cô, hoặc là do anh cũng quên hoặc là do anh cố ý, cô nghĩ phần lớn là ý sau, cô thực sự không muốn đối mặt với anh lần nữa.

“Tủ lạnh đã trống không rồi, lần này anh đi công tác nửa tháng.” Tô Thập dừng một chút rồi nói thêm, “Nếu như em bận việc thì đưa đầu xoắn nhỏ đến chỗ bố đi.”

“Vâng, em biết rồi, anh đưa Tiểu Tông về trước đi, em đi ra ngoài một chút.” Tô Tầm không có cách nào, đành phải quay ngược trở lại.

Tô Thập cho rằng cô ra ngoài mua đồ ăn cho đầu xoắn nhỏ, ôm Tô Tiểu Tông tiếp tục đi, vừa đi vừa hỏi chuyện: “Ai đưa hai mẹ con về vậy?”

Tô Tiểu Tông nghiêng đầu nhớ lại một chút rồi nghiêm túc trả lời: “Là một chú, chú này con chưa từng gặp, mẹ dặn cháu ở trước mặt chú ấy không được gọi mẹ cũng không nên nói lung tung.”

“Phải vậy không?” Tô Thập như có điều suy nghĩ lẩm bẩm.

“Vâng, chú kia nhìn có chút hung dữ, hình như mẹ cũng không thích chú ấy.”

...

Tô Tầm bước nhanh ra ngoài, từ xa cô nhìn thấy xe của Lục Trình Dương vẫn dừng tại chỗ.

Tô Tầm đi tới gõ vào cửa sổ xe, Lục Trình Dương giống như đã đoán được cô sẽ sớm quay lại, hạ cửa sổ xe xuống nhìn cô một cái rồi nói: “Lên xe.”

Tô Tầm đứng yên không nhúc nhích: “Anh mở cốp xe ra đi, tôi lấy đồ xong sẽ đi ngay.”

“Lên xe.” Giọng nói của anh lạnh hơn vài phần.

Tô Tầm cắn răng, cô vòng qua đầu xe mở cửa ngồi vào ghế phụ, cô vừa ngồi xuống thì cửa xe liền khóa lại, cô nghiêng đầu lườm Lục Trình Dương: “Anh muốn làm cái gì?”

Tay Lục Trình Dương chống lên ghế dựa sau lưng cô, đột nhiên anh trở người tới, con ngươi màu đen càng ngày càng thâm trầm, giọng nói rất nhỏ: “Anh đang suy nghĩ có phải là em lại lừa anh không.” Lúc anh nói những lời này thì ngữ khí rất chậm nhưng lại có khí thế áp bức mãnh liệt.

Trong lòng Tô Tầm “lộp bộp” một cái, giả vờ trấn tĩnh nhìn vào mắt anh: “Tại sao tôi phải lừa anh chứ?”

“Ngay ngày đầu tiên chúng ta gặp lại thì em đã lừa anh rồi.” Lục Trình Dương nhàn nhạt lên tiếng, “Ngày đó người ở dưới công ty đón em là Mục Viễn, anh đã gặp anh ta rồi, căn bản là em không có bạn trai.”

Tô Tầm bỗng nhiên nổi giận, lại là giận quá biến thành cười: “Tôi có bạn trai hay không thì liên quan gì đến anh chứ? Lục Trình Dương, bây giờ anh không cảm thấy mình thật là kỳ lạ sao? Chúng ta ly hôn đã năm năm, tôi thích ở cùng với ai thì sẽ ở cùng với người đó, tôi yêu ai hay chia tay ai cũng không liên quan gì đến anh cả, anh không có tư cách chất vấn tôi.”

Lục Trình Dương lặng lẽ nhìn cô, giọng nói thật nhỏ: “Tầm Tầm, anh và Trình Nhiễm ...”

Trái tim Tô Tầm như bị người ta đâm một cái khi nghe cái tên này từ trong miệng anh, cô dùng sức đẩy anh: “Anh và Trình Nhiễm kết hôn hay ly hôn cũng không liên quan gì đến tôi cả. Bây giờ anh làm ra

những hành động như thế này làm tôi cảm thấy hết sức khó hiểu, nếu như không phải bỗng nhiên anh trở thành cấp trên của tôi thì đời này tôi đều không muốn gặp lại anh nữa.”

Cả đời đều không muốn gặp lại anh nữa ...

Lục Trình Dương nghe những lời này thì cảm thấy rất chói tai, lửa giận cao thẳng toàn thân trong nháy mắt đã lên tới cực điểm, đột nhiên anh duỗi tay đè chặt bả vai của cô, môi anh liền ép xuống.

Anh hung hăng hôn môi của cô, giống như muốn trừng phạt cô vì cô đã nói ra những lời quyết tuyệt như vậy, anh ngậm lấy cánh môi của cô trần trụi gặm mút nhưng người trong ngực anh không chịu nghe lời dù chỉ một chút, cực lực phản kháng giống như là rất ghét anh; còn anh lại giống như là mất hết lý trí, gắt gao chế trụ tay của cô, hôn càng ngày càng thô bạo.

Không gian bên trong xe hạn hẹp, cả người Tô Tầm bị anh ép nên nhúc nhích không được, chỉ có thể bị động tiếp nhận nụ hôn thô bạo của anh, cô cảm thấy rất khuất nhục. Sự nhạy cảm yếu ớt từ trong đáy lòng trỗi dậy cùng với dây cung vốn tỏ ra mạnh mẽ của mình bị anh cắt đứt nên đột nhiên cô rất muốn khóc, mấy năm nay trừ lúc khóc khi cô sinh Tô Tiểu Tông thì cô chưa từng rơi lấy một giọt nước mắt nào cả.

Bỗng nhiên khoe miệng có một chất lỏng mẩn mẩn rơi vào khiến cho Lục Trình Dương bừng tỉnh, chậm rãi từ trên người Tô Tầm lùi ra, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô thì anh cảm thấy rất đau lòng, cúi đầu khẽ hôn lên đôi mắt của Tô Tầm.

Đôi mắt của Tô Tầm rất đẹp, con người đen tuyền nhưng lúc nào cũng sáng trong, trước kia cô rất thích cười, anh ít khi thấy cô khóc, ngay cả lúc hai người ly hôn cô cũng không khóc.

Tô Tầm hung hăng đẩy anh ra, giơ tay hung hăng lau mắt, giọng nói hơi khàn, lạnh lùng: “Lục Trình Dương, đừng để cho tôi phải chán ghét anh.” Nói xong thì đưa tay mở cửa xe ra nhưng mở thế nào cũng không được, cô chỉ nghe “cạch” một tiếng thì cửa xe đã được mở ra.

Cô lập tức xuống xe, ngay cả đồ cũng không cần, bước nhanh về phía tiểu khu.

Lục Trình Dương đuổi theo giữ chặt tay cô, khàn giọng nói: “Đợi chút, em còn chưa cầm đồ theo.” Anh kéo cô đi trở lại vài bước, mở cốp xe ra.

Tô Tầm xách túi muốn xoay người rời đi, Lục Trình Dương liền mạnh mẽ cầm lấy mấy cái túi trong tay cô, đi bên cạnh cô: “Anh đưa em vào.”

Tô Tầm không muốn tranh luận với anh nên để anh tùy ý đi bên cạnh, mưa đã tạnh, tiếng bước chân trên mặt đường ướt nhẹp có chút trầm bổng, trên đường đi hai người không ai nói một lời.

Đến dưới lầu, mặt Tô Tầm không thay đổi nhận lại ba túi đồ, đột nhiên giọng nói của Lục Trình Dương từ trên đỉnh đầu truyền tới: “Tầm Tầm, trong bản lý lịch của em thì ba năm đầu sau khi tốt nghiệp là để trống, công việc đầu tiên của em chính là ở Khải Sâm.”

9. Chương 9

“Thì sao? Anh muốn nói cái gì?” Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh cười, vẻ mặt lạnh lùng điềm tĩnh không màng danh lợi, khí khái thật là bình tĩnh.

Lục Trình Dương rũ mắt xuống nhìn cô: “Rõ ràng là em rất thích cái nghề này, vì cái gì mà ba năm sau khi tốt nghiệp em không đi làm?”

“Tôi và Chu Hiểu Tình cùng nhau mở tiệm bán quần áo, xem như là cùng nhau xây dựng sự nghiệp, sau này mới cảm thấy đi làm tốt hơn.” Nói xong thì cô muốn đi lên lầu nhưng Lục Trình Dương đã giữ chặt cổ tay cô.

“Còn có việc gì sao?” Cô nhú mày hỏi.

“Đứa bé mà em nói là con trai của anh em nhưng lại không hề giống anh trai em một chút nào cả.” Kể từ lúc ở trạm xe bus thấy bé trai kia thì dọc theo đường đi Lục Trình Dương đều nghĩ về đứa bé đó, bé trai kia lớn lên có vài phần giống anh! Tức giận và vui mừng là hai loại tâm trạng cùng nhau đan xen trong lòng anh, việc suy đoán mơ hồ khiến anh thiếu chút nữa không khống chế nổi xúc động muốn hỏi cô rõ ràng nhưng nghĩ đến việc cô khẳng khẳng muốn nghỉ làm cùng với thái độ lạnh lùng với anh làm cho anh phải kìm chế lại xúc động trong lòng mình.

Lúc bé trai nhút nhát gọi anh là chú thì Lục Trình Dương không biết hình dung tâm tình của mình lúc đó như thế nào; nếu đứa bé thực sự là con của anh thì điều đó chứng tỏ Tô Tầm chưa bao giờ cho bé xem qua ảnh chụp của anh nên ngay cả hình dáng của anh bé cũng nhận không ra.

Căn bản cô không muốn cho anh biết sự tồn tại của đứa bé này.

Từ trước đến nay Lục Trình Dương vẫn luôn tỉnh táo kiềm chế, mấy năm nay điều anh am hiểu nhất chính là ẩn nhẫn, anh không muốn vô duyên vô cớ bức cô, cũng không muốn làm cho cô chạy trốn.

“Đứa bé lớn lên giống chị dâu của tôi, có vấn đề gì sao?”

Lục Trình Dương bị lời nói của cô làm cho nghẹn, bàn tay đang cầm cổ tay cô càng siết chặt hơn, trầm giọng nói: “Rõ ràng là đứa bé có vài phần giống anh.”

“Vậy ư?” Tô Tầm không cảm thấy kinh ngạc một chút nào khi anh hỏi vấn đề này bởi vì quả thực là Tô Tiểu Tông có vài phần giống anh, nếu như không phải là tóc cắt ngắn thì dáng vẻ hoàn toàn giống anh, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Có khả năng chị dâu của tôi là em gái bị thất lạc nhiều năm của anh.”

“...” Lục Trình Dương vừa cảm thấy bất đắc dĩ vừa tức giận, cô bây giờ đối mặt với anh đúng là nói dối hạ bút thành văn.

“Tôi muốn lên lầu.” Tô Tầm tránh tay anh ra, không đợi anh mở miệng liền xoay người đi lên.

Lục Trình Dương nhìn cô xách túi mua hàng từ từ đi đến thang máy nhưng cũng không có đuổi theo, anh đứng tại chỗ một lúc lâu cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của cô thì mới rời đi.

...

Tô Thâm thấy Tô Tầm xách ba túi mua hàng lớn về nhà thì kinh ngạc, sau đó thấy đôi môi đỏ thắm của cô có chút dị thường, anh nhớ lại lời nói lúc này của đầu xoắn nhỏ, nhin không được nhíu mày hỏi: “Vừa rồi người đưa em về có phải là anh ta hay không?”

Tô Tầm để đồ xuống, nhìn thoáng qua Tô Tiểu Tông thấy cu cậu đang vui mừng cầm một hộp sữa thì nhàn nhạt nói văng một tiếng rồi lấy ra nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp.

Tô Thâm đã quen với thái độ như vậy của cô rồi, mấy năm nay mặc kệ anh hỏi như thế nào về chuyện bố của Tô Tiểu Tông thì miệng của cô đều như khóa kéo ấy, kiên quyết không nói một lời, nên cho đến bây giờ người đàn ông kia trông như thế nào anh cũng không biết.

Trời cũng đã muộn nên Tô Tầm và Tô Tiểu Tông ở lại chỗ của Tô Thâm luôn, căn nhà này có ba phòng, hai phòng ngủ, một phòng dùng làm thư phòng, Tô Tầm và Tô Tiểu Tông ngủ ở phòng khách; đã lâu lắm rồi Tô Tiểu Tông không được ngủ cùng mẹ nên lần này bé hết sức vui mừng, không chê đây là nhà của cậu một chút nào cả.

“Mẹ ơi, tại sao mẹ lại gạt chú kia? Chú ấy là người xấu sao?” Tô Tiểu Tông ôm lấy cánh tay mẹ mơ mơ màng màng hỏi, bé rất mệt nhưng vẫn còn muốn nói chuyện với mẹ.

Tô Tầm sờ đầu của bé: “Bởi vì, bởi vì ...” Quả thật Tô Tầm không biết nên trả lời như thế nào, đợi mãi cũng không thấy tiểu tử truy vấn nữa, cô cúi đầu nhìn thì phát hiện ra nhóc con đã ngủ rồi.

Bởi vì cô không muốn cho anh nhận ra Tô Tiểu Tông, anh là người xấu, đã từng đối với cô tốt nhất nhưng cũng là xấu nhất đối với cô.

Sáng hôm sau tỉnh lại có chút muộn, cũng may Tô Thâm để lại chìa khóa xe cho cô. Lúc cô học năm ba, Lục Trình Dương đề nghị cô đi thi bằng lái, cô liền ngoan ngoãn nghe lời nhưng lúc đó cô làm biếng không chịu học cho nên đến năm tư, lúc sắp tốt nghiệp cô mới có được cái bằng lái xe.

Tô Tầm từng nói muốn mua cho cô một chiếc xe nhưng cô từ chối, căn nhà cô đang ở hiện nay cũng là do anh trả tiền, việc sửa lại nhà cô cũng còn phải đi vay mượn. Lúc trước cùng Chu Hiểu Tình mở tiệm có dư chút tiền nhưng hết sức vất vả, giờ làm việc không ổn định lại không có cuối tuần, một tháng ít nhất phải đi vùng khác lấy hàng hai lần, vừa đi một chuyến chính là hai, ba ngày nên không có thời gian chăm sóc Tô Tiểu Tông. Lúc đấy cô cảm thấy rất thua thiệt, cùng với lòng nhiệt tình với ngành quảng cáo nên cô mới quyết định đến Khải Sâm đi làm.

Tiền lương đi làm không thể so với mở tiệm được nhưng thời gian phân phối rất khá, ngoại trừ thỉnh thoảng phải làm thêm giờ thì Tô Tầm rất hài lòng với tình trạng như hiện nay, nàng nghĩ nếu như không có sự xuất hiện của Lục Trình Dương thì cuộc sống của cô trôi qua rất tốt.

Tô Tầm phải mất thời gian rất lâu mới đỗ được xe, đi đến cửa thang máy thì cũng có mấy người đang đợi, trong đó có một người là Lục Trình Dương, thân ảnh cao lớn rắn rỏi thật chói mắt trong đám người, có người thấy cô thì gọi một tiếng, Lục Trình Dương nghe thấy thì xoay người nhìn cô, ánh mắt thâm trầm.

“Chào buổi sáng.” Cô đơn giản lên tiếng chào hỏi, những người này đều là nhân viên của Khải Sâm nhưng nghiệp vụ khác nhau, vừa rồi người gọi cô là làm việc cùng phòng, đứng bên cạnh cô ta là Hạ Uyển Ương.

Hạ Uyển Ương nhìn cô một cái, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Tô Tầm, cô mới mua xe à?”

“Không có, xe của anh trai tôi.” Tô Tầm đứng sau lưng bọn họ, cô không thèm để ý đến ánh mắt mãnh liệt kia.

Thang máy đến, mọi người rồi rít đi vào, Hạ Uyển Ương cũng không có hứng thú nói chuyện với cô mà quay qua nói chuyện với Lục Trình Dương nhưng anh chỉ trả lời đơn giản vài câu.

Đột nhiên Tô Tầm có phần hiểu ra, sau chuyện quảng cáo kia Hạ Uyển Ương không phục, mấy ngày nay hai người chằm chằm nhìn nhau cũng không chào hỏi, vừa rồi cùng cô ta nói vài câu cũng là vì có mặt Lục Trình Dương ở đây.

Sau khi vào phòng làm việc, Tô Tầm liền bận rộn, tối hôm qua cô đã suy nghĩ rất lâu, vẫn là phải mau chóng nghỉ việc thôi nên cô phải nhanh chóng làm cho xong dự án.

Tối gần trưa, có người gõ lên bàn cô.

Tô Tầm ngẩng đầu, đồng nghiệp nói cho cô biết: “Giám đốc gọi cô đến phòng làm việc.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn.”

Tay Tô Tầm lại tiếp tục gõ bàn phím, sau đó mới từ từ đứng dậy đi đến phòng làm việc của Lục Trình Dương, nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, nghe thấy bên trong có tiếng trả lời mới đẩy cửa đi vào, đứng một bên hỏi: “Giám đốc Lục tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Trình Dương thấy cô đứng xa như vậy, giống như là sợ anh xâm phạm cô vậy đó, lông mày anh chau lại: “Đến đây.”

Tô Tầm đến trước bàn làm việc của anh, không lên tiếng, im lặng chờ anh ra lệnh, dù sao ở trong công ty anh cũng là thủ trưởng.

Lục Trình Dương nhìn cô một cái, cầm lấy văn kiện trong tay đưa cho cô, Tô Tầm cầm lấy mở ra, là một dự án quảng cáo dành cho trẻ em, lông mày cô liền nhăn lại: “Giám đốc Lục, trước trước tôi đã nói rồi, làm xong dự án hiện nay thì tôi sẽ nghỉ việc nên dự án này để cho người khác làm đi.”

“Dự án này em làm là thích hợp nhất.” Giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

Tô Tầm hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi làm!” Nói xong cũng không nhìn sắc mặt của anh, cầm lấy tài liệu xoay người rời đi.

Quả thật là Lục Trình Dương cố ý, qua việc xảy ra tối hôm qua, Tô Tầm nhất định muốn hoàn thành xong công việc hiện nay của mình rồi xin nghỉ, sau đó sẽ trốn anh ẩn náu ở một nơi thật xa.

Quảng cáo này cũng không cần gấp, một vài ngày sau Tô Tầm mới bắt đầu tìm tài liệu, nghĩ ra sáng ý, cũng may mấy ngày nay Lục Trình Dương đi công tác, nguyên cả tuần cũng không thấy ở công ty, làm cho tâm trạng của cô cảm thấy thoải mái không ít.

Lúc Lục Trình Dương quay lại công ty thì mang theo một kinh hỉ, Khải Sâm may mắn có được hạng mục quảng cáo bất động sản mới nhất, bất động sản này là đầu rồng ở phía Nam, tổng bộ ở thành phố S, hàng năm số tiền chi ra cho hoạt động quảng cáo là rất lớn nên có được dự án này đúng là không dễ dàng gì.

Đã rất lâu rồi Khải Sâm không có nhận qua quảng cáo về bất động sản, lần này vừa tiếp xúc lại là một hạng mục lớn như vậy nên mọi người đều rất vui mừng, đối với giám đốc Lục lại càng thêm phần nhiều kính sợ.

Ngay cả Tần Sâm lâu rồi không đến cũng cười nói: “Đêm nay mọi người cùng nhau họp mặt ăn mừng, thời gian tiếp theo mọi người sẽ phải vất vả đó.”

Mọi người đều hoan hô, chỉ có thần sắc của Tô Tầm nhàn nhạt, ông chủ mở miệng mời mọi người ăn cơm, cô phải dùng lý do gì để từ chối mới được đây? Triệu Cần Cần giống như là hiểu được suy nghĩ của cô, cầm lấy tay cô, nhỏ giọng hỏi: “Hay là cứ đi đi, sắp lớn đã mở miệng rồi, không đi không được.”

Tô Tầm mấp máy môi, cô đành phải thỏa hiệp, ở trước mặt nhiều người như vậy mà nói dối thì quả thật là quá khó đối với cô.

Cô gọi điện cho Chu Hiểu Tình, nhờ cô ấy đón Tô Tiểu Tông về tiệm, trước mười giờ cô sẽ đi qua đón bé ...

...

Liên hoan không tránh khỏi phải uống rượu, tửu lượng của Tô Tầm rất bình thường, chỉ cần uống ba ly là sẽ say, sau khi bắt đầu dĩ uống một ly thì cả khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng, con ngươi vừa đen vừa sáng, nhìn cực kỳ thanh thuần xinh đẹp khiến cho người nhìn không thể rời mắt được.

Lục Trình Dương ngồi đối diện lẳng lặng nhìn cô, anh chợt nhớ đến đêm tân hôn của bọn họ.

Bởi vì ngày đó lấy giấy chứng nhận kết hôn hết sức bất ngờ nên anh không kịp chuẩn bị cái gì cả nhưng Tô Tầm đã chuẩn bị hết thảy rồi, phòng khách sạn, hoa hồng, rượu đỏ ... còn có cả rượu trắng, về phần tại sao lại có rượu trắng thì cô thẹn thùng giải thích: “Hình như rượu đỏ uống không say, em sợ không có can đảm ...”

Lục Trình Dương cảm thấy những thứ đó phải là do người đàn ông chuẩn bị mới đúng nhưng lúc ấy Tô Tầm giống như là nhìn thấu tâm tư của anh nên từ trong ví của anh lấy tiền ra quơ quơ trước mặt anh, cười hì hì nói: “Tất cả đều là dùng tiền của anh nên ai chuẩn bị cũng như nhau cả thôi.” Cô chưa bao giờ so đo ai phải bỏ ra nhiều hơn, chỉ cần được ở cùng với anh là cô đã vui rồi.

Rượu đỏ quả thực uống không dễ say, huống chi là loại rượu đỏ Tô Tầm mua ở siêu thị, độ dày độ tinh khiết đều bình thường, sau khi cô uống một ly cũng không có cảm giác gì nhưng Lục Trình Dương cũng không để cho cô đụng vào rượu trắng, cô chỉ đành phải sưng mặt lên đi tắm, sau khi tắm xong lại thúc giục anh đi rửa mặt.

Lúc anh tắm rửa xong đi ra thì đã phát hiện ra cô đã say ngã xuống giường rồi, cả khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả làn da lộ ra bên ngoài cũng là màu trắng đục, rất là cầu dẫn người.

Nhưng cô đã hoàn toàn say mất rồi, dùng từ “bất tỉnh nhân sự” để hình dung cũng không quá đáng, anh quay đầu nhìn chai rượu trắng ở trên bàn thì thấy đã vơi đi gần một nửa rồi.

Lục Trình Dương có chút bất đắc dĩ đi mua thuốc giải rượu, lúc rạng sáng khoảng bốn, năm giờ thì Tô Tầm tỉnh lại, cô mở mắt mở mắt nhìn Lục Trình Dương đang chăm chú nhìn cô, không hiểu hỏi anh: “Tại sao anh không ngủ?”

“Tầm Tầm.” Anh cúi đầu gọi tên cô, giọng nói khàn khàn trêu chọc cô: “Tối hôm qua em uống say.”

“Hả ...” Cô còn có chút mơ mơ màng màng nên không kịp phản ứng, nháy mắt ra vẻ cực kỳ vô tội.

“Đêm tân hôn của chúng ta đã qua.” Giọng nói của anh vẫn hết sức dè dặt như cũ, hơi thở ấm áp đều phả vào tai cô, ngứa ngáy khiến cô không nhịn được rụt người lại.

“Cho nên, bây giờ sẽ bổ sung ...” Lục Trình Dương từ từ đè trên người cô, dịu dàng hôn cô.

Đột nhiên Tô Tầm kịp phản ứng lại, đẩy anh ra: “Nhưng bây giờ ... em đã tỉnh rượu rồi.”

...

Bây giờ anh không đi qua chỗ cô được, Lục Trình Dương có chút bực bội châm một điếu thuốc, hung hăng hít một hơi thật sâu rồi nhả ra một vòng khói.

Tô Tầm sợ đồng nghiệp tiếp tục mời rượu nên lấy cớ đi toilet, lúc đi ra lại nhìn thấy một người mà cô vĩnh viễn không muốn gặp, đối phương đang đứng ở bồn rửa tay nghiêm túc trang điểm lại, thấy cô đi ra thì từ từ cất hộp trang điểm, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo nhìn cô cười: “Tầm Tầm, thật là tình cờ mà.”

Tô Tầm sững người một chút, thật là châm chọc mà, rửa tay xong lập tức đi vòng qua người cô ta, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này nhưng đối phương lại giữ chặt lấy cô: “Đợi chút.”

Tô Tầm quay đầu lẳng lặng nhìn cô ta, lạnh lùng nói: “Trình tiểu thư, tôi với cô không quen, giữa chúng ta không có chuyện gì để nói cả.”

10. Chương 10

Tô Tầm trở lại phòng, cầm lấy túi xách của mình rồi áy náy nói với đồng nghiệp và sếp lớn là Tần Sâm: “Mọi người ở lại từ từ thưởng thức, tôi còn có việc nên đi trước, xin lỗi.”

Có đồng nghiệp giữ cô lại nói: “Vội cái gì chứ, mới vừa tới đây thôi mà, còn chưa tới chín giờ nữa, ở lại chơi một chút nữa đi.”

“Đúng vậy, tất cả mọi người vẫn đang còn ở đây mà.” Hạ Uyển Ương cũng nói một chút phụ họa theo.

“Ai nha, mọi người không phải đều ở lại đây sao, thiếu một mình Tô Tầm cũng không sao mà.” Triệu Cần Cần cười hì hì đi tới giải vây cho Tô Tầm, dặn dò cô: “Đi đường cẩn thận.”

“Anh đưa em ...”

Mọi người đồng loạt nhìn về Lục Trình Dương đã đứng dậy đi về phía Tô Tầm, vẻ mặt đều là tò mò.

Tô Tầm khẽ chau mày, giọng nói lạnh nhạt: “Không cần, tôi thực sự có chuyện phải đi trước, mọi người cứ tiếp tục.” Nói xong thì xoay người bước nhanh đi ra ngoài cửa.

“Mọi người tiếp tục đi.” Lục Trình Dương lưu loát nói ra một câu liền đuổi theo, để lại mọi người trong phòng hai mặt nhìn nhau.

“Chao ôi, mọi người nói xem có phải là giám đốc Lục đang theo đuổi Tô Tầm không?” Cửa vừa đóng lại thì đã có người cất giọng trêu chọc, nói xong mới nhớ ra sếp lớn đang còn ở đây nên lúng túng ho khan một tiếng.

Tần Sâm ho nhẹ vài tiếng: “Mọi người không cần phải câu nệ.”

Nói thì nói như thế nhưng tất cả mọi người đều mơ hồ hiểu được quan hệ giữa Tần Sâm và Lục Trình Dương không phải là quan hệ bình thường giữa ông chủ và nhân viên nên không ai dám ở trước mặt sếp lớn tám chuyện nữa.

...

Tô Tầm đi rất nhanh nhưng Lục Trình Dương là người cao chân dài, không mấy bước chân đã đuổi kịp cô, Tô Tầm dừng lại nghiêng đầu nhìn anh: “Đừng đi theo tôi!”

Lục Trình Dương rõ ràng cảm giác được cảm xúc của cô không giống như trước, giống như là con mèo ngoan ngoãn đột nhiên bị người ta chọc giận, toàn thân đề phòng xù lông nhìn anh, khuôn mặt trắng nõn bởi vì uống rượu mà đỏ bừng, ánh mắt đen láy cũng đỏ ửng, anh nghiêng đầu nhìn cô: “Em uống rượu, một mình trở về không an toàn, anh đưa em về.”

“Tôi rất tốt, không cần anh quan tâm.” Bước chân Tô Tầm thoáng chốc tăng nhanh.

Bất luận cô đi nhanh như thế nào thì người đàn ông phía sau vẫn đuổi kịp, hai người cùng nhau đi vào thang máy, ngay cả liếc nhìn một cái Tô Tầm cũng không thềm, cửa thang máy vừa mở ra thì cô liền bước nhanh đi ra khỏi hội sở, thấy ở đầu đường có một chiếc taxi vừa mới dừng lại thì bước chân của cô lại đi nhanh hơn.

Lục Trình Dương không có cách nào khác, chỉ đành phải vươn tay giữ chặt cổ tay của cô, Tô Tầm đi vừa vội vừa nhanh, bị người kéo mạnh nên lảo đảo lùi về sau vài bước, chân giẫm lên giày của anh, người cũng đụng vào trong ngực anh.

Thân thể mềm mại quen thuộc dán vào lồng ngực của mình, Lục Trình Dương bỗng nhiên có chút không muốn thả cô ra, duỗi cánh tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, “Tầm Tầm ...” Dưới chân bỗng nhiên đau xót, cánh tay anh buông lỏng thì trong ngực đã trống không.

Tô Tầm như con thỏ chạy về phía xe taxi, lòng mày Lục Trình Dương nhăn lại thật sâu, anh đang muốn đuổi theo thì sau lưng đột nhiên có người giữ chặt lấy tay anh.

Anh không vui quay đầu lại, khi thấy người đến là ai thì lòng mày anh càng nhíu chặt hơn, con người đen như mực toát ra tầng tầng lãnh ý, hung hăng gỡ cái tay kia ra chạy về phía đầu đường.

Đáng tiếc là anh đã chậm một bước, anh vừa mới chạy đến gần chiếc taxi thì chiếc taxi “vút” một cái chạy đi, nháy mắt liền biến mất ở trong màn đêm, Lục Trình Dương chửi nhỏ một câu rồi bước nhanh về phía xe của mình, mở cửa ngồi vào xe rồi khởi động, rất nhanh đã lái xe ra ngoài.

Đột nhiên “két” một tiếng, chiếc xe ngừng lại, Lục Trình Dương thò đầu ra từ cửa sổ xe nổi giận dùm dùm mắng: “Cô điên à?”

Trình Nhiễm đứng cách đầu xe anh không đến mười cm, hai tay chống trước đầu xe thở phì phò: “Em không điên, em chỉ muốn ngăn anh lại mà thôi.” Thiếu chút nữa cô ta cho là anh sẽ đâm chết cô rồi.

Lục Trình Dương âm u nhìn cô ta, giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm: “Tránh ra.”

Trình Nhiễm đứng yên không động đậy, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo giận dữ hất cái cằm lên: “Không tránh, dù sao anh cũng không dám đụng em mà.”

Tiếng động cơ chói tai bỗng nhiên vang lên, chiếc xe lui về sau vào mét, lớp xe ma sát với mặt đất tạo nên tiếng động chói tai, Trình Nhiễm vội vàng lui sang bên cạnh, trong chớp mắt xe Lục Trình Dương lao sát qua người cô đi mất, sau khi phản ứng kịp thì cô ta đứng tại chỗ dậm chân: “Khốn kiếp!”

Chiếc xe taxi kia đã sớm đi mất rồi, Lục Trình Dương cũng không biết Tô Tầm đi đâu, cầm lấy điện thoại gọi cho cô thì tiếng chuông đổ vài lần liền tắt mất, anh gọi lại thì vẫn như cũ, cuối cùng là bên kia khóa luôn điện thoại.

Lục Trình Dương bực bội vứt điện thoại xuống ghế phụ.

...

Tô Tầm bỏ điện thoại vào lại trong túi, dựa vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, đột nhiên dùm dùm chớp chớp như muốn xua tan đi sự đau xót trong đôi mắt.

Thật ra cô không say, ngược lại còn hết sức tỉnh táo, lời nói của Trình Nhiễm như cái gai đâm vào trong lòng cô: “Tôi không biết tại sao cô cũng ở Khải Sâm nhưng Lục Trình Dương ở Khải Sâm chỉ là tạm thời, tôi không hy vọng giữa cô và anh ấy lại có khúc mắc gì nữa, anh ấy bây giờ là của tôi.”

Bọn họ một trước một sau xuất hiện ở thành phố B, xuất hiện ở trước mặt cô, rốt cuộc là họ muốn gì đây?

Cho đến bây giờ Tô Tầm chưa bao giờ cảm thấy hận Lục Trình Dương như lúc này, vì người con gái khác mà ném cô qua một bên nhưng vài năm sau lại dây dưa với cô mà bên cạnh vẫn còn người con gái kia, đến cùng thì anh coi cô là gì đây?

Xe đi đến đầu đường thì dừng lại, Tô Tầm từ từ đi đến tiệm của Chu Hiểu Tình, Tô Tiểu Tông đang nằm sấp trên quầy làm bài tập ở nhà, vừa trông thấy cô thì vội vàng bỏ xuống, vui vẻ chạy đến ôm chân cô, cười hì hì nói: “Mẹ ơi, con đã làm bài tập xong rồi, mẹ có đói bụng không, dì Hiểu Tình mua cho con một miếng bánh ngọt, con đã để dành cho mẹ nửa miếng đó.”

Không đợi mẹ trả lời thì cậu nhóc đã chạy đi, từ trong cái tủ lạnh nhỏ phía sau quầy hàng lấy ra một cái hộp bánh ngọt nhỏ, từ màng bao trong suốt bên ngoài có thể nhìn ra bên trong còn lại nửa miếng bánh ngọt ngay ngắn chỉnh tề.

Tô Tiểu Tông đặt bánh ngọt ở trên quầy, quay về phía Tô Tầm gọi: “Mẹ mau tới ăn đi.”

Tô Tầm nhìn khuôn mặt tươi cười đáng yêu của Tô Tiểu Tông thì oán khí tức giận lúc tối lập tức tiêu tan gần hết, cười cười đi đến bên cạnh cu cậu, cầm lấy miếng đút cho mình một miếng rồi lại đút cho Tô Tiểu Tông một miếng.

Rất mau đã ăn xong bánh ngọt, Chu Hiểu Tình tiễn một vị khách cuối cùng rồi đi đến chỗ hai mẹ con, nhìn thấy gò má ửng hồng của Tô Tầm thì nhíu mày: “Sao về sớm như vậy, uống rượu sao?”

“Uống hai ly.” Tô Tầm nhàn nhạt trả lời, cúi đầu nhìn đồng hồ, mới chín giờ hai mươi phút, “Chuẩn bị đóng cửa sao?”

Chu Hiểu Tình vừa định trả lời thì lại có vài người khách đi vào nên cô vội vàng đi chào hỏi khách hàng.

Tô Tầm kiểm tra bài tập ở nhà của Tô Tiểu Tông, thấy bé không có làm sai thì bắt đầu thu thập đồ dùng cho vào cặp sách.

Tô Tầm ra dấu tay với Chu Hiểu Tình: “Mình về trước đây, ngày mai Tô Tiểu Tông còn phải đi nhà trẻ nữa.”

Chu Hiểu Tình phát phát tay với cô.

Sau khi lên xe taxi Tô Tầm mở khóa điện thoại, rất nhanh đã có người gọi đến, là Triệu Cần Cần.

“Cuối cùng em cũng chịu nhận điện thoại rồi, lúc này Lục Trình Dương gọi cho chị hỏi địa chỉ của em, thiếu chút nữa là chị chống không nổi nữa.”

“May mắn là chị đã chống đỡ được.” Tô Tầm nhàn nhạt nói, “Em vừa mới đi đón Tô Tiểu Tông, bây giờ đang trên đường về nhà.”

“Vậy thì được rồi, bọn họ đều uống rất được, chị cũng không thể chống nổi nữa rồi, đợi một chút nữa cũng sẽ về.”

“Dạ, chị cẩn thận một chút.”

Hai người nói vài câu liền cúp điện thoại, Tô Tiểu Tông dựa sát vào, ngón tay mập mạp gãi gãi vào lòng bàn tay của cô: “Mẹ ơi, thứ hai là sinh nhật của Chu Minh Thần, lần trước sinh nhật con thì bạn ấy có tặng quà cho con nên con nghĩ sinh nhật của bạn ấy con cũng nên tặng quà.”

“Được ... Vậy con muốn tặng cho bạn cái gì?” Tô Tầm cúi đầu nhìn bé.

“Con nghĩ tặng đồng hồ báo thức của nhà chúng ta cho bạn ấy, bởi vì bạn ấy lúc nào cũng đi học muộn, chắc là do nhà bạn ấy không có đồng hồ báo thức.” Tô Tiểu Tông nghiêm túc trả lời.

“...” Ách, đi muộn không phải là không có đồng hồ báo thức ...

Tô Tầm suy nghĩ một chút: “Thứ bảy mẹ sẽ dẫn con đi mua cái mới tặng cho bạn.”

“Vâng ạ.” Tô Tiểu Tông vui vẻ cười, sau đó ôm cổ Tô Tầm trèo lên người cô hôn cô một cái.

...

Lục Trình Dương từ Triệu Cần Cần biết được là Tô Tầm đã về nhà thì ngẩng đầu nhìn cửa sổ của căn nhà kia vẫn tối như cũ, đây là địa chỉ lần trước cô đưa cho anh, là địa chỉ nhà của anh trai cô.

Cô không ở đây mà trong căn nhà kia cũng không có người, vậy thì đứa bé ở đâu đây?

Có phải cũng không ở nơi này mà ở cùng với cô hay không?

Tàn thuốc lá rơi xuống, Lục Trình Dương ngẩng đầu nhìn cái cửa sổ vẫn tối đen như cũ một lần nữa rồi lái xe về khách sạn.

Mở cửa phòng ra thì cảnh tượng trước mắt khiến anh không khỏi nhúu mày lại, đèn trong phòng sáng trưng, cửa phòng tắm khép hờ nên có thể nghe được tiếng nước chảy, không cần nghĩ cũng biết là ai đang ở bên trong.

Đúng lúc này cửa phòng tắm mở, Trình Nhiễm mặc áo choàng tắm đi ra, cổ áo choàng tắm rất thấp nên quang cảnh yêu kiều trước ngực như ẩn như hiện có thể thấy được, thấy sắc mặt âm u của anh cũng không sợ, cười hì hì tiến lên: “Anh đã về rồi à?”

Lục Trình Dương nhìn sang chỗ khác, ngay cả nhìn cô một cái cũng không thèm nhìn: “Cô vào đây bằng cách nào?”

“Em nói với tiếp tân em là vợ của anh, đưa ảnh chụp chung của chúng ta cho cô ấy xem nên cô ấy liền đưa thẻ dự phòng cho em.” Trình Nhiễm hơi hột nói, mấy năm nay cô ta đã quen với sự lạnh lùng của anh rồi.

Mặt Lục Trình Dương lạnh lùng trực tiếp đi lướt qua cô ta, đem toàn bộ đồ đạc của mình nhét vào trong valy, Trình Nhiễm thấy vậy thì vội vàng chạy qua ôm lấy cánh tay anh: “Anh làm gì vậy?”

“Cô đã thích nơi này như vậy thì cô cứ ở lại đây đi.” Lục Trình Dương đẩy cô ta ra, kéo khóa valy lại rồi rời khỏi.

Trình Nhiễm từ phía sau ôm lấy anh: “Anh không được đi, em vì anh mới tới đây mà.”

Lục Trình Dương dùng sức gỡ tay cô ta ra, mở cửa phòng bước nhanh rời đi, Trình Nhiễm muốn đuổi theo nhưng đi tới cửa mới nhớ ra mình còn chưa thay quần áo nên vội vã mặc quần áo chạy xuống lầu.

Lục Trình Dương đang làm thủ tục trả phòng, nữ tiếp tân lúng túng cúi đầu xin lỗi: “Thực xin lỗi Lục tiên sinh, tôi tưởng Trình tiểu thư là phu nhân của ngài ... cho nên mới đưa thẻ phòng cho cô ấy.”

Mặt Lục Trình Dương đen lại cầm lấy thẻ căn cước, lạnh lùng nói: “Chuyện này giao cho quản lý của các cô xử lý.” Nói xong thì nhấc valy hành lý đi nhanh ra đại sảnh của khách sạn.

Trình Nhiễm vội vàng đuổi theo tới tận bãi đậu xe, mắt thấy Lục Trình Dương chuẩn bị lên xe thì vội vàng la lên: “Lục Trình Dương, đã mấy năm rồi mà anh còn muốn người phụ nữ kia sao? Cô ta có cái gì tốt chút, không đẹp bằng em, gia thế thì lại càng không cần phải nói, có cái gì đáng để cho anh ...”

“Cô được hay không không có liên quan gì đến tôi cả, cô ấy có được hay không thì chỉ cần mình tôi biết là được rồi.” Lục Trình Dương lạnh lùng cắt ngang lời cô ta, mở cửa xe rồi “ầm” một tiếng đóng lại, sức lực mạnh đến nỗi toàn bộ hãm giữ xe đều vang lên tiếng vọng.

Trình Nhiễm thở hổn hển nhìn Lục Trình Dương lái xe đi.

11. Chương 11

Ngày hôm sau, Tô Tầm vừa vào phòng làm việc thì cảm giác được các đồng nghiệp đang nhìn cô, ánh mắt có chút kỳ lạ. Cô chợt nhớ tới tối hôm qua Lục Trình Dương chạy ra khỏi phòng đuổi theo cô, bây giờ đại khái là mọi người đã phỏng đoán ra nhiều phiên bản rồi.

Từ nhỏ đến lớn Tô Tầm chưa bao giờ dính phải scandal nào, trừ lúc học đại học bởi vì lúc đó cô có quan hệ mật thiết với Lục Trình Dương. Đã lâu rồi cô không có cảm thụ qua loại ánh mắt như thế này, không ngờ sau vài năm lại được cảm thụ một lần nữa, cũng là do anh ban tặng.

Tô Tầm để túi xách xuống, mở máy tính, bắt đầu một ngày bận rộn.

Cô phải nhanh một chút hoàn thành xong dự án để mau chóng nghỉ việc rồi đi.

Buổi trưa ăn cơm, Tô Tầm và Triệu Cần Cần chọn nơi ít người, vừa mới ngồi xuống Triệu Cần Cần liền nói: “Tối hôm qua sau khi Lục Trình Dương đuổi theo em thì mọi người đều suy đoán có phải là anh ấy

đang theo đuổi em hay không; nhưng mà cũng phải nói tình huống ngày hôm qua đúng thật là dễ khiến cho người ta nghĩ đến phương diện này.”

Tô Tầm cúi đầu gẩy đồ ăn trong khay, giọng nói nhàn nhạt: “Ai thích nói thì cứ việc nói, lúc trước em cũng đã đưa đơn xin nghỉ việc rồi, giữa tháng sau có thể là nghỉ được rồi.” Còn không đến một tháng nữa.

“Cái gì!” Triệu Cần Cần bỗng nhiên cao giọng khiến cho những người ngồi xung quanh đều liếc nhìn sang, nhú mày cúi đầu chọc vào người bên cạnh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Em nói tháng trước em đã đưa đơn xin nghỉ việc rồi sao? Lâu như vậy rồi cũng không thêm nói cho chị biết!”

Tô Tầm ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Triệu Cần Cần: “Không phải là em đã bàn giao hết công việc cho chị rồi sao? Lúc ấy chị còn vỗ vai em bảo là cứ yên tâm, em cho rằng chị đã hiểu rồi chứ.”

Triệu Cần Cần ảo não nghĩ mà muốn lật bàn: “Lúc đó chị chỉ cho rằng em không làm được.” Lúc này cô không muốn thừa nhận mình là bạn tốt mà lại không hiểu bạn như vậy ...

“Được rồi.” Tô Tầm gấp một miếng sườn bỏ vào trong chén của Triệu Cần Cần, “Là do em không nói rõ nhưng bây giờ biết cũng không muộn mà.”

Triệu Cần Cần bị tin tức này làm cho khiếp sợ đến không muốn ăn nữa, mặc dù cô không hy vọng Tô Tầm nghỉ việc nhưng cô mơ hồ hiểu được nguyên nhân nên cũng không khuyên can: “Chị hiểu rồi, công việc của em cái nào giao được cho chị thì cứ để chị làm đi.”

“Em đã chuyển hết cho chị rồi!” Tô Tầm liếc Triệu Cần Cần một cái.

“... Được rồi, nếu đã như vậy thì tại sao phải đến tháng sau em mới nghỉ việc chứ?” Triệu Cần Cần có cảm giác bây giờ ngay cả một vấn đề nhỏ bé cô cũng không hiểu rõ.

“Nghỉ hè phải chụp ảnh quảng cáo của Kiệt Thước, chờ xong vụ này em sẽ nghỉ.” Tô Tầm nhàn nhạt nói.

Triệu Cần Cần có hơi hiểu một chút rồi, những điều này là thủ đoạn Lục Trình Dương làm ra để kéo dài thời gian của Tô Tầm. Nếu như anh thật sự phê duyệt đơn xin nghỉ kia thì chuyện chụp ảnh cũng không cần phải kéo Tô Tầm vào.

...

Ăn cơm trưa xong trở lại phòng làm việc, vài người lại vây quanh trước bàn của Hạ Uyển Ương nói chuyện, Tô Tầm và Triệu Cần Cần cũng vừa vặn nghe được trọng điểm: “Chao ôi, chẳng lẽ mọi người không để ý sao, trên ngón tay vô danh của giám đốc Lục có đeo nhẫn. Sáng hôm nay lúc đi vào phòng làm việc của anh ấy tôi mới phát hiện ra.”

“Làm sao mà biết được chứ, trước đó bàn tay trái của anh ấy không phải là bị thương nên phải quấn gạc sao?”

“Tối hôm qua tôi nhìn thấy trên ngón áp út bàn tay trái của anh ấy có một cái nhẫn trắng nhưng mà điều này cũng không đại diện cho cái gì cả? Rất nhiều người đều mang nhẫn có kiểu dáng như vậy.” Hạ Uyển Ương không để ý nói.

Lúc này có một thực tập sinh chen lời vào: “Tối hôm qua lúc em về đi ngang qua khách sạn Ngải Tắc, em nhìn thấy giám đốc Lục và một mỹ nữ đi ra từ khách sạn, tay anh ấy còn cầm theo valy hành lý ...”

“Cô gái kia có phải là ...” Tiếng nói của người kia bỗng nhiên im bặt, lúng túng quay đầu nhìn Tô Tầm một cái, lúc này cô ta muốn hỏi là cô gái ấy có phải là Tô Tầm hay không.

“Không phải tôi.” Tô Tầm nhìn thoáng qua các cô, trực tiếp nói ra đáp án, ánh mắt đặc biệt nghiêm túc tỉnh táo: “Tôi và giám đốc Lục không có bất kỳ quan hệ gì cả.”

Mọi người ngồi trong phòng đều rơi vào trầm tư, bầu không khí trở nên vô cùng lúng túng.

Bình thường mọi người đều quen nói chuyện ở trong phòng làm việc, cũng không có kiêng kị điều gì, vừa rồi người kia chỉ là nghĩ như thế nào liền nói như thế ấy, căn bản không nghĩ tới người trong cuộc cũng có khả năng có mặt ở đây. Việc Tô Tầm dứt khoát làm rõ như vậy ngược lại khiến cho cô ta có chút khó xử.

Đánh vỡ không gian yên lặng này là một giọng nói dễ nghe: “Tô Tầm, đến phòng làm việc của tôi một lúc.”

Mọi người kinh ngạc nhìn về cửa phòng làm việc, thân hình cao lớn rắn rỏi của Lục Trình Dương đang đứng ở cửa, sắc mặt nhàn nhạt, thậm chí còn có chút lạnh, cũng không biết anh đứng ở đó đã bao lâu, nghe được bao nhiêu rồi ...

Cách một khoảng, đôi mắt đen như mực của Lục Trình Dương chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Tô Tầm, ánh mắt tinh táo của cô đâm vào mắt anh làm anh đau nhói.

Hết sức khéo léo, anh đến vừa lúc nghe được Tô Tầm nói hai câu “Không phải tôi” và “Tôi và giám đốc Lục không có bất kỳ quan hệ gì cả.”

”

Tô Tầm chỉ nhìn anh một cái liền đứng dậy đi ra cửa.

Lục Trình Dương thu hồi ánh mắt xoay người đi trước, hai người một trước một sau đi, mỗi người đều có tâm sự riêng nhưng không ai đoán ra được đối phương đang nghĩ gì, không khí ngột ngạt đến ngay cả bước chân cũng chậm dần.

Tô Tầm vừa vào phòng làm việc liền nói với bóng lưng của anh: “Giám đốc Lục tìm tôi có việc gì sao?”

Lục Trình Dương xoay người nhìn chằm chằm vào cô, giọng nói nghiêm túc: “Tầm Tầm, chúng ta có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc một lần được không?”

“Xin lỗi, bây giờ chỉ cần ở cùng với anh một phút tôi cũng cảm thấy ...” Tô Tầm giương mắt nhìn anh, khuôn mặt anh tuấn, mặt mày anh khí, tóc ngắn gọn gàng, khí chất âm trầm, tất cả đều thuộc về người đàn ông mà cô đã yêu rất sâu đậm.

Cô xoay mặt đi chỗ khác, nhàn nhạt nói ra hai chữ: “Chán ghét.”

Hai chữ này giống như hai cây kim đâm vào tim Lục Trình Dương, đột nhiên anh có chút không biết nên nói cái gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô: “Anh và Trình Nhiễm không phải là ...”

“Anh không cần tự mình nói cho tôi biết quan hệ giữa anh và Trình Nhiễm như thế nào, lúc đầu là do anh chấp thuận.” Tô Tầm nhìn thẳng lại anh, đột nhiên cúi đầu: “Từ trước đến giờ anh không nói dối tôi, tôi không muốn nghe lý do chúng ta tách ra là do anh nói dối, điều này chẳng vui chút nào cả, với lại tôi cũng không muốn nghe.”

Tâm tình của Tô Tầm lúc này rất bình tĩnh, cô cũng không ngờ mình có thể bình thản nói ra những lời này như vậy.

Cô xoay người mở cửa nhưng người phía sau nhanh chóng đóng cửa lại, cửa vững vàng bị chặn lại, mở không được.

Tô Tầm không xoay người, im lặng nhìn bàn tay đang chống trên cánh cửa, ngón tay thon dài đẹp mắt nhưng trên mu bàn tay còn lưu lại vết thương lần trước, trên ngón tay vô danh của anh có một vết sẹo rất sâu, giống như là vết thương cũ nhưng trong mắt cô chỉ nhìn thấy một cái nhẫn mà thôi.

Chiếc nhẫn này là do cô chọn.

Lúc trước khi bọn họ đi ra từ cục dân chính, Lục Trình Dương liền kéo cô đến trung tâm thương mại, lúc ấy Tô Tầm cảm thấy những chiếc nhẫn anh chọn đều quá xa xỉ, cô không muốn mua cái quá đắt cũng không thích thiết kế phức tạp như vậy, cuối cùng cô chọn một cặp nhẫn bình thường.

Nhân viên thu ngân nói cho bọn họ biết có thể khắc chữ lên nhẫn nhưng Tô Tầm từ chối.

Chiếc nhẫn không được chuyên gia khắc lên thì chỉ là một chiếc nhẫn rất bình thường, lúc ấy cô còn đặc biệt vui mừng nói cho anh biết: “Anh không biết đây là kiểu dáng kinh điển nhất trong tất cả các kiểu nhẫn sao? Đường như quây nào cũng có bán kiểu này, mấy năm trước cũng đã bán rồi, sau này chúng ta già đi thì kiểu nhẫn này chắc chắn vẫn sẽ được bày bán, vĩnh viễn chúng đều có vị trí của mình.”

Lúc ấy Lục Trình Dương cầm ngón tay của cô, cúi đầu dịu dàng nhìn cô: “Chẳng qua là anh cảm thấy mua cái nhẫn này có chút thiệt thòi cho em.”

Tô Tầm cong cong khoe môi, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn vừa được anh đeo lên ngón áp út của mình: “Em thích cái này.”

Lại ngẩng đầu lên cười với anh: “Em không cảm thấy thiệt thòi một chút nào cả, gả cho một ông xã đẹp trai như vậy là em lời to rồi.”

...

Nhưng thực tế cho cô biết, cô lỗ nặng rồi.

Tô Tầm yên lặng thu hồi ánh mắt, kiểu nhẫn này có thể tùy tiện mua được ở bất kỳ cửa hàng trang sức nào, ai cũng không thể chứng minh liệu nó có phải là cái lúc trước hay không, chính là bình thường như vậy đấy.

Chiếc nhẫn của cô ngày ấy đã bị cô ném từ trên lầu mất rồi, lúc cô rời đi thì nơi ở của bọn họ đổ mưa lớn, cũng không biết đã bị nước mưa kéo đi đến chỗ nào rồi ...

Có lẽ đã chôn theo nước bùn rồi.

“Lục Trình Dương, anh đừng có ép tôi.” Tô Tầm không có xoay người, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói.

Từ trong giọng nói của cô, Lục Trình Dương nghe được một tia khẩn cầu, anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trước ngực mình đang cúi đầu cố chấp cầm lấy cái tay nắm cửa, tay anh đột nhiên mất hết khí lực từ từ rũ xuống.

Có một số tổn thương đã hằn sâu, cho dù anh có nói cái gì hay giải thích cái gì cũng đều là vô ích, anh cảm thấy bất lực đến ngay cả bản thân cũng cảm thấy khinh bỉ chính mình.

Đột nhiên Lục Trình Dương không thể mở miệng được, bất đắc dĩ đè nén lòng mình lại.

...

Tô Tầm yên tĩnh trải qua một tuần, từ sau hôm Quốc tế thiếu nhi Mục Viễn cũng không đến tìm cô nữa, giống như là anh đã nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi.

Ngược lại cô thấy thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như vậy rất tốt, ở trước mặt Mục Viễn cô lúc nào cũng thấy không được tự nhiên.

Lúc trước Mục Viễn là người duy nhất biết được cô đã gả cho Lục Trình Dương, sau đó anh ra nước ngoài, cuối năm ngoái mới về nước. Đầu năm mới tình cơ gặp lại cô ở trong một trung tâm thương mại, lúc đó cô có dẫn theo Tô Tiểu Tông, anh vừa nhìn một cái liền biết đó là con của Lục Trình Dương.

Sau này anh biết được trước đêm tốt nghiệp, cô và Lục Trình Dương đã ly hôn thì vẻ mặt của anh lúc ấy là “ân hận”, anh nói: “Nếu như biết được mọi chuyện sẽ như thế này thì lúc đó bằng bất cứ giá nào anh cũng phải đoạt lấy em.”

Lúc ấy Tô Tầm nhớ đến khi còn học đại học, cô rất không vui nói với Mục Viễn: “Đàn anh, anh đừng có theo đuổi em nữa, em đã kết hôn với Lục Trình Dương rồi, em không có gạt anh đâu.” Sau đó cô liền lấy giấy chứng nhận ra cho anh xem.

Lúc ấy Mục Viễn kinh ngạc nhìn sổ đỏ trong tay cô, giống như anh phải nhìn kỹ tên và ảnh chụp của cô với Lục Trình Dương thì mới tin được, cô quả thật là đã gả cho người khác rồi.

Đến bây giờ Tô Tầm cũng không nghĩ ra tại sao khi đó mình lại có can đảm như vậy.

Từ nhỏ đến lớn cô không nói dối nhưng làm không ít chuyện tiền trạm hậu tẩu. Dù sao trước đây bố cô chính là người hiểu cô rõ nhất, sau đó nhiều nhất chỉ là mắng cô mấy câu thôi, chưa từng thật sự trách cứ cô.

Nhưng chuyện cô vụng trộm kết hôn, ly hôn còn mang thai đứa bé thì bố cô tuyệt không chịu tha thứ cho cô.

12. Chương 12

Tối thứ hai tan tầm, lúc Tô Tầm đi đón Tô Tiểu Tông thì đúng lúc thấy cậu nhóc đang vẫy tay tạm biệt với bạn của mình là Chu Minh Thần, trong lòng Chu Minh Thần đang ôm cái đồng hồ báo thức kia, bị một người đàn ông cao lớn kéo đi, giọng nói người đàn ông kia cực kỳ không kiên nhẫn: “Đi đường thì phải nhìn phía trước chứ.”

Tô Tầm đi tới, Tô Tiểu Tông kéo lấy cánh tay cô, có chút đồng tình nhìn về phía Chu Minh Thần đang nện bước chân gấp gáp của mình chạy theo sải bước chân dài của bố mình, cái đầu nhỏ ngược lên nghiêm túc hỏi Tô Tầm: “Mẹ ơi, bố của Chu Minh Thần thật là dữ nha ... bố của con có dữ như vậy không?”

Lục Trình Dương dữ sao? Tô Tầm sững người.

Lục Trình Dương không dữ, ít nhất là thời gian cô ở cùng với anh, anh chưa bao giờ hung dữ với cô, cho dù có đôi lúc cô giận anh đến đấm ngực dậm chân thì anh cũng chỉ liếc cô mấy cái, không thêm để ý đến cô mà thôi. Hết lần này đến lần khác, điều cô không chịu nổi nhất chính là thủ đoạn lạnh lùng này của anh, chưa đến nửa ngày là cô đã ngoan ngoãn đi nhận sai, đúng là không có tiền đồ mà.

Chống lại ánh mắt khao khát của Tô Tiểu Tông, Tô Tầm mấp máy nói: “Bố con rất hung dữ.”

“A ...” Tô Tiểu Tông khiếp sợ há to mồm, cảm giác hình tượng bố ở trong lòng mình có chút ít tiêu tan, lại nhìn thoáng qua về phía Chu Minh Thần: “Thật vậy sao? Hung dữ giống như bố của Chu Minh Thần sao?”

Tô Tầm không trả lời vấn đề này, cô sờ đầu bé nói: “Tối nay con muốn ăn cái gì?”

Tô Tiểu Tông vẫn đang còn đắm chìm trong việc ‘bố có chút hung dữ’ nên có chút không yên lòng đi theo mẹ, không suy nghĩ liền trả lời: “Cơm trứng.” Bố của cậu giống như bố của Chu Minh Thần sao? Chu Minh Thần luôn nói bố của cậu ấy rất dữ, lúc tức giận còn đáng sợ hơn ...

Lúc bố của bé tức giận thì cũng rất đáng sợ sao?

“Được, vậy tối nay chúng ta ăn cơm trứng.” Tô Tầm có chút thấp thỏm, đây là lần đầu tiên cô ở trước mặt Tô Tiểu Tông nói Lục Trình Dương không tốt, cô không muốn Tô Tiểu Tông nghĩ là Lục Trình Dương quá hoàn mỹ tốt đẹp, nhất là tâm tình và hoàn cảnh của cô lúc này, hiện tại cô không có cách nào nói tốt về Lục Trình Dương như trước đây được.

Chỗ ở của hai mẹ con cách nhà trẻ không xa, đi đường khoảng mười phút là về tới nơi rồi, bình thường Tô Tầm đều dắt Tô Tiểu Tông đi bộ về nhà, thuận tiện đến khu chợ gần đó mua đồ thức ăn.

Cô không chú ý tới, ven đường có một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy theo phía sau hai mẹ con.

Lục Trình Dương duy trì một khoảng cách nhất định, tìm một chỗ dừng xe lại rồi cách một đoạn từ từ đi theo phía sau một lớn một nhỏ, đi đến một tiểu khu thì nhìn Tô Tầm và đứa bé kia đi vào trong một tòa nhà.

Anh đứng ở cửa thang máy nhìn từng con số thay đổi, thang máy dừng ở tầng tám, tầng mười hai, đến tầng mười lăm thì ngừng hẳn.

Ở tòa nhà này thì ba nhà dùng chung một thang máy, Lục Trình Dương giống như kẻ cuồng theo dõi; trước cửa ba nhà ở lầu tám anh đều dừng lại một chút, không nghe thấy tiếng nói của trẻ nhỏ; ở lầu mười hai thì nghe thấy nhưng không phải giọng nói của đứa bé kia.

Anh vẫn còn nhớ giọng nói của đứa bé kia.

Nửa tiếng sau, Lục Trình Dương đi ra từ tòa nhà kia, sắc trời đã tối, tiểu khu bởi vì đèn đường và ánh đèn trong mỗi hộ gia đình mà trở nên ấm áp nhu hòa hơn, thân ảnh của anh kéo dài trên mặt đất, có chút cô độc.

Điện thoại vang lên, Lục Trình Dương lấy điện thoại nhìn thoáng qua, có chút nhíu mày tắt máy.

Nhưng điện thoại rất nhanh lại đổ chuông, Lục Trình Dương nhận cuộc gọi, môi mím lại thành một đường nghe người bên kia đầu dây nổi giận đùng đùng nói: “Lục Trình Dương, anh đừng tưởng rằng tiết lộ tin tức cho bố và anh trai em biết thì em nhất định phải trở về, em sẽ không về đâu!”

Lông mày Lục Trình Dương càng nhíu chặt hơn, trầm mặc mấy giây rồi trực tiếp cúp điện thoại, xoay người nhìn thoáng qua tòa nhà phía sau lưng rồi bước nhanh rời đi.

...

Buổi chiều thứ sáu, lúc sắp tan làm thì Lục Trình Dương gọi Tô Tầm vào phòng làm việc, khuôn mặt anh có chút tiêu tụy, quầng mắt có chút thâm, râu cũng dài hơn, nhìn có vẻ rất mệt mỏi, giống như không ngủ mấy đêm liền.

Tô Tầm có chút sửng sốt, cô rất ít khi chứng kiến dáng vẻ này của Lục Trình Dương. Mấy ngày nay anh không có ở công ty, cô không hiểu anh vừa trở về liền gọi cô vào phòng là có ý gì nên cô cũng không nói chuyện, cúi đầu chờ anh mở miệng.

Lục Trình Dương từ đồng văn kiện ngẩng đầu lên nhìn Tô Tầm, giọng nói khàn khàn: “Anh đồng ý cho em nghỉ việc, tuần sau đi công tác với anh, sau khi quay về anh sẽ để cho em nghỉ.”

Tô Tầm nghe đến câu nói phía sau thì lập tức ngẩng đầu lên, cau mày nói: “Tại sao trước khi tôi nghỉ anh còn muốn tôi đi công tác với anh chứ? Anh có thể bảo người khác đi cùng.”

“Được, vậy thời gian em nghỉ việc sẽ lùi đến cuối tháng bảy, bây giờ công ty không đủ người, đợi tuyển chọn người mới xong sẽ nói tiếp.” Lục Trình Dương lạnh lùng mở miệng, giọng nói vẫn như cũ rất khàn và nhỏ.

“Anh ... Đây là uy hiếp!” Tô Tầm không vui nhìn anh.

“Tầm Tầm, bây giờ anh còn là cấp trên của em nữa, em vẫn còn là nhân viên của Khải Sâm thì anh vẫn có quyền.” Lục Trình Dương bình tĩnh nhìn khuôn mặt của cô, đợi câu trả lời của cô.

“Đi mấy ngày?” Tô Tầm nhíu mày hỏi.

“Tối thứ ba bay, tối thứ bảy về.”

“Tôi biết rồi.” Tô Tầm nhàn nhạt trả lời, xoay người đi ra cửa, không ngờ khi ra tới cửa còn đụng phải Tần Sâm.

“Tổng giám đốc Tần.” Tô Tầm lên tiếng chào hỏi, nghiêng người đi qua anh ta.

Tần Sâm gõ vào cửa hai cái tượng trưng rồi trực tiếp đẩy cửa đi vào, chậm chạp đi đến sofa ngồi xuống, nhìn Lục Trình Dương một cái: “Sao rồi? Những chuyện kia cậu đã giải quyết xong chưa? Nếu như cần giúp đỡ thì cứ mở miệng.”

Lục Trình Dương đưa tay xoa ấn đường, giọng nói càng khàn hơn: “Bây giờ mình không biết như thế nào nữa, trước hết cậu đừng có xen vào.”

Tần Sâm yên lặng nhìn Lục Trình Dương, hiểu rõ ý của anh, nhàn nhạt nhắc nhở anh: “Đừng trách mình không nhắc nhở cậu, gần đây Mục Viễn đang thuyết phục trưởng bối của Mục gia, nếu trưởng bối Mục gia đồng ý cho cậu ta cưới một người đã qua một lần hôn nhân thì việc cậu muốn theo đuổi vợ trước sẽ có thêm một tình địch mạnh mẽ đấy.”

Lục Trình Dương ngẩng đầu nhìn Tần Sâm một cái, bây giờ anh đã có thể chắc chắn tám mươi phần trăm là đứa bé kia do anh và Tô Tầm sinh nên Mục Viễn không những muốn kết hôn với Tô Tầm và anh ta còn muốn con trai của anh gọi là bố nữa chứ!

Trước kia anh có thể khiến Mục Viễn thua là bởi vì lúc đó tâm tư của Tô Tầm đều đặt trên người anh nên bất luận Mục Viễn có làm cái gì thì Tô Tầm hoàn toàn không để ý đến nhưng bây giờ Tô Tầm lại hận anh, hận không thể cách anh càng xa càng tốt.

Nghĩ tới đây thì Lục Trình Dương liền cảm thấy đau đầu, ngực như bị ai đó bóp chặt không thở nổi, bực bội không thôi.

...

Sau khi tan làm, Tô Tầm liền nhận được điện thoại của Tô Thâm, anh nói: “Sáng hôm nay anh mới về, buổi chiều ở gần nhà trẻ gặp khách hàng nên thuận tiện đón đầu xoắn nhỏ luôn, chút nữa em trực tiếp lái xe đến bên này đi, anh đưa đầu xoắn nhỏ đến Tường gia ăn cơm.”

Tô Tầm đồng ý, ở tầng hầm lấy xe rồi trực tiếp chạy đến bên kia, Tô Thâm và Tô Tiểu Tông đã ngồi gần cửa sổ chờ rồi.

“Mẹ.” Cách cửa kính, Tô Tiểu Tông cười hì hì vẫy tay với Tô Tầm.

Tô Tầm cười bước nhanh đi vào, món ăn đúng lúc được bưng lên, Tô Thâm nhìn cô một cái, nói: “Chủ nhật về ăn cơm tối với bố.”

Tô Tầm gật đầu, im lặng một chút rồi nói thêm: “Ngày mai em sẽ đi mua cho bố một ít đồ.”

“Đến lúc đó anh sẽ đến đón em rồi cùng về, tránh việc bố lại không cho em sắc mặt tốt.” Lúc Tô Thâm nói những lời này có chút cảm khái, trước kia anh là người không được chào đón còn Tô Tầm thì giống như một cô công chúa nhỏ nhưng bây giờ thì ngược lại, Tô Tầm mới là người không được chào đón, thật đúng là phong thủy luân chuyển mà ...

“Tại sao ông ngoại lại không vui vì nhìn thấy mẹ vậy ạ?” Tô Tiểu Tông tức giận hỏi Tô Thâm, cu cậu hết sức bất bình.

Tô Thâm nhìn Tô Tầm một cái rồi mới nói: “Bởi vì mẹ cháu đã làm sai chuyện nên ông ngoại mới tức giận.”

“Vậy thì mẹ phải nói xin lỗi ông ngoại rồi.” Tô Tiểu Tông ngược đầu lên nhìn mẹ, giống như là đột nhiên nghĩ đến điều gì nên ánh mắt của cu cậu sáng lên: “Mẹ ơi, hay là con đưa quà con làm cho ông ngoại để ông không còn giận mẹ nữa, được không ạ?”

Quà tặng kia bé làm là muốn tặng cho bố, cô giáo ở nhà trẻ nói, chủ nhật là ngày của bố, phải tặng quà nhưng bố của bé còn chưa về nữa ...

Tô Tầm thấy Tô Tiểu Tông cẩn thận lấy từ trong túi sách ra một bức vẽ, trên bức vẽ là hình ảnh của một nhà ba người, bố mẹ dắt tay con trai, nhìn hết sức ấm áp.

Bình thường Tô Tiểu Tông không thích vẽ tranh nhưng từ những hình ảnh trên bức vẽ có thể thấy được cu cậu vẽ rất cẩn thận, người đàn ông được bé vẽ rất cao lớn, đại khái chính là người bố trong cảm nhận của bé; ngày của cha năm ngoái, bé làm một căn nhà nhỏ, nói đợi bố về thì sẽ tặng cho bố, còn đuổi theo Tô Tầm hỏi số điện thoại của bố bé nữa.

“Đây là con làm tặng bố nhưng không biết lúc nào bố mới trở về ...” Tô Tiểu Tông nói đến đây thì giọng nói thật nhỏ, rõ ràng là tâm tình có chút sa sút: “Mẹ, con tặng cho mẹ đây, mẹ tặng cho ông ngoại đi.”

Tô Thâm ho khan vài tiếng hắng giọng, nhét một con tôm đã bóc vỏ vào trong miệng của Tô Tiểu Tông: “Vẽ xấu quá, ông ngoại không thích đâu, cháu giữ lại tặng cho bố của mình đi.”

“...” Tô Tiểu Tông cúi đầu nghiêm túc nhìn bức vẽ của mình, dùng sức nuốt con tôm trong miệng xuống, xong rồi mới nhăn mày không phục nói: “Xấu chỗ nào chứ? Cô giáo nói là cháu vẽ rất đẹp.”

“Vẽ rất đẹp mà.” Tô Tầm sờ cái đầu nhỏ của cu cậu trấn an, tóc của bé lại dài rồi, tóc đã bắt đầu quăn rồi, ma sát vào lòng bàn tay cảm thấy thật là thoải mái.

Được mẹ khen nên Tô Tiểu Tông rất vui, cẩn thận cất bức vẽ vào trong túi sách, cầm chén nhỏ lên tiếp tục ăn cơm.

Tô Tầm đem chuyện tuần sau phải đi công tác nói cho Tô Thâm biết: “Mấy ngày đó anh giúp em đưa đón Tiểu Tông đi.”

“Anh biết rồi, đã làm anh trai của em rồi còn phải giúp em trong con nữa, không biết kiếp trước anh nợ em cái gì nữa.” Tô Thâm hờn giận trả lời, “Nhưng mà em phải nói trước cho đầu xoắn nhỏ biết, đỡ phải đến lúc đó cu cậu lại cho rằng em vứt bỏ nó.”

Tô Tiểu Tông nghe thấy những lời này lập tức cảm thấy bất an nhìn Tô Tầm, bỏ thìa nhỏ ra ôm lấy mẹ: “Mẹ ơi, mẹ lại muốn thật nhiều ngày mới đến đón con sao?”

“Năm ngày thôi, lúc mẹ về là con được nghỉ hè rồi, đến lúc đó mẹ dẫn con đi chơi, được không nào?” Tô Tầm đã có kế hoạch rồi, sau khi nghỉ việc cô sẽ nghỉ ngơi một, hai tháng, đúng lúc Tô Tiểu Tông được nghỉ hè nên cô có nhiều thời gian cho bé.

Tô Tiểu Tông cọ vào cánh tay của mẹ, giống như là đang suy nghĩ, năm ngày so với mười bảy ngày lần trước thì rất ngắn, sau đó mới gật đầu nói: “Được ạ.”

Sau khi ba người ăn no, Tô Thâm gọi nhân viên phục vụ thanh toán. Tô Tầm giúp Tô Tiểu Tông đeo cặp sách nhỏ lên lưng, đang dắt bé chuẩn bị đi, vừa mới xoay người thì nhìn thấy phía sau bàn cô ngồi là Hạ Uyển Ương và một người nữa nhìn có chút quen mặt, cũng là nhân viên của Khải Sâm nhưng khác ngành, đã nhiều lần tới phòng làm việc tìm Hạ Uyển Ương.

Hai người đó giống như mới tới, đồ ăn chỉ mới ăn một nửa nhưng ánh mắt Hạ Uyển Ương nhìn Tô Tầm rất phức tạp, có chút khinh thường, thậm chí còn có chút khinh bỉ. Tô Tầm dắt Tô Tiểu Tông đứng tại chỗ sững người một chút nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười: “Tôi đi trước, các cô cứ từ từ ăn.”

13. Chương 13

Ở phòng ăn gặp được người quen là lần đầu tiên, ngay từ lúc bắt đầu Tô Tầm đã không muốn giấu giếm chuyện mình đã có con nhưng bây giờ cô lại thấy sợ sự việc này sẽ đồn đại trong công ty, cô sợ sẽ truyền tới tai của Lục Trình Dương.

Sau khi về đến nhà, Tô Tầm có chút bối rối gọi cho Triệu Cần Cần.

Triệu Cần Cần im lặng một lúc, giọng nói của cô hiếm khi lại nghiêm túc như vậy: “Tầm Tầm, chị cảm thấy chuyện này nên để cho Lục Trình Dương biết, cho anh ta biết được rốt cuộc mình khốn kiếp cỡ nào, mấy năm nay chẳng hề quan tâm gì đến em cả, ngay cả việc em sinh cho anh ta một đứa con trai mà anh ta cũng không biết.”

“Em không muốn bởi vì đứa nhỏ mà dây dưa với anh ta nữa.” Tô Tầm nhỏ giọng nói, lúc cô vừa biết mình mang thai thì thiếu chút nữa đã sinh non, sau khi giữ được đứa bé thì cô đã từng đi tìm anh nhưng kết quả thì sao? Kết quả chỉ làm cho cô càng nhận ra một sự thật đau lòng.

Lúc cô cần anh nhất thì anh lại đẩy cô ra xa, bây giờ cô không còn là một cô gái nhỏ ngoài mặt thì kiên cường nhưng nội tâm lại khao khát anh có thể trở về bên cạnh nữa ...

“Nhưng ... chúng ta không thể ngăn miệng của người khác lại được ...” Triệu Cần Cần nói một câu.

“Vâng.” Tô Tầm cúi đầu nói: “Em biết mà, đành vậy thôi.”

Thật ra cô cũng biết, trên thế giới này không có bức tường nào có thể ngăn được gió, nếu như Lục Trình Dương vẫn còn ở lại thành phố này thì muốn gạt được anh cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Triệu Cần Cần vốn còn muốn khuyên thêm vài câu nữa nhưng suy nghĩ một chút liền không nói gì nữa, cô ước gì Lục Trình Dương có thể biết rõ chuyện này, dựa vào cái gì mà một người con gái phải chịu nhiều điều như vậy chứ!

...

Chiều hôm sau Tô Tầm dẫn Tô Tiểu Tông đến trung tâm thương mại, mua cho bố cô quần áo giày dép, còn có rất nhiều thuốc bổ nữa.

Vừa cầm theo đồ đạc chuẩn bị đi bắt xe vừa dặn dò Tô Tiểu Tông đang đi theo bên cạnh: “Đi theo phía sau mẹ, không được chạy lung tung.”

Tô Tiểu Tông xách một cái túi mua hàng ra sức đi theo phía sau, thở phì phò trả lời: “Vâng ạ.”

Còn chưa đi ra đến cửa chính thì nghe thấy phía sau có người gọi cô: “Tầm Tầm.”

“Chú Mục Viễn!”

Tô Tiểu Tông vui mừng kêu lên, chỉ thiếu mỗi việc ném đồ trong tay đi đi đến ôm chân Mục Viễn. Mục Viễn mặc áo sơ mi trắng quần đen, tuấn tú nho nhã đi tới, vươn tay vuốt tóc Tô Tiểu Tông, tay kia thì cầm lấy túi mua hàng trong tay bé, mỉm cười khen: “Tiểu Tông càng ngày càng giống nam tử hán.”

“Cháu vốn chính là nam tử hán mà.” Tiểu tử giương cao cái cổ lên.

Tô Tầm thấy trong tay anh còn xách một cái túi mua hàng thì cười với anh: “Thật là khéo, anh cũng tới mua đồ sao?”

Mục Viễn nhìn cô, ánh mắt rất sâu: “Ừ, sắp đến sinh nhật bà nội anh rồi, hôm nay có thời gian nên đi mua quà cho bà.”

“Vâng.” Tô Tầm nhàn nhạt đáp lời, đồ trên tay rất nặng, cô chỉ muốn nhanh chóng bắt xe về nhà thôi: “Vây em đưa Tiểu Tông về trước đây.”

Đột nhiên trên tay nhẹ hẳn, Mục Viễn đã cầm lấy những túi mua hàng kia, mỉm cười với cô: “Đúng lúc anh cũng phải đi, để anh đưa hai mẹ con về, nhiều đồ như vậy bắt xe không tiện.”

Sau ngày một tháng sáu lần trước, Mục Viễn không có liên lạc với cô, Tô Tầm cảm thấy anh đã nghĩ thông suốt rồi nên nếu cô còn cố kỵ như vậy thì sẽ không được tự nhiên, suy nghĩ một chút liền gật đầu đáp ứng.

Sau khi lên xe, Mục Viễn mở điều hòa, đưa khăn giấy cho cô: “Lau mồ hôi đi.”

“Cảm ơn.” Tô Tầm nhận lấy lau mồ hôi trên trán.

Mục Viễn cười không nói gì, lái xe ra khỏi bãi đậu xe ngầm.

Đi được một lúc thì Tô Tầm mới phát hiện ra đó không phải là đường về nhà cô, nghiêng đầu nhìn Mục Viễn thì ánh mắt anh vẫn nhìn thẳng, chuyên chú lái xe; dường như hiểu được nghi vấn của cô thì anh quay người nhìn cô một cái: “Sắp đến giờ cơm rồi, ăn cơm tối xong anh sẽ chở hai mẹ con về.”

Tô Tầm nhìn thoáng qua thời gian trên xe, đã năm giờ rưỡi rồi nên nhỏ giọng trả lời: “Vâng.”

Mục Viễn dừng xe ở một quán ăn gia đình, anh bế Tô Tiểu Tông ra nhưng không đặt bé xuống mà trực tiếp bế lên lầu hai, Tô Tiểu Tông thân mật ôm cổ anh, có chút thẹn thùng nói: “Chú Mục Viễn để tự cháu đi thôi.”

“Không sao, cháu nhỏ như thế này nên chú Mục Viễn không thấy mệt đâu.” Mục Viễn chỉ dùng một tay bế Tô Tiểu Tông, không tốn một chút sức nào, ở khúc quanh thì mở cửa một gian phòng đi vào.

Tô Tầm có chút bối rối, cô đoán không ra tâm tư của Mục Viễn.

“Tại sao hôm nay lại mua nhiều đồ như vậy?” Gọi đồ ăn xong, Mục Viễn rót nước đẩy tới trước mặt Tô Tầm, không nhanh không chậm hỏi, thuận tiện đưa một ly nước khác tới miệng Tô Tiểu Tông, cu cậu từ cái ly trên tay Mục Viễn uống hơn phân nửa.

“Mua cho bố em, ngày mai em và anh trai về nhà thăm ông ấy.” Tô Tầm bưng ly nước lên uống vài ngụm.

Mục Viễn nhìn cô một cái, cũng không nói gì về đề tài này nữa, một lát sau đột nhiên nói: “Đúng rồi, anh quên nói với em, lúc trước anh đã gặp qua Lục Trình Dương.”

Tô Tầm đang uống nước, không ngờ Mục Viễn lại đột nhiên nhắc tới Lục Trình Dương nên bị nghẹn, ho khan vài cái, Mục Viễn đưa tay ra vỗ lưng cô một cách tự nhiên, lông mày chau lại: “Anh nhắc tới anh ta làm em ngạc nhiên đến vậy cơ à?”

“Em không sao.” Tô Tầm thuận khí, “Em biết rõ hai người đã gặp mặt nhưng không nghĩ tới anh lại đột nhiên nhắc đến anh ấy.”

Mục Viễn nhàn nhạt cười, hỏi cô: “Thủ tục nghỉ việc làm đến đâu rồi?”

“Sao anh biết em muốn nghỉ việc?” Tô Tầm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mục Viễn.

“Anh đoán, anh ta làm việc ở Khải Sâm nên chắc chắn em sẽ không tiếp tục ở lại đó.” Thần sắc Mục Viễn tự nhiên, nghiêng đầu, đôi mắt rũ xuống chăm chú nhìn vào khuôn mặt cô, giọng nói nhu hòa hơn vài phần: “Anh có người bạn mới mở công ty, đang thiếu người, em có muốn đến đó làm hay không?”

Tô Tầm theo bản năng liền từ chối: “Không cần, sau khi nghỉ việc em muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

Mục Viễn dời mắt khỏi khuôn mặt cô: “Như vậy cũng tốt.”

Món ăn rất nhanh được đem lên đầy đủ, Mục Viễn ngồi giữa Tô Tầm và Tô Tiểu Tông, mức canh cho từng người, chăm sóc rất chu đáo.

Tô Tầm không hiểu đây là biểu hiện thân sĩ của anh hay là ...

Cô lại có chút không rõ thái độ của anh.

“Đúng rồi, chủ nhật tuần sau em có thời gian không?” Mục Viễn bỏ một con tôm đã bóc vỏ vào trong chén của Tô Tầm, đột nhiên hỏi.

“Có chuyện gì sao?” Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh.

Cô cẩn thận như vậy khiến Mục Viễn nhìn không được bật cười: “Sinh nhật của bà nội anh, hàng năm đều mở tiệc, bạn bè của anh đều tới, em cũng tới cho vui.”

Tô Tầm vừa muốn từ chối thì lại nghe thấy anh nói tiếp: “Em có thể mang theo Tiểu Tông.”

“Mẹ, con có thể đi không?” Tô Tiểu Tông lập tức nhìn về phía Tô Tầm, cu cậu chưa bao giờ tham dự yến tiệc cả nên rất muốn đi.

Mục Viễn bế Tô Tiểu Tông ngồi lên trên đùi mình, không đợi Tô Tầm đáp ứng liền trực tiếp nhận lời với Tô Tiểu Tông: “Được, đến lúc đó chú sẽ đến đón hai mẹ con cháu.”

Tô Tiểu Tông vui vẻ ôm cổ Mục Viễn, cười hì hì nói: “Mẹ ơi, chúng ta sẽ đi. Đó là sinh nhật của bà nội chú Mục Viễn, chúng ta đến hát mừng sinh nhật của bà.”

Tô Tầm nhìn Mục Viễn đang nở nụ cười và ánh mắt dịu dàng, lại nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Tô Tiểu Tông thì gật đầu: “Được.”

Mục Viễn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, anh thật sự lo là cô sẽ không đồng ý.

...

Ăn tối xong đã là tám giờ, bên ngoài trời đã tối đen, mùa hè mưa muốn đến lúc nào là đến lúc ấy, khiến cho người ta không trở tay kịp.

Mục Viễn để Tô Tầm và Tô Tiểu Tông chờ ở cửa, còn anh đi lấy dù trong xe. Thân ảnh cao lớn nhanh chóng xông vào trong màn mưa, áo sơ mi trắng đã bị mưa làm ướt đẫm, Tô Tầm nhìn thấy có chút sợ hãi, anh cứ xông vào mưa như vậy, khẳng định là toàn thân đều ướt hết ...

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, kèm theo đó là tiếng nói chuyện. Tô Tầm kéo Tô Tiểu Tông sát vào người mình, chợt cô nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc, mang theo chút chần chừ: “Tầm Tầm.”

Trong lòng Tô Tầm “lộp bộp” một cái, khấn trương nắm chặt tay Tô Tiểu Tông, lại một lần nữa gặp lại anh trong đêm mưa, giống như cơn mưa mùa hè khiến cho mọi người không kịp trở tay vậy.

Quay đầu qua đã thấy người đàn ông cao lớn đang đứng bên cạnh cô, giọng nói cô lãnh đạm xa cách: “Giám đốc Lục.”

Vừa muốn thu ánh mắt lại thì thấy Tần Sâm ở bên cạnh, giọng nói Tô Tầm trở nên hòa hoãn hơn: “Tổng giám đốc Tần.”

Tần Sâm hơi gật đầu, vỗ vai Lục Trình Dương, xoay người nói vài câu với mấy người bên cạnh rồi cùng mấy người đó rời đi.

Nơi này cách chỗ ở của Tô Tầm rất xa nên đương nhiên Lục Trình Dương sẽ không cho rằng một mình cô đưa con trai đến đây ăn cơm, anh cúi đầu nhìn bé trai kia một chút, tóc xoăn đã bắt đầu xuất hiện rồi, thật là đáng yêu, anh đang muốn vươn tay sờ đầu nhỏ của cậu nhóc thì Tô Tầm đột nhiên ôm lấy Tô Tiểu Tông bỏ chạy vào trong màn mưa.

Lục Trình Dương sững người nhưng rất nhanh liền đuổi theo, chạy được hai bước mới phát hiện ra không phải Tô Tầm xông vào trong mưa mà là chạy về phía Mục Viễn đang cầm dù tới đón cô.

Mục Viễn cũng nhìn thấy Lục Trình Dương, ánh mắt hai người lạnh lùng nhìn nhau; trong mắt Lục Trình Dương là nước mưa nhưng anh mặc kệ, chỉ hít mắt lại, con người đen cang toát ra vẻ thâm trầm nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Mục Viễn thu hồi ánh mắt, đón lấy Tô Tiểu Tông từ trong lòng Tô Tầm đặt lên vai mình, cậu nhóc rất phối hợp ôm lấy cổ của anh, cái đầu nhỏ của bé dựa vào đầu anh, có chút mê man nhìn Lục Trình Dương đang đứng trong mưa, không hiểu tại sao người đó lại đứng trong mưa nhìn chăm chăm vào bọn họ, bé cảm thấy ánh mắt của “chú kia” có chút khiến người ta sợ hãi.

“Đi thôi.” Tô Tầm nhỏ giọng nói.

“Được.” Mục Viễn đi sát lại gần Tô Tầm, hai người sóng vai đi về chiếc xe.

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm và Mục Viễn thân mật che chung một cái dù, đứa bé kia thì ôm chặt lấy cổ Mục Viễn, ánh mắt nhìn anh vừa có chút sợ hãi lại mờ mịt.

Bức tranh trước mặt đậm thật sâu vào trong lòng Lục Trình Dương, giống như bọn họ mới là người một nhà, còn anh chỉ là người ngoài mà thôi. Nhìn bọn họ đang đi xa dần, đột nhiên anh xông lên giữ chặt lấy Tô Tầm.

Tô Tầm nhú mày xoay người liếc anh một cái, cổ tay cô bị bàn tay ướt mưa dùng sức nắm lấy; lòng bàn tay của anh ấm áp nhưng nước mưa hơi lạnh nên cảm giác không thoải mái.

Ánh mắt Lục Trình Dương chăm chú nhìn trên khuôn mặt Tô Tầm, giọng nói khàn khàn gần từng chữ: “Anh đưa hai người về.”

Nước mưa từ trên tóc anh chảy xuống mặt, có chút ít chảy vào trong mắt nhưng anh lại không hề chớp lấy một cái, rõ ràng là anh không bị ảnh hưởng chút nào cả, vẻ mặt không thay đổi vẫn nhìn chăm chăm vào cô, lặp lại một lần nữa: “Anh đưa hai người về.”

Tô Tầm dùng sức rút tay về: “Không cần, Mục Viễn sẽ đưa tôi về.”

Nói xong thì xoay người tiếp tục đi về phía trước, Mục Viễn che dù đuổi kịp bước chân của cô, Tô Tiểu Tông vẫn ôm cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vào má anh, nhỏ giọng nói: “Chú Mục Viễn, chú cũng biết chú kia sao?”

Bước chân của Mục Viễn hơi dừng một chút: “Ừ, chú biết.”

“Mẹ cháu không thích chú ấy.” Tô Tiểu Tông đột nhiên nói một câu.

14. Chương 14

Mẹ cháu không thích chú ấy ...

Giọng nói của đứa bé hết sức rõ ràng trong trẻo nên Lục Trình Dương đang đứng ở chỗ cũ cũng nghe thấy nhưng ánh mắt lại nhìn thấy bóng lưng có vẻ như hơi cứng lại của Tô Tầm, cô nhỏ giọng nói một câu gì đó nhưng Lục Trình Dương nghe không rõ, chỉ thấy cô càng đi nhanh hơn, ba người rất nhanh đã lên xe.

Vươn tay hung hăng lau đi nước mưa trên mặt, cho dù không cam lòng nhưng cũng không thể làm gì được, Lục Trình Dương chậm rãi đi về xe của mình, chiếc xe Cayenne màu đen của Mục Viễn đi lướt qua người anh, bánh xe chạy qua nước đọng trên mặt đường bắn tung tóe lên người anh, làm chiếc áo sơ mi trắng như tranh thủy mặc trở nên vấy đục nhưng rất nhanh đã được một cơn mưa trút xuống tẩy rửa sạch sẽ.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình, khóe miệng cong lên một nụ cười tự giễu, đây là lần đầu tiên anh chặt vật như vậy ở trước mặt cô.

Cô nhất định không biết, anh còn có nhiều lúc còn chật vật hơn nhiều so với tối nay.

“Em có sao không?” Mục Viễn lái xe, nghiêng đầu nhìn Tô Tầm đang sững sờ nhìn vào kính chiếu hậu, trong lòng không biết là có cảm giác gì, cô đối với Lục Trình Dương hoàn toàn chưa buông hẳn.

Tô Tầm rũ mắt, tay vốn để trong túi cũng từ từ lấy ra, nhàn nhạt nói: “Không sao.”

“Xin lỗi, chỗ này anh và Tần Sâm hay đến, cũng thường xuyên mời khách hàng, không ngờ lại gặp anh ta ở đây, là do anh suy tính không chu toàn.” Mục Viễn có chút ảo não giải thích.

Mục Viễn nói “anh ta” là chỉ Lục Trình Dương, Tô Tầm hiểu, lắc đầu: “Không sao, chỉ là tình cờ gặp mà thôi, anh không làm gì sai cả nên không cần phải nói xin lỗi.” Thành phố này nói lớn không lớn, bây giờ bọn họ làm chung một công ty nên tình cờ gặp nhau cũng không có gì lạ, có trách thì nên trách cô không nên đi ăn với Mục Viễn.

Im lặng một lát, Mục Viễn nghiêng đầu nhìn chỗ ngồi phía sau, chần chừ mở miệng: “Bây giờ anh ta còn chưa biết sao?”

“Chưa.” Tô Tầm biết rõ anh muốn hỏi cái gì: “Em không muốn nói cho anh ta biết.”

Đột nhiên Mục Viễn dừng xe lại, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cô: “Em cảm thấy chuyện này có thể giấu anh ta được sao?”

Tô Tầm không biết, nếu như anh thực sự quan tâm đến chuyện này thì chỉ cần điều tra là biết ngay thôi.

Tô Tầm không muốn ở trước mặt Tô Tiểu Tông nói đến chuyện này, cho dù bé chỉ mới bốn tuổi nhưng rất thông minh, nếu như nghe được cái gì thì buổi tối sẽ hỏi không ngừng, cô nhìn về chỗ ngồi phía sau rồi hạ thấp khước miệng: “Em cũng không biết, bây giờ không nói đến chuyện này, Tiểu Tông sắp ngủ thiếp đi rồi.”

“Con không ngủ!” Vốn Tô Tiểu Tông đang mơ màng nhắm mắt lại thì đột nhiên lên tiếng.

Tô Tầm cười, buổi chiều đi dạo với cô trong trung tâm thương mại lâu như vậy nên cô biết con trai rất mệt, giọng nói của cô nhu hòa hơn: “Con có thể ngủ một chút.”

Mục Viễn khởi động lại xe, lúc đến dưới lầu thì Tô Tiểu Tông đã ngủ thiếp đi ở trên ghế trẻ em rồi.

Mưa vẫn còn rơi, Mục Viễn ôm Tô Tiểu Tông ra khỏi xe, tiểu tử lằm bằm vài câu rồi ngủ mất, một tay anh bế cu cậu rồi đi vòng qua ghế phụ đón Tô Tầm: “Em cầm ô đi, anh lại cướp xe lấy đồ.”

Tô Tầm không nhận: “Em cầm đồ, anh bế Tiểu Tông giúp em là được rồi.”

Mục Viễn kiên trì đưa ô cho cô, nhẹ giọng cười: “Cầm lấy, những việc cần dùng sức thì hãy để cho đàn ông làm đi.”

“... Được rồi.”

Mưa còn rất lớn, nếu hai người cứ tiếp tục dùng dằng thì chắc chắn sẽ ướt hết, Tô Tầm không còn kiên trì nữa, cầm lấy cái ô trong tay anh.

Một tay xách những túi đồ từ trong cốp xe, tay kia thì bế Tô Tiểu Tông, ánh mắt Mục Viễn nhìn lên thấy Tô Tầm đang giơ cao cái ô lên, anh nhìn khuôn mặt cô một lúc, khước môi bỗng nhiên cong lên nói: “Đi thôi.”

Trước kia lúc anh nhìn thấy Tô Tầm là lúc cô cũng đang giơ ô che cho Lục Trình Dương như vậy, đáng vẻ kia nhìn có chút ngốc nghếch nhưng hết sức đáng yêu, sau đó lại nhìn thấy Lục Trình Dương đột nhiên cúi đầu hôn cô. Nhiều năm đã qua như vậy nhưng anh vẫn nhớ mãi hình ảnh này, những năm ở nước ngoài cũng thỉnh thoảng mơ thấy, anh không hiểu tại sao mình lại chấp nhất nhớ mãi chuyện này cho đến khi gặp lại cô một lần nữa mới hiểu được chấp niệm kia không phải là hình ảnh mà là con người của cô.

Không nghĩ tới sau nhiều năm như vậy, cô cũng có thể vì anh mà giơ ô che cho anh.

“Để em xách một ít.” Tô Tầm không chú ý đến ánh mắt ngày càng thâm thúy của Mục Viễn, vươn tay muốn cầm lấy một túi mua hàng.

Mục Viễn tránh né, thúc giục cô: “Đi nhanh đi, nếu không đồ đạc sẽ ướt hết.”

Mục Viễn chân dài bước nhanh về phía trước, Tô Tầm đành phải vội vàng đuổi theo.

Thang máy đến tầng mười lăm, Tô Tầm để Mục Viễn bế Tô Tiểu Tông vào phòng của bé, cô lấy ra từ trong phòng tắm một cái khăn đưa cho anh: “Anh có muốn uống nước không?”

Mục Viễn tùy ý ngồi trên sofa trong phòng khách, dùng khăn lau tóc, khuôn mặt tươi cười: “Không cần đâu, hôm nay em cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, anh về đây.” Vừa nói xong thì người đã đứng lên.

“Được.” Tô Tầm tiễn Mục Viễn ra cửa, nhỏ giọng nói: “Hôm nay cảm ơn anh.”

“Tầm Tầm, em không cần phải khách khí với anh như vậy.” Mục Viễn vươn tay muốn sờ đầu cô nhưng cô khẽ lùi lại một bước, tay Mục Viễn cứng đờ dừng ở không trung, lúc thu tay lại nói: “Anh về đây, ngủ ngon.”

“Vâng ... anh đi đường cẩn thận.” Tô Tầm hơi cúi đầu, sắc mặt có chút không được tự nhiên, tay để ở nắm cửa, chờ anh xoay người đi liền đóng cửa lại.

Mục Viễn xoay người nhìn thoáng qua cánh cửa đóng chặt thì con mắt anh híp lại. Anh tận mắt chứng kiến Lục Trình Dương xuất hiện, chứng kiến thái độ của Tô Tầm, anh cảm thấy mình không thể chờ được nữa.

...

Tô Tầm vào phòng nhìn Tô Tiểu Tông, thân thể nhỏ bé đang trở mình, tóc xoăn phủ trên gối, đáng ngủ rất quen thuộc.

Bỏ đi ý tưởng gọi bé thức dậy đi tắm, Tô Tầm lấy khăn lau mặt, lau lưng, tay chân cho bé xong mới đóng cửa phòng lại.

Tắm xong, Tô Tầm mặc áo ngắn quần ngắn ngồi trước đồng tử mua hàng kia sắp xếp lại đồ đạc. Khi để đồ lên sofa thì một cái túi mua hàng khéo léo tình xảo rơi ra, Tô Tầm cúi đầu nhìn lại thì biết đây là quà sinh nhật Mục Viễn mua cho bà nội của anh.

Tô Tầm để cái túi lên bàn trà, suy nghĩ một chút rồi gọi điện cho Mục Viễn, người bên kia rất nhanh đã nhận máy: “Tầm Tầm.”

Tô Tầm im lặng một lúc mới mở miệng: “Anh để quên quà sinh nhật ở nhà em, để lúc nào em đưa cho anh.”

“À, việc này à.” Mục Viễn cười nhẹ, không để ý nói: “Không cần đâu, dù sao chủ nhật tuần sau anh cũng đến đón em và Tiểu Tông mà, đến lúc đó em đưa cho anh là được.”

Tô Tầm nhú mào, trong lòng cô hiện lên một suy đoán, chần chừ hỏi: “Anh ... cố ý sao?”

“Em cảm thấy thế nào?” Mục Viễn không trả lời mà hỏi ngược lại, không đợi Tô Tầm trả lời lại nói thêm: “Thứ hai anh phải đi công tác, thứ bảy mới về nên quà sinh nhật cứ để ở chỗ em đi.”

Tô Tầm do dự một chút: “Được rồi.”

Cúp điện thoại, Tô Tầm mở túi ra nhìn, bên trong là một cái hộp tinh xảo, cô cất cái túi đi, đang muốn đi vào phòng ngủ thì chuông cửa lại vang lên.

Trẻ thế này ai còn đến nữa? Thời gian cô ở đây không lâu nên nơi này ngoài người nhà và một số người bạn thân thiết biết được thì không còn ai nữa, ngay cả bố cô còn chưa từng tới.

Từ trong mắt mèo nhìn ra thì Tô Tầm thấy ngoài cửa là gò má lạnh lùng của Lục Trình Dương.

Anh ... làm sao biết nơi này chứ? Tô Tầm dựa vào cửa nắm chặt tay cầm, chuông cửa không ngừng vang lên. Tô Tầm sợ đánh thức Tô Tiểu Tông nên không thể không mở cửa, lạnh lùng nói với người đàn ông đang cố chấp nhấn chuông: “Đừng ấn nữa.”

Lục Trình Dương thu tay lại, cúi đầu nhìn khuôn mặt của Tô Tầm, đột nhiên khàn giọng nói một câu: “Tầm Tầm, anh nhớ em.” Anh vẫn muốn có em.

Đôi mắt Tô Tầm kinh ngạc mở to, không thể tin được ngẩng đầu nhìn anh, cô vẫn luôn cảm thấy mình đã quên được anh nhưng lúc này tìm cô lại đáp rất nhanh, giống như đang nhắc nhở cô, người đàn ông này vẫn có thể ảnh hưởng đến cô.

Lục Trình Dương rất ít khi nói lời ngon tiếng ngọt, lúc trước anh toàn ... dùng hành động nói cho cô biết là anh yêu cô.

Cũng là dùng hành động để nói cho cô biết, anh không yêu cô.

Tô Tầm lạnh lùng nhìn anh một cái, tay dùng sức đóng cửa lại nhưng Lục Trình Dương nhanh tay lẹ mắt giữ chặt, tay kia đặt trên eo cô, ôm cô xoay người “ầm” một tiếng đóng cửa lại, anh áp chế Tô Tầm ở trên cửa, tay kia vòng qua gáy cô; lúc Tô Tầm còn chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi đầu xuống hôn cô.

Không giống như nụ hôn thô bạo lần trước ở trên xe, lần này anh hôn rất dùng sức nhưng cũng rất dịu dàng, ngậm cánh môi cô nhẹ nhàng mút, đầu lưỡi thăm dò vào trong quần lấy cái lưỡi của cô triển miên hôn sâu. Tiếng động hai cái lưỡi quần lấy nhau truyền vào trong tai, lúc đầu Tô Tầm còn giãy giụa nhưng dần dần trở nên vô lực, mềm mại dựa vào người anh, đầu óc cũng có chút hỗn độn không rõ ...

Lòng bàn tay ấm áp xuyên qua vạt áo đụng vào cái lưng trơn bóng của Tô Tầm khiến nơi đó trở nên nóng bỏng. Hơi thở ướt, nóng của anh dần dần đi xuống, rơi vào cổ cô, bàn tay cũng di chuyển về phía trước, đụng vào phần mềm mại kia; đột nhiên Lục Trình Dương như con dã thú trở nên hung mãnh hơn, trước ngực khẽ truyền đến cảm giác đau đớn khiến Tô Tầm tỉnh táo lại, cô và anh đang làm cái gì vậy chứ? Anh đang làm cái gì với cô vậy? Cảnh tượng này bỗng nhiên làm cô nhớ tới mấy ngày trước khi ly hôn, anh cũng như thế này, vĩnh viễn không cảm thấy đủ, như dã thú quần lấy cô suốt cả một đêm, ngay cả mấy ngày sau cũng như vậy nhưng cuối cùng để lại cho cô một chữ ký trên tờ giấy xin ly hôn, còn có ... một đứa con ngoài ý muốn nữa.

Đột nhiên trước mắt biến thành một mảnh sương mù, cô hoàn toàn nghĩ không ra, lúc trước anh đã quyết định không cần cô nữa nhưng tại sao mấy ngày cuối cùng lại ngày đêm quần quít lấy cô, giống như là muốn đem tất cả nhiệt tình cùng tình yêu trong cuộc đời này lưu lại trên người cô vậy nhưng sau khi li hôn chết triền miên lại cho cô một đòn trí mạng, cuối cùng thì dứt khoát rời đi.

Sau này trong một khoảng thời gian rất dài, mỗi lần nhớ tới những ngày đó thì cô cảm thấy vừa xấu hổ vừa bối rối, khó chịu giống như là đang đứng trên lửa vậy. Nếu đã quyết định không cần cô nữa thì tại sao còn chạm vào cô? Tại sao phải để lại một đứa con khiến cho cô phải là người gánh chịu? Ngay cả cơ hội để hai người quay đầu lại anh cũng không cho, làm cho cô hoàn toàn phải rời đi.

“Đừng đụng vào tôi!” Tô Tầm ầm ục nói, trong mắt hoàn toàn là hơi nước, nước mắt không nhận được rơi xuống, rõ ràng là vài năm rồi cô không hề khóc nhưng vào lúc này, trong sự đụng chạm của anh thì cô lại không thể nhận được.

Thân hình cao lớn của Lục Trình Dương cứng đờ, tay từ từ rút ra những vãn ôm cô như cũ, khàn giọng ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, anh chỉ là ...”

“Ra ngoài!” Tô Tầm dùng sức đẩy anh ra, mở cửa ra rồi tay chỉ ra ngoài, không thèm nhìn anh lấy một cái.

Lục Trình Dương nhìn vành mắt hồng hồng của cô, trong hốc mắt còn chứa đầy nước mắt nhưng quật cường không chịu chảy xuống, vẫn yên lặng nhìn ngoài cửa.

Lục Trình Dương vươn tay cầm lấy nắm cửa, một lần nữa anh đóng cửa lại, anh xoay người nhìn khắp căn phòng rộng khoảng mười tám m2 này, trong phòng khách có hai cái rương lớn, trong đó đều là đồ chơi của trẻ em, trên bàn trà là hai cái chén một lớn một nhỏ hình hoạt họa, là quà tặng của cửa hàng sữa trẻ em ...

Đôi mắt đen như mực nhìn vào Tô Tầm, không để ý đến sự tránh né của cô ôm cô vào ngực, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Tầm Tầm, đừng gạt anh nữa, đứa bé kia là con của chúng ta.”

Tô Tầm rũ mắt xuống, nhẹ nhàng đẩy anh ra, quay lưng về phía anh nhàn nhạt nói: “Anh mau đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh, ra ngoài nhớ đóng cửa lại, cảm ơn.” Nói xong thì xoay người đi vào phòng ngủ rồi khóa cửa lại.

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ một lúc, bước chân nhẹ nhàng đi quanh phòng khách, nhìn tất cả đồ đạc, cách bày trí trong phòng khách một lần, cuối cùng thì ngồi xuống trước hai cái rương đồ chơi, lấy từng món từng món đồ chơi ra, đều là đồ chơi mà bé trai thích, cầm trong tay một chút lại để vào chỗ cũ.

Đứng dậy đi đến sofa ngồi xuống, cuối cùng là ngửa cả người ra sau, đầu gối lên thành sofa, hai mắt nhắm nghiền, tay xoa thái dương đang đau nhói.

Anh và Tô Tầm vốn có thể là một gia đình nhưng anh lại không giữ được, anh không biết rõ những năm này cô sống thế nào, lúc ấy cô còn chưa đến hai mươi một tuổi nhưng đã trải qua sự phản bội và cuộc hôn nhân thất bại, không biết lúc ấy cô lấy tâm tình gì mà giữ đứa bé này lại.

Khó có thể chịu được nỗi đau từ trong đáy lòng đang trào dâng, Lục Trình Dương lấy tay che hai mắt mình lại.

Tô Tầm dựa vào trên cửa nghe rất lâu nhưng cũng không nghe thấy tiếng đóng cửa, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhẹ đi lại trong phòng khách của cô.

Cuối cùng tiếng bước chân không còn vang lên nữa nhưng cũng không có tiếng đóng cửa.

Xoay người đối diện với cánh cửa, Tô Tầm chần chừ không biết có nên mở cửa nhìn một chút hay không nhưng cuối cùng vẫn là nhịn được.

Anh đã tìm được đến nhà, đại khái là đã điều tra ra, nếu như cô tiếp tục nói dối trước mặt anh thì chỉ giống như một tên hề mà thôi.

Giữa bọn họ, ngoài đứa con thì còn có gì chứ? Chẳng còn gì cả.

Tô Tầm tắt đèn nằm lên giường nhưng không hề cảm thấy buồn ngủ, không biết qua bao lâu thì ý thức dần dần trở nên mơ hồ, sáng sớm Tô Tầm tỉnh lại nhìn đồng hồ thì mới hơn sáu giờ.

Chân trần bước xuống giường, Tô Tầm đứng trước cửa do dự một chút rồi mới nhẹ nhàng mở cửa ra, trong phòng khách không một bóng người nhưng đèn vẫn sáng, không biết anh đi khi nào.

Tô Tầm đi đến sofa ngồi xuống thì chợt nghe thấy tiếng mở cửa phòng vệ sinh, rất nhanh có một thân hình cao lớn đi ra.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Tô Tầm nhú mày lườm anh: “Tại sao anh còn chưa đi?”

Lục Trình Dương đi lại gần cô, chăm chú nhìn cô một lúc: “Tối qua em không ngủ phải không? Quay về phòng ngủ thêm đi.”

“Nếu như không phải anh đột nhiên xông vào nhà tôi thì tôi sẽ ngủ rất ngon, anh mau đi đi.” Tô Tầm đứng lên đẩy anh ra ngoài cửa.

Lục Trình Dương vẫn đứng thẳng tắp, ngăn Tô Tầm lại rồi đẩy cô vào phòng ngủ, lúc cô cho rằng anh lại muốn làm gì với cô thì anh đã buông cô ra, đẩy mạnh cửa phòng ngủ ra: “Sắc mặt em không tốt, ngủ thêm một lúc nữa đi, ngoan, nghe lời anh.” Nói xong thì đóng cửa lại.

“...” Cả người Tô Tầm mơ hồ, đây là nhà cô mà! Trong đầu buồn bực nằm lại trên giường, nghe bên ngoài không có động tĩnh gì, cũng không biết người đàn ông này dựa vào cái gì mà hoành hành ở nhà cô như vậy.

...

Sáng sớm Tô Tiểu Tông mắc tiểu nên tỉnh lại, mắt nhắm mắt mở đi ra khỏi phòng, nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động thì vội vàng chạy tới, vừa định gọi “mẹ” thì thấy bóng lưng của một người đàn ông rất cao lớn, sợ đến nỗi nói không ra lời.

Lục Trình Dương giống như là có cảm ứng quay đầu lại, thấy đầu xoắn nhỏ đang mặc một bộ đồ ngủ bảy sắc cầu vồng sững sờ nhìn mình, nhịn không được nở nụ cười: “Tiểu tử dậy rồi à?”

Tô Tiểu Tông trừng to mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, tại sao chú này lại ở trong nhà bé chứ? Dụi dụi mắt lại mở ra nhưng người vẫn còn ở đây.

Cu cậu không hiểu nổi ... đôi chân mày nhỏ nhíu lại nhìn Lục Trình Dương, mở miệng chất vấn: “Tại sao chú lại ở trong nhà cháu? Có phải là lén đi vào hay không?”

15. Chương 15

Lục Trình Dương để trứng gà đang cầm trong tay xuống, đi đến trước mặt Tô Tiểu Tông, sờ vào đầu xoắn nhỏ của bé, có cảm giác thật là tuyệt vời. Đứa nhỏ này là con của anh, là mối liên hệ vĩnh viễn không chia lìa giữa anh và Tô Tầm.

Tô Tiểu Tông bị sờ có chút không vui, cu cậu còn chưa biết tại sao chú này lại ở trong nhà mình.

Tiểu tử né tránh bàn tay to lớn kia ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: “Chú còn chưa nói cho cháu biết tại sao chú lại ở trong nhà của cháu.”

Lục Trình Dương ngồi xổm trước mặt bé, anh rất ít khi tiếp xúc với trẻ nhỏ nên nhất thời không biết phải ở chung như thế nào, chỉ vươn tay bế cậu nhóc lên, nho nhỏ mềm mại, bế lên rất nhẹ, anh cúi đầu cười nói: “Lên vào.”

“...” Tô Tiểu Tông bị nghẹn nên mặt có chút đỏ, bé mắc tiểu! Sau khi bị ôm chặt lại càng có cảm giác buồn hơn. Tô Tiểu Tông vặn vẹo thân thể nhỏ bé của mình: “Cháu muốn xuống.”

Thấy vẻ mặt của tiểu tử không vui nên Lục Trình Dương không thể không thả bé xuống, tiểu tử vừa mới đặt chân xuống đất liền vội vàng chạy vào phòng vệ sinh.

Thì ra là vệ sĩ đi vệ sinh.

Lục Trình Dương cũng đi vào nhìn, tiểu tử tự mình đẩy nắp bồn cầu lên, kéo ghế nhỏ ra đứng lên rồi cởi quần xuống, xong rồi lấy xà bông rửa tay, lúc bé rửa tay thì rất cẩn thận, tỉ mỉ, rửa rất nhiều lần mới thôi.

Tổ Tiểu Tông rửa tay xong đi ra thì thấy Lục Trình Dương đang dựa vào tường nhìn bé, tai Tô Tiểu Tông có chút đỏ lên, đi đến trước mặt anh kéo quần của anh: “Chú mau đi đi, mẹ cháu thức dậy thấy chú sẽ không vui đâu.” Bé còn nhớ rõ lúc mẹ nhìn thấy chú này thì không hề cười nên chắc chắn là không thích chú này rồi.

Cô đã không vui rồi, từ lúc nhìn thấy anh đã không vui, Lục Trình Dương một lần nữa bế Tô Tiểu Tông lên, hỏi bé: “Bữa sáng cháu muốn ăn cái gì?”

Vừa mới đến chỗ rẽ liền nhìn thấy Tô Tầm đang đứng trước mặt, cô không vui lườm anh, anh còn mặc nguyên bộ quần áo ngày hôm qua, trên áo sơ mi trắng còn có thể thấy được mấy vết bẩn.

Lục Trình Dương nhìn cô: “Chút nữa anh sẽ đi.” Nói xong thì để Tô Tiểu Tông xuống, đi vào phòng bếp làm bữa sáng.

Tô Tiểu Tông nhìn theo bóng lưng cao lớn kia rồi chạy lại vài bước ôm lấy đùi Tô Tầm, vừa gọi mẹ vừa nhìn về phía Lục Trình Dương, cu cậu không biết tiếng gọi này làm gọn lên dòng sông ngầm.

Lục Trình Dương quay đầu lại nhìn Tô Tầm, ánh mắt rõ ràng là có thâm ý, Tô Tầm biết rõ anh có ý gì, Tô Tiểu Tông gọi cô là mẹ nhưng cô không có cách nào phủ nhận cả.

Tô Tầm nhìn thoáng qua bóng lưng cao lớn đang bận rộn trong phòng bếp, cô có một chút hoảng hốt, trước kia lúc còn ở cùng anh thì cô hay ngủ nướng, lúc thức dậy thì đã nhìn thấy anh ở trong bếp làm bữa sáng rồi, khi đó cô sẽ chạy tới ôm lấy eo anh, từ phía sau ló đầu ra hỏi “hôm nay ăn cái gì”, anh sẽ quay đầu lại cọ lên mũi của cô hoặc là cúi đầu hôn cô. Đối với cô khi đó mà nói, sáng sớm mỗi ngày tỉnh lại đều là một ngày hạnh phúc ấm áp.

Tô Tầm cũng giống như Tô Thâm, nấu ăn không giỏi, có thể là do di truyền từ bố, trước đây hai anh em đều phải ăn đồ bị cháy nên có cảm giác đường như vị giác cũng tệ đi không ít. Nhưng những năm sau này cô phải nuôi Tô Tiểu Tông nên không thể lúc nào cũng ăn ở bên ngoài được, nấu nướng nhiều nên tay nghề cũng có chút tiến bộ.

Mang Tô Tiểu Tông đi đánh răng rửa mặt, chính mình cũng đi thay quần áo, lúc đi ra thì bữa sáng đã được dọn lên bàn.

Là cháo gạo kê và bánh bao nhân đậu, còn có hai phần trứng chưng, bánh bao là lúc trước mua ở siêu thị, trứng chưng là món cô thích, Tô Tiểu Tông cũng thích.

Tô Tiểu Tông bình bịch chạy tới, hai tay Lục Trình Dương bế cu cậu lên trên ghế, ánh mắt của bé có chút mờ mịt và tò mò nhìn anh liên tục, còn có chút không thích ứng được, bé không giải thích được tại sao lại xuất hiện trong nhà của bé, lại làm bữa sáng cho bé; bé có cảm giác chú này thật là kỳ lạ mà.

“Cám ơn chú.” Tô Tiểu Tông nhỏ giọng nói, thấy Tô Tầm còn chưa có ngồi xuống thì gọi một tiếng: “Mẹ ơi, tại sao mẹ không ngồi?”

Tô Tầm khẽ nhú mày nhìn thoáng qua Lục Trình Dương, mím môi ngồi xuống, Lục Trình Dương cũng ngồi xuống theo, để cái muỗng ở trước mặt cô, giọng nói trầm thấp: “Ăn đi.”

Tô Tiểu Tông đã cầm lấy thìa nhỏ khoan khoái ăn trứng chưng, Lục Trình Dương thấy vậy thì nhin không được cong khóe miệng lên nhưng khóe mắt lại nhìn thấy Tô Tầm đẩy chén trứng chưng qua một bên, chỉ cầm lấy cái bánh bao từ từ ăn; lông mi thật dài cụp xuống, mái tóc dài đen nhánh mềm mại rũ xuống đầu vai, khuôn mặt điềm tĩnh không màng danh lợi. Lục Trình Dương biết rõ, cô đang dùng phương thức im lặng để chống lại anh.

Tô Tầm ăn hết hai cái bánh bao liền không ăn nữa, khẩu vị của Tô Tiểu Tông rất tốt, ăn một phần trứng chưng, một cái bánh bao còn có nửa chén cháo nữa.

Lục Trình Dương cũng không có hứng ăn, chỉ ăn hai cái bánh bao và một chén cháo, lấy sức ăn bình thường của anh thì ăn như vậy không đủ. Sau khi thu dọn phòng bếp sạch sẽ, đi ra thì thấy Tô Tiểu Tông đang ngồi trên thảm chơi Transformers, Tô Tầm đang cầm ipad xem tin tức, nắng sớm ấm áp từ cửa sổ chiếu vào khiến căn phòng trở nên rất ấm áp nhưng anh lại bị gạt ra khỏi phần ấm áp này.

Đi tới bàn trà cầm lấy chìa khóa xe, cúi đầu nhìn Tô Tầm: “Anh đi đây.”

“Ừ.” Tô Tầm không ngẩng đầu nhàn nhạt đáp một tiếng, lông mi nhẹ run.

Tô Tiểu Tông ném đồ chơi trên tay đi chạy đến bên cạnh anh, ngược cổ bì bô nói: “Tạm biệt chú.” Suy nghĩ một chút lại nghiêm túc nói thêm một câu: “Sau này chú không cần phải lên vào nhà cháu, như vậy không tốt, sẽ trở thành người xấu.”

Hai mẹ con đều không muốn gặp anh, ngực Lục Trình Dương như nghèn lại, làm thế nào cũng không tiêu tan đi được, như có chướng khí mịt mù rất khó chịu, anh chỉ có thể vươn tay xoa đầu của bé: “Được ... chú đi đây.”

Sau khi cửa chính đóng lại thì trong nhà không còn hình bóng của Lục Trình Dương nữa, cả người Tô Tầm liền thả lỏng, ném ipad lên sofa, cả người vùi vào trong ghế. Trong lòng bàn tay đột nhiên thấy ngứa, cúi đầu nhìn lại thì thấy Tô Tiểu Tông đang nằm sấp trước sofa, ngón tay mập mạp chọc vào lòng bàn tay của cô, ngược đầu hỏi cô: “Mẹ ơi, tại sao mẹ không thích chú kia vậy ạ?”

Tô Tầm nhéo nhéo thịt trên tay nhỏ của con trai, trong đầu suy nghĩ một lúc mới miễn cưỡng đưa ra một lý do dễ dãi: “Bởi vì chú ấy có chút dữ.”

“À?” Tô Tiểu Tông nghiêng đầu như có điều muốn suy nghĩ: “Mẹ đã nói bố con cũng có chút dữ, vậy có phải mẹ cũng không thích bố con không?”

“...” Lúc này thì Tô Tầm không biết nên trả lời như thế nào.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, Tô Tầm vội vàng cầm lấy điện thoại đứng lên, nhanh chóng ấn nút trả lời, cũng không nhìn xem người gọi đến là ai đã vội vàng “alo” một tiếng.

“Tô Tầm, nghe nói em muốn xin nghỉ việc hả?”

Đầu dây bên kia là giọng nữ quen thuộc, Tô Tầm giơ điện thoại ra nhìn tên người gọi, có chút kinh ngạc: “Giám đốc Lâm, làm sao chị biết được em muốn nghỉ việc?” Hơn nữa lại còn gọi điện cho cô.

Lâm Đan ở đầu dây bên kia cười: “Nói như thế nào thì chị cũng đã làm việc ở Khải Sâm mười năm rồi nên chị biết rõ chuyện này cũng không có gì lạ, hôm nay chị gọi là muốn hỏi xem em đã tìm được việc khác chưa?”

“Còn chưa có.” Tô Tầm nói thật.

Có được câu trả lời khẳng định nên Lâm Đan cũng không vòng vo nữa, nói thẳng ra mục đích: “Chị nghỉ việc ở Khải Sâm là muốn cùng ông xã gây dựng sự nghiệp, công ty mới mở nên muốn mời em đến hỗ trợ, em thấy thế nào? Lương và phần trăm có thể dựa theo cách tính của Khải Sâm, sẽ không bạc đãi em đâu.”

Lâm Đan năm nay ba mươi hai tuổi, là một nữ cường nhân đúng nghĩa, đã đi làm nhiều năm như vậy nên năng lực giao tiếp rất tốt vì vậy nếu như cô quản lý công ty thì chắc chắn sẽ không kém. Tô Tầm rất bội phục cô, bây giờ nghe cô nói như vậy thì có chút động tâm, mắt nhìn về Tô Tiểu Tông sắp được nghỉ hè: “Giữa tháng bảy em mới đi làm được. Như vậy có ảnh hưởng gì không?”

“Không sao.” Lâm Đan sáng khoái trả lời, xác định một lần nữa: “Cứ quyết định như vậy đi.”

“Được, cảm ơn chị Đan.” Tô Tầm cười, đổi lại cách xưng hô.

Tô Tầm cúp điện thoại, Tô Tiểu Tông đã ngoan ngoãn tự mình chơi, cu cậu cũng không truy hỏi vấn đề kia nữa.

...

Lâm Đan cúp điện thoại, quơ quơ di động về phía hai người đàn ông đang ngồi đối diện: “Đã xong, đến lúc đó nếu như Tô Tầm tức giận hoặc là muốn nghỉ việc thì hai người đừng trách em đấy.”

Tưởng Uy lại gần ôm vai cô: “Anh làm sao có thể trách nữ vương đại nhân được chứ, muốn trách thì cũng trách tên tiểu tử Mục Viễn kia chứ, làm cho chúng ta phải tốn công tốn sức giúp anh ta kéo người về đây thế mà ngay cả thứ tốt cũng không để cho anh nữa.”

Mục Viễn khinh bỉ nhìn anh một cái, nhàn nhạt nói: “Cậu xác định là mình không để cho cậu đồ tốt sao? Tuần trước mình đã nhường cho cậu cái hạng mục kia rồi, hưởng chi công ty đúng là do cậu mở, không liên quan gì đến mình cả; hơn nữa, Tô Tầm không phải là người tùy hứng như vậy đâu.”

“Chắc chắc chắc.” Tưởng Uy chắc lưỡi vài cái, Lâm Đan đánh cho anh một cái: “Cút đi, đừng cản trở công việc của em.”

Tưởng Uy: “...” Nữ vương nhà anh quả nhiên rất là có phong thái mà.

...

Ba giờ chiều, Tô Thâm đến đón Tô Tầm và Tô Tiểu Tông. Trên đường đi Tô Tiểu Tông phát huy ưu thế lời nói của trẻ nhỏ không kiêng kị, nói cho Tô Thâm biết cái chú lần trước đưa bé về sáng sớm hôm nay đã vùng trộm xuất hiện trong nhà bé, còn làm bữa sáng cho bé nữa.

Tô Thâm bí hiểm nhìn Tô Tầm một cái, nắm được điểm mấu chốt trong câu cuối của Tô Tiểu Tông nên anh khai thác một chút, đầu xoắn nhỏ đều nói ra hết.

“Khi nào thì để cho anh gặp mặt người bí ẩn kia đây?” Tô Tiểu Tông nói khó hiểu nên Tô Thâm trực tiếp hỏi Tô Tầm luôn.

Sự việc đã phát triển ngoài mong đợi của Tô Tầm nhưng cô vẫn như trước đây im lặng không nói gì, chỉ nói: “Lúc nào gặp được thì nói.” Tốt nhất là đừng gặp.

“Ngay cả dáng vẻ của cậu ta như thế nào anh cũng không biết, cho dù gặp nhau trên đường cũng không biết!” Tô Thâm dừng xe ở một khu chợ gần đó, bọn họ muốn mua một chút đồ nấu ăn, lúc cởi dây an toàn thì nghiêng đầu nhìn Tô Tầm một cái, giọng nói không hề có chút gì gọi là đùa giỡn: “Anh thật sự rất muốn đánh tên khốn kia một trận.”

“Cậu ơi, cậu muốn đánh ai vậy? Cháu sẽ giúp cậu.” Đầu xoắn nhỏ rất có nghĩa khí hô lên.

Tô Tầm: “...”

“Không được.” Đây chính là lão tử của cháu mà, Tô Thâm vươn tay ra xoa mái tóc xoắn của cu cậu một lúc rồi mới bế bé từ trên ghế xuống.

“Tại sao không được chứ?” Đầu xoắn nhỏ kéo ống quần của anh truy hỏi.

“Bởi vì ...” Tô Thâm cố ý kéo dài, Tô Tầm lườm anh một cái: “Anh, đừng có nói lung tung!”

“Được, anh không nói.” Tô Thâm khoát tay, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Đến lúc đó em dẫn người đến cho anh đánh một trận là được. Lúc trước em cũng vì cậu ta mà bị bố đánh, nếu như không đòi lại cho em một chút công bằng thì anh không xứng là anh trai của em.”

16. Chương 16

Tô Tầm cảm thấy Tô Thâm trước kia đúng là không có dáng vẻ của người làm anh, động một chút là bắt nạt cô, sau khi cô mang thai mới đột nhiên giác ngộ làm anh, mấy năm nay càng ngày càng chăm sóc cho cô.

Nghiêng đầu nhìn Tô Thâm càng ngày càng thành thực chừng chạc, Tô Tầm nhàn nhạt nói: “Thôi đi, nhiều năm rồi anh không đánh nhau. Em sợ anh đánh không lại, như thế thì mất mặt lắm.”

Tô Thâm: “...” Cho nên mới nói tại sao trước đây anh không thích cô em gái này, quá thành thật!

Tô Tầm cười kéo cánh tay anh, một tay dắt Tô Tiểu Tông: “Đi thôi, nếu không sẽ muộn mất.”

Ở chợ mua đồ ăn mất gần một tiếng đồng hồ, khi bọn họ đến trước cửa cư xá thì đã gần năm giờ rồi, vừa đúng ở dưới lầu gặp Tô Lập Quân mới từ bên ngoài trở về, Tô Tầm gọi một tiếng “bố” rồi vỗ Tô Tiểu Tông.

Cậu bé nhận được ám hiệu, vội vàng vui vẻ chạy tới nắm chặt tay Tô Lập Quân, bi bô: “Ông ngoại, cháu và mẹ cùng với cậu về thăm ông, còn mua cho ông rất nhiều đồ nữa!” Lúc bé nói rất nhiều thì tay đã chỉ về phía cốp xe.

Khuôn mặt Tô Lập Quân vốn đang nghiêm nghị nhưng khi nhìn đến tiểu tử khả ái kia thì hòa hoãn không ít, mặc kệ Tô Tiểu Tông kéo ông đi, lúc nhìn Tô Tầm thì sắc mặt chùng xuống: “Mua nhiều như vậy để làm gì! Tôi cũng không thiếu cái gì, nếu thiếu thì cũng tự tôi đi mua.”

Tô Tầm cầm chặt ngón tay của mình, có chút giống như trẻ nhỏ làm sai chuyện nở ra một nụ cười: “Chẳng phải con đã mua rồi thì bố không cần mua nữa sao.”

“Bố, bố đưa đầu xoắn nhỏ lên trước mở cửa đi, con và Tầm Tầm sẽ mang đồ lên.” Tô Thâm lên tiếng giải vây.

Tô Tiểu Tông thân mật kéo tay Tô Lập Quân: “Ông ngoại mau đi thôi, cháu muốn mau nhìn thấy Xe tăng.” Xe tăng là tên con chó Husky Tô Lập Quân nuôi.

Tô Lập Quân cười một tiếng, khom lưng bế lấy cháu ngoại: “Đi nào, Xe tăng bị ông nhốt cả một buổi chiều rồi.”

“A, vậy thì chắc chắn nó rất buồn, chúng ta mau trở về thôi.” Tô Tiểu Tông ôm cổ của ông ngoại, có chút lo lắng thúc giục.

...

Tô Thâm lấy đồ từ trong cốp xe ra, nhìn Tô Tầm nói: “Nhìn dáng vẻ không chút tiền đồ của em kìa, trước kia không phải rất hay làm nũng với bố sao? Bây giờ tại sao cái miệng lại kém cỏi như vậy chứ?”

Tô Tầm mím môi: “Trước kia là trước kia, không phải là em chưa từng thử qua nhưng bố không chịu gặp em thì làm nũng cũng vô dụng ...”

“Lúc trước là do bố không đồng ý em sinh đầu xoắn nhỏ nhưng bây giờ không phải bố rất thích cu cậu hay sao? Nếu em có thể tìm được một người để gả đi thì bố sẽ cảm thấy yên tâm và cũng sẽ không trách em điều gì cả, đỡ phải mỗi lần về nhà cũng không cho em sắc mặt tốt.” Tô Thâm vừa đi vừa nói, nói đến đề tài này thì chợt dừng bước, quay đầu hí hóp mắt nhìn Tô Tầm: “Không phải là em còn nhớ tên khốn kia chứ? Bây giờ cậu ta cũng ở đây, hai người ...”

“Chúng em không thể nào đâu, anh yên tâm đi.” Tô Tầm ngắt lời anh trai.

“Biết rõ là tốt rồi, đừng để cho anh thấy em lại treo cổ trên cùng một cái cây.”

“Anh.” Giọng nói Tô Tầm mềm mại, “Anh đừng nhắc tới chuyện này trước mặt bố.”

Tô Thâm lại quay đầu nhìn cô một cái, vừa bước lên cầu thang vừa nói: “Em yên tâm, bố đã lớn tuổi rồi, loại chuyện đánh người này để cho anh lo là được rồi.”

Tô Tầm không nói gì, còn muốn đánh người nữa chứ ...

Đi lên lầu năm, cửa đã rộng mở, Tô Tiểu Tông và Xe tăng đang đứng ở trước cửa đợi bọn họ, bàn tay mập mập của Tô Tiểu Tông đang cầm lấy cái đuôi của Xe tăng vung vẩy, cười hì hì nói với Tô Tầm: “Mẹ ơi, Xe tăng lên cân rồi.”

“Phải không?” Tô Tầm nhìn không ra.

Tô Thâm quan sát Xe tăng kỹ một chút: “Đúng là có béo hơn một chút.”

Hai người vào trong nhà, Tô Tầm đi vào phòng bếp nấu cơm, Tô Thâm đi vào phụ giúp một chút rồi liền ra ngoài xem ti vi với Tô Lập Quân.

Sau khi ngồi vào bàn ăn, Tô Lập Quân hỏi Tô Thâm công việc như thế nào, sau vài câu tán gẫu đột nhiên nói: “Sang năm con cũng ba mươi rồi, cũng nên tìm một người bạn gái để kết hôn đi.”

Tô Thâm ho khan vài tiếng: “Vâng, con biết rồi.”

Tô Lập Quân nhìn Tô Tầm vài lần rồi nói với Tô Thâm: “Trong công ty con có người nào thích hợp, không để ý nhà gái đã có con thì giới thiệu cho em gái con đi.”

“Bố!” Tô Tầm kinh ngạc ngẩng đầu lên, hoảng loạn nhìn thoáng qua Tô Tiểu Tông đang gặm cánh gà, may mắn là cu cậu không chú ý, cũng có lẽ là nghe không hiểu nên vẫn vui vẻ gặm cánh gà như cũ.

Đây là lần đầu tiên bố cô nhắc đến chuyện như thế này, còn là ngay trước mặt Tô Tiểu Tông nữa.

Tô Lập Quân không vui nhìn cô, đôi đũa “pằng” một tiếng đập lên bàn, sắc mặt trầm xuống: “Sao? Không vui khi tôi nói vậy à? Nếu vậy thì chị có bản lĩnh tìm người dặt đến cho tôi xem nào.”

Tô Tầm yên lặng cúi đầu, lúc trước cô vụng trộm kết hôn, lại vụng trộm ly hôn, trong bụng còn có một đứa bé không rõ bố là ai nên Tô Lập Quân tức giận một cái liền tức giận mấy năm luôn.

Tô Tiểu Tông không hiểu Tô Lập Quân nói cái gì nhưng bé nghe được ông ngoại đang mắng mẹ mình thì động tác gặm cánh gà dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng nhìn Tô Lập Quân, nhớ tới lời nói của Tô Thâm lúc trước thì Tô Tiểu Tông vội vàng bỏ cánh gà xuống, trượt người xuống chạy đến bên cạnh Tô Lập Quân, cái tay nhỏ đầy dầu mỡ nắm lấy ngón tay của ông, nhỏ giọng nói: “Ông ngoại, đừng giận mẹ cũng đừng mắng mẹ mà, hôm nay là ngày của bố, mẹ đã mua rất nhiều quà tới thăm ông, ông đừng giận mẹ nữa có được không?”

Bàn ăn vốn đã không vui vẻ gì nhất thời rơi vào yên lặng, Tô Thâm bế đầu xoắn nhỏ lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa đầu bé: “Ông ngoại là người hiểu mẹ cháu nhất, không có mắng mẹ cháu đâu, cháu ngoan ngoãn ăn cơm đi, nếu không sẽ không lớn được.” Nói xong liền trực tiếp nhét cái cánh gà vào trong miệng cu cậu.

Tô Tiểu Tông: “...”

“Ăn cơm.” Tô Lập Quân nhìn cháu ngoại, sắc mặt hòa hoãn chút ít, một lần nữa cầm lấy đôi đũa.

Bữa cơm lần này cũng giống như lần trước, không phải là quá vui vẻ, ba người ở lại đến hơn tám giờ mới rời đi, sắc mặt của Tô Lập Quân vẫn như cũ. Tô Tầm cảm thấy có chút khô sở, giống như mỗi lần cô trở về đều khiến cho bố cô cảm thấy ngọt ngào, khiến ông tức giận.

Ở dưới lầu gặp phải hai người phụ nữ, đều là người ở chỗ này hai mươi, ba mươi năm, thấy Tô Tầm dặt Tô Tiểu Tông từ trên lầu đi xuống thì thân thiện hỏi: “Tầm Tầm lại mang con về thăm bố à?”

Tô Tầm cười nhạt đáp: “Vâng ạ.”

Trong đó có một người chợt nhớ tới cái gì đó, kéo tay Tô Tầm: “Đúng rồi, con dì có người bạn mới ly hôn, cũng có một đứa con, dì cũng đã nói qua với bố con ...”

“Dì Trần, mặc dù Tầm Tầm nhà chúng cháu có con nhỏ nhưng trẻ tuổi xinh đẹp, vẫn có nhiều người theo đuổi nên việc này không cần dì quan tâm đâu.” Tô Thập cất đứt lời nói của bà ta, khoác tay lên vai Tô Tầm, cười nói: “Chúng cháu đi trước.”

Sau khi lên xe, Tô Tiểu Tông ngồi trên ghế trẻ em, nghĩ đến từ mới mình vừa nghe được liền nghiêm túc hỏi: “Cậu ơi, người theo đuổi có nghĩa là gì ạ? Cậu nói mẹ cháu có rất nhiều người theo đuổi ... là sao ạ?”

Tô Tầm yên lặng nhìn Tô Thập, ngụ ý là: Ai bảo anh nói lung tung chứ!

Tô Thập không chút để ý cười, quay đầu nói với đầu xoắn nhỏ: “Chính là do mẹ cháu xinh đẹp nên mọi người đều thích, giống như cháu ở nhà trẻ có nhiều bạn nhỏ thích chơi với cháu vậy.” Anh rất am hiểu việc nói dối trẻ con.

Tô Tiểu Tông suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy cháu cũng có rất nhiều người theo đuổi sao?”

Tô Thập ho khan vài tiếng, Tô Tầm lại lườm anh một cái nên anh đành phải nói: “Trẻ nhỏ không thể nói là có người theo đuổi được, người lớn mới có thể nói như vậy được biết chưa?”

Cu cậu cái hiểu cái không “a” một tiếng nhưng cũng không có hỏi thêm nữa.

...

Về đến nhà, tắm rửa xong nhưng Tô Tiểu Tông cũng không chịu đi ngủ, từ trong cặp sách nhỏ của mình lấy ra bức vẽ, dè dặt bỏ vào trong hộp cất giữ đồ vật mà mẹ đã mua cho mình, cầm đến phòng khách cho Tô Tầm xem: “Mẹ ơi, con để quà tặng cho bố bên trong, lúc nào bố về thì con sẽ tặng cho bố.”

Trong cái hộp màu lam có một căn nhà làm thủ công, còn có một bức vẽ, Tô Tầm sờ khuôn mặt nhỏ của con trai nói: “Ngoan lắm.”

Tô Tiểu Tông cầm hộp cất giữ đồ vật của mình lên đi vào phòng, đặt cái hộp xuống bàn, rồi chạy ra bên cạnh Tô Tầm, cầm lấy di động của mẹ lên xem, cuối cùng nằm cả người lên đùi Tô Tầm lăn qua lăn lại, trong tay vẫn cầm điện thoại: “Mẹ, mẹ thực sự không biết số điện thoại của bố sao?”

Bé muốn gọi điện cho bố, bé cũng không biết hình dáng của bố như thế nào, cũng không biết giọng nói của bố như thế nào, bé muốn bố.

Tô Tầm yên lặng một lúc, sau đó mới nói: “Mẹ biết.”

“Thật sao?” Cậu nhóc lập tức chui ra khỏi lòng mẹ, đáng vẻ rất vui mừng: “Mẹ ơi, vậy chúng ta gọi điện cho bố đi, con muốn nói chuyện với bố.”

Đôi mắt con trai đen nhánh sáng ngời đầy mong chờ nhìn cô, Tô Tầm đang muốn nghĩ xem trả lời như thế nào thì điện thoại bỗng đổ chuông.

“Mẹ, có điện thoại này.” Tô Tiểu Tông có chút buồn bã đưa điện thoại cho Tô Tầm.

Tô Tầm nhìn thoáng qua số gọi đến, là một dãy số xa lạ, cô do dự một lúc mới bấm nút trả lời.

Sau khi điện thoại thông thì Tô Tầm không nói gì, đối phương cũng im lặng, sau một lúc một giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền tới: “Tầm Tầm, chúng ta đi công tác sớm hơn một ngày, tối mai sẽ đi, đứa nhỏ ... có người chăm sóc chưa? Nếu không anh mời ...”

“Có người rồi, điều này không cần anh quan tâm.” Tô Tầm lạnh lùng ngắt lời anh.

Giọng nói của cô rất lạnh lùng, Lục Trình Dương có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lãnh đạm của cô, nhỏ giọng nói: “Vậy được rồi, tối nay em thu dọn hành lý đi, sáng mai anh tới đón em đi làm, hành lý để trên xe anh, sau khi tan việc chúng ta trực tiếp đến sân bay luôn.”

Tô Tầm vẫn luôn nhìn Tô Tiểu Tông vì muốn gọi điện cho bố mà vẫn không chịu đi ngủ, cô có điều như đang suy nghĩ, đầu dây bên kia Lục Trình Dương không nghe thấy giọng nói của cô mới nhỏ giọng gọi: “Tầm Tầm?”

Tô Tầm để điện thoại bên tai Tô Tiểu Tông: “Có một chú muốn nói chuyện với con.”

Giọng nói của cô truyền tới tai Lục Trình Dương rất rõ, anh không tự chủ nín thở, cô đồng ý để anh nói chuyện với con trai sao?

Tô Tiểu Tông mở lớn hai mắt, có chút nghi ngờ cầm điện thoại “alo” một tiếng, Lục Trình Dương nhỏ giọng cười: “Nhóc con, có biết chú là ai không?”

“Chú là người sáng hôm nay!” Bỗng chốc Tô Tiểu Tông liền hiểu, có chút nghi hoặc hỏi: “Chú muốn nói với cháu chuyện gì vậy?”

Tô Tầm nhìn con trai đang nhướn mày lên nói chuyện điện thoại, cô sờ đầu bé, chỉ vào phòng tắm nhỏ giọng nói: “Mẹ đi tắm đây.”

“Vâng!” Tô Tiểu Tông dùng sức gật đầu, ôm di động ngồi trên thảm, đầu ngón chân mập mạp cọ cọ trên mặt thảm.

Tô Tầm tắm xong đi ra thì Tô Tiểu Tông liền chạy lạch bạch đến đưa điện thoại cho mẹ: “Mẹ ơi, chú còn có chuyện muốn nói với mẹ.”

Cầm lấy di động, Tô Tầm trực tiếp hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

Dường như tâm trạng của Lục Trình Dương rất tốt: “Không có việc gì, em ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

“...” Tô Tầm trực tiếp cúp điện thoại, bế lấy con trai đang há miệng ngáp: “Đi ngủ, nếu không ngày mai con sẽ đến nhà trễ muộn đấy.”

“Mẹ ơi, chú kia kể cho con nghe một câu chuyện rất dài nhưng còn chưa kể xong. Chú ấy bảo sau này sẽ gọi điện kể cho con nghe, mỗi tối kể một ít.” Tô Tiểu Tông vừa ngáp vừa hàm hồ nói, gục đầu vào bờ vai của mẹ giống như là muốn ngủ.

Mỗi ngày một ít, bước chân Tô Tầm dừng lại, sắc mặt trầm xuống.

17. Chương 17

Sáng thứ hai, Tô Tầm đang ngồi xổm trước cửa thắt dây giày, Tô Tiểu Tông đã đi giày xong, xoay người nắm lấy tay cửa dùng sức mở ra, cửa vừa mới mở một khe nhỏ thì cu cậu đã la hoảng lên: “Chú! Tại sao chú lại đến nhà cháu? Lại muốn lên đi vào sao?”

Tô Tầm nghe vậy thì ngẩng đầu lên, thấy thân hình cao lớn của Lục Trình Dương đang đứng ở cửa, trong tay còn cầm túi đồ thì cô khẽ nhủ mày, tối hôm qua anh nói là sáng nay đến đón cô đi làm. Vì để tránh gặp mặt anh nên sáng nay cô cố ý dậy sớm hơn bình thường nửa tiếng.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông, tối hôm qua trong điện thoại còn rất ngoan ngoãn nhưng bây giờ lại mở to mắt cảnh giác nhìn anh. Anh vươn tay vuốt mái tóc xoăn của Tô Tiểu Tông, ánh mắt nhìn Tô Tầm đã cột xong dây giày: “Thời gian còn sớm, anh mua đồ ăn sáng cho hai người, ăn xong sẽ đi.” Khi nói chuyện thì bước vào trong nhà, thuận tay cũng dắt Tô Tiểu Tông vào luôn rồi đóng cửa lại.

Tô Tầm nhủ mày, có nén lại xúc động muốn đánh người, cô đứng ở cửa không hề động đậy, nhàn nhạt nói: “Tôi định đưa Tiểu Tông đến quán ăn sáng, anh đừng có tự chủ trương như vậy được không?”

“Chú ơi, cháu đến nhà trễ ăn sáng cũng được.” Tô Tiểu Tông cầm lấy ngón tay Lục Trình Dương lắc lắc, đứng cùng một chiến tuyến với mẹ.

Lục Trình Dương im lặng nhìn hai mẹ con, trực tiếp khom lưng bế Tô Tiểu Tông đi vào phòng khách: “Bữa sáng cũng đã mua rồi, đừng để lãng phí.”

Để bữa sáng lên bàn ăn rồi đi vào phòng bếp lấy chén bát, toàn bộ quá trình đều bế Tô Tiểu Tông, một tay dọn ra bữa sáng thơm mát. Anh đặt Tô Tiểu Tông ngồi lên ghế rồi nhìn Tô Tầm với vẻ mặt hồ hững đang còn đứng ở trước cửa.

Đôi mắt trong trẻo của Tô Tầm lạnh lùng nhìn anh một cái rồi cụp mắt xuống từ từ đi lại, cô vòng qua Lục Trình Dương ngồi xuống bên cạnh Tô Tiểu Tông, gấp một cái sủi cảo tôm bỏ vào trong chén nhỏ của bé: “Ăn đi, ăn xong mẹ sẽ đưa con đi nhà trẻ.”

“Vâng ạ.” Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn cầm chén nhỏ của mình lên, mẹ gấp cái gì thì bé sẽ ăn cái đó.

Lục Trình Dương cũng ngồi xuống, gấp sủi cảo bỏ vào trong chén của Tô Tầm. Tô Tầm chỉ nhìn thoáng qua rồi gấp bỏ vào trong chén của Tô Tiểu Tông, anh lại gấp một cái bánh bao thì cô lại gấp bỏ vào trong chén của con trai. Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần thì Tô Tầm đột nhiên đứng dậy, từ trong tủ lạnh lấy ra một hộp sữa, cắm ống hút vào rồi vừa uống vừa đi vào phòng của Tô Tiểu Tông lấy valy hành lý của bé ra. Đây là valy trẻ em có hình dạng chiếc xe hơi, bên trong là toàn bộ đồ cu cậu muốn đem đến nhà Tô Thâm, lại đi vào phòng của mình lấy ra một túi hành lý nhỏ.

Vốn cô định buổi chiều sẽ về sớm một tiếng đi đón Tô Tiểu Tông với Tô Thâm, sau đó về nhà lấy hành lý rồi bảo Tô Thâm chở cô đến sân bay. Bây giờ Lục Trình Dương đã đến, cô không lay chuyển được anh, cũng không muốn âm ỉ với anh ở trước mặt Tô Tiểu Tông nên đành phải làm theo những gì anh nói tối qua, để hành lý lên xe của anh.

Sữa soạn xong, Tô Tầm ném vỏ hộp sữa vào thùng rác, ngồi trên sofa chờ con trai ăn xong.

Lục Trình Dương bỏ toàn bộ sủi cảo tôm còn lại vào trong chén nhỏ của Tô Tiểu Tông, nói nhỏ ở bên tai cậu bé một câu, cu cậu liền cầm lấy chén nhỏ chạy đến bên cạnh Tô Tầm, cầm lấy thìa nhỏ múc một cái sủi cảo tôm đưa đến bên miệng Tô Tầm, bi bô: “Mẹ ơi ăn đi, nếu không sẽ đau bao tử đó.”

Tô Tầm ngẩn người, cố gắng không để ý đến ánh mắt bức người sau lưng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Tô Tiểu Tông rồi cúi đầu ăn sủi cảo tôm. Tô Tiểu Tông lại múc một cái khác: “Mẹ ăn nữa đi.”

“...” Để con trai dứt cho mình ăn có chút xấu hổ nên Tô Tầm trực tiếp cầm lấy chén nhỏ trong tay con trai, hỏi bé: “Con ăn no chưa?”

Tô Tiểu Tông dùng sức gạt đầu: “Con ăn no rồi, những cái này đều để cho mẹ ăn.” Nói xong còn sờ cái bụng nhỏ tròn trịa của mình.

Tô Tầm “ừ” một tiếng, nhanh chóng xử lý mấy cái sủi cảo rồi đứng dậy thu dọn bàn ăn.

Lục Trình Dương dè tay cô lại: “Để anh.” Cầm lấy chén trong tay Tô Tầm cùng với chén đĩa trên bàn đem đi rửa sạch.

Sau khi xuống lầu, Lục Trình Dương bỏ valy hành lý hình xe hơi của Tô Tiểu Tông và túi hành lý của Tô Tầm vào cốp xe, lại từ trong cốp xe lấy ra ghế trẻ em, Tô Tiểu Tông lại gần hỏi: “Chú ơi, cái này là để cho cháu ngồi sao?”

Tô Tầm nhìn anh một cái, mấp máy môi muốn nói.

“Đúng vậy.” Lục Trình Dương cũng nghiêng đầu nhìn cô.

“Cám ơn chú ạ.” Tô Tiểu Tông lễ phép nói.

Lục Trình Dương cúi đầu xoa cái đầu nhỏ của bé, xoay người đem ghế an toàn vào trong xe, sau đó bế Tô Tiểu Tông vào.

Sau khi đến nhà trẻ, Tô Tầm lấy hành lý của Tô Tiểu Tông ra để cho bé tự giữ, cu cậu vừa đeo cặp sách nhỏ lại tự mình kéo valy hành lý nên thu hút không ít ánh nhìn của các bạn nhỏ và phụ huynh. Đúng lúc Tô Tiểu Tông lại gặp người bạn nhỏ Chu Minh Thần của mình và bố của bé, khéo hơn nữa là Chu Minh Thần cũng đang kéo valy hành lý nhỏ của mình.

Chu Minh Thần cũng thấy Tô Tiểu Tông, khi thấy valy hành lý phía sau của bạn mình thì ánh mắt lập tức sáng lên: “Tô Tiểu Tông, bạn cũng bị đuổi ra khỏi nhà hay sao?”

Tô Tiểu Tông không vui lườm Chu Minh Thần, lông mày nhăn lại phản bác: “Không phải! Mẹ mình đi công tác, mình đến nhà của cậu ở vài ngày.”

“Vậy sao ...” Chu Minh Thần có chút mất mát, mỗi tháng bố bé đều đuổi bé ra khỏi nhà vài ngày.

Tô Tầm nhìn hai đứa bé, mỗi đứa kéo một valy hành lý, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy căng thẳng, giống như là bị vứt bỏ vậy thì cảm thấy trong lòng mềm nhũn, ngồi xuống dịu dàng cẩn thận dặn dò con trai: “Tan học nhớ đem theo hành lý ra, cậu sẽ đến đón con, mấy ngày nữa mẹ sẽ về.”

Tô Tiểu Tông gật đầu: “Mẹ ơi, buổi tối con có thể dùng điện thoại của cậu để gọi điện cho chú không? Chú nói buổi tối sẽ kể chuyện cho con nghe nên con đã ghi lại số điện thoại của chú rồi.”

Chuyện này xảy ra lúc nào chứ? Tô Tầm nhú mày, có chút hối hận khi tối qua đã để cho Tô Tiểu Tông nói chuyện với Lục Trình Dương.

Tô Tiểu Tông thấy Chu Minh Thần đã kéo valy hành lý đi thì quay đầu nói với Tô Tầm: “Mẹ ơi, mẹ nhớ gọi điện thoại cho con đây.”

“Ừ, con vào lớp đi.” Tô Tầm xoa đầu bé, Tô Tiểu Tông gật đầu, đi vài bước lại quay đầu nhìn mẹ một cái, lưu luyến không rời vẫy tay.

Tô Tầm cũng vẫy tay với bé, sau đó cô đi đến chỗ cô giáo Trương nói vài câu rồi mới đi.

Vào trong xe, Lục Trình Dương quay đầu nhìn cô: “Tầm Tầm, Tiểu Tông rất độc lập, em dạy con rất tốt.”

“Ừ, đi nhanh đi, sắp đến giờ làm việc rồi.” Tô Tầm không muốn thảo luận với anh về Tô Tiểu Tông, cô cũng không được coi là một người mẹ tốt. Tô Tiểu Tông đã ngoan ngoãn từ bé, có đôi lúc còn trưởng thành hơn bạn bè đồng trang lứa, cô không hiểu có phải do lớn lên ở trong gia đình đơn thân nên Tô Tiểu Tông mới thế hay không.

Lục Trình Dương nhìn ra cô không muốn nói chuyện với anh, thu hồi ánh mắt rồi nhàn nhạt nói: “Được, anh không ép em.” Nói xong thì lái xe ra ngoài.

“Dừng xe, tôi xuống ở chỗ này.” Tô Tầm nhìn ngoài cửa sổ, nhàn nhạt kêu lên.

Nơi này cách tòa nhà công ty chỉ còn một đoạn, tới nơi cũng phải gần mười phút, Lục Trình Dương nhú mày nhưng cũng không dừng xe: “Sắp đến rồi.”

“Tôi không muốn đồng nghiệp nhìn thấy tôi và anh cùng nhau đi làm, tránh mọi người hiểu lầm.” Tô Tầm không nhanh không chậm nói: “Dừng xe đi, tôi muốn xuống ở đây.”

Lục Trình Dương nhìn cô một cái, mím chặt môi dừng xe ở ven đường. Tô Tầm nhanh chóng xuống xe, đầu cũng không ngoảnh lại đi về phía trước.

...

Tô Tầm đến muộn vài phút nên vội vã đến chỗ của mình ngồi xuống, xem nhẹ ánh mắt thâm ý của Hạ Uyển Ương và một vài đồng nghiệp khác.

Hạ Uyển Ương và Tô Tầm vào công ty cùng lúc, nhỏ hơn Tô Tầm hai tuổi, gia cảnh không tệ, tướng mạo lại xinh đẹp. Hạ Uyển Ương thường xuyên mời đồng nghiệp trong phòng đi uống trà chiều nói chuyện, hay tặng các món quà nhỏ hoặc giúp đỡ đồng nghiệp nên nhân duyên với mọi người có thể nói là rất tốt. Hạ Uyển Ương là một cô gái còn trẻ, lại xinh đẹp, có nhiều người theo đuổi nên ánh mắt hơi cao.

Bởi vì vào làm công ty cùng lúc nên tự nhiên hai người thường bị lấy ra so sánh. Bình thường Tô Tầm chỉ chuyên chú làm việc của mình, tan tầm liền đi đón Tô Tiểu Tông, thời gian đều giành hết cho công việc và con trai nên rất ít khi xã giao với đồng nghiệp, ngoài thân với Triệu Cần Cần một chút thì những người đồng nghiệp khác chỉ là quan hệ trên công việc mà thôi.

Chuyện gặp mặt tối thứ sáu tuần trước ở nhà hàng, Tô Tầm biết Hạ Uyển Ương đã nói chuyện của cô cho đồng nghiệp biết. Bây giờ Lục Trình Dương cũng đã biết nên Tô Tầm không còn lo lắng nữa, cũng không thêm để ý bọn họ bàn tán sau lưng cô, nói cô chưa chồng mà có con cũng không sao cả. Cô cũng không muốn giải thích cái gì hết, từ trước đến nay cô không thích nói ra việc riêng của mình, huống chi việc này lại có liên quan đến Lục Trình Dương nên cô càng không muốn nói tới.

Bản thảo dựa án quảng cáo trẻ em lần trước đã được thông qua; bởi vì sắp nghỉ hè nên khách hàng hy vọng có thể chế tác được quảng cáo trong thời gian hè nên dự án lập tức bước vào giai đoạn chụp ảnh. Trong tay

Tô Tầm không có dự án nào mới, cô cũng không muốn ngồi chơi ở phòng làm việc; dù sao cũng nhận tiền lương của Khải Sâm nên không làm việc cô có chút bần khoản.

Ăn trưa xong, cô quyết định buổi chiều sẽ đến hiện trường chụp ảnh hỗ trợ.

Tắt máy tính, sửa sang lại bàn làm việc sạch sẽ, cầm túi lên đang chuẩn bị rời đi thì Triệu Cần Cần đi đến giữ lại: “Đợi chút, cái dự thảo này chị viết như thế nào cũng cảm thấy không được, em cho chị chút ý kiến đi.”

Tô Tầm bị Triệu Cần Cần kéo đến bàn làm việc của cô nên đành phải ngồi xuống nghiêm túc xem một lần rồi đưa ra vài ý kiến.

Triệu Cần Cần cân nhắc một chút, đột nhiên cười vỗ vai Tô Tầm: “Được rồi, chỉ đã nghĩ ra được điểm quan trọng, em có thể đi rồi.”

“Em đi đây.” Tô Tầm cũng đã quen với thái độ dùng xong liền ném của Triệu Cần Cần rồi.

Hạ Uyển Ương và một vài đồng nghiệp mỗi người cầm một ly nước đi vào phòng làm việc, đột nhiên dừng ở trước mặt Tô Tầm, giọng nói của cô ta có chút chua: “Tô Tầm, nghe nói giám đốc Lục muốn cô đi cùng với anh ấy đến thành phố S, dự án quảng cáo bất động sản Hoa Thụy là sáng ý của giám đốc Lục nên tất cả mọi người đều mong muốn được tiếp xúc nhiều với dự án này nhưng không ngờ lần đi công tác này anh ấy chỉ dẫn mình cô theo.”

Tô Tầm nghe thấy vậy thì sắc mặt thay đổi, lúc Lục Trình Dương nói đi công tác cũng không nói cho cô biết là đi đến thành phố nào. Lúc ấy tâm trạng của cô không tốt, không muốn nói nhiều với anh nên cũng không hỏi, càng không nghĩ tới lần đi công tác này lại liên quan đến dự án Hoa Thụy. Cô chuẩn bị nghỉ việc rồi, theo lý thuyết thì dự án quan trọng như vậy không nên kéo cô vào mới phải.

Thành phố S là nơi cô học đại học.

“Tôi có việc đi trước.” Tô Tầm nói một câu rồi vội vàng lướt qua đám người đi ra ngoài.

Hạ Uyển Ương quay đầu nhìn bóng lưng của Tô Tầm, cảm giác như mình hoàn toàn bị coi thường, sắc mặt của cô ta thoáng chốc lạnh hẳn.

“Đừng tức giận, nhất định là do giám đốc Lục đang theo đuổi cô ta cho nên mới thiên vị như vậy, chúng ta không có cách nào cả.” Một đồng nghiệp an ủi Hạ Uyển Ương.

“Nếu như giám đốc Lục biết cô ta đã có một đứa con trai thì không biết liệu có tức đến xanh mặt không ...” Một đồng nghiệp khác mỉa mai nói.

Tô Tầm vừa bước ra khỏi phòng làm việc thì đứng lại một chút, biểu hiện trên mặt càng lạnh lùng hơn, nghe thấy Triệu Cần Cần và mấy người kia cãi vã không ngừng thì vội vàng đi đến phòng làm việc của Lục Trình Dương; ngay cả cửa cũng không gõ, trực tiếp đẩy cửa đi vào đi đến trước bàn làm việc của anh.

Lục Trình Dương ngẩng đầu từ trong văn kiện lên, ánh mắt có chút kinh ngạc, Tô Tầm thở ra một hơi, lạnh lùng mở miệng nhìn anh: “Tại sao lại bảo tôi đi đến thành phố S với anh, anh để cho một người sắp nghỉ việc tiếp xúc với dự án Hoa Thụy này, anh dám nói là anh không có tư tâm? Lục Trình Dương, rốt cuộc là anh muốn như thế nào?”

Lục Trình Dương đứng dậy đi về phía Tô Tầm, đôi mắt đen như mực bình tĩnh nhìn cô rồi nhàn nhạt mở miệng: “Đúng, là anh có tư tâm, Tầm Tầm, giữa chúng ta còn có một đứa con, anh không thể nào để cho quan hệ của chúng ta cứ kết thúc như vậy được.”

“A ...”

Tô Tầm nhin không được cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn anh, châm chọc: “Lục Trình Dương, anh cho rằng anh là ai, quan hệ giữa chúng ta anh nói kết thúc liền kết thúc, nói không thể kết thúc thì tôi sẽ ngoan ngoãn mang theo Tô Tiểu Tông đến bên cạnh anh sao? Bên cạnh anh đã có Trình Nhiễm rồi, tại sao còn dây dưa với tôi? Lúc trước nhất định là tôi bị mù nên mới thích loại người như anh, tôi ngốc ... nên mới gả cho anh.”

Những lời nói của Tô Tầm quá mức chói tai nên nhất thời Lục Trình Dương bị chọc giận, điều anh không muốn nghe nhất chính là cô phủ định quan hệ của bọn họ trong quá khứ, không thích nghe cô nói không thích anh. Lục Trình Dương áp cả người Tô Tầm vào bức tường thủy tinh, hai tay chống hai bên, vững vàng giam cầm cô trong phạm vi khống chế của mình, đôi môi mỏng của anh mím chặt, con ngươi tức giận nhìn chằm chằm vào đôi mắt mang hàm ý châm chọc của cô.

Cô không chút yếu thế nào chống lại ánh mắt của anh.

Ai cũng không mở miệng, sự im lặng giữa hai người lan tràn.

Trong cái nhìn lãnh đạm trầm tĩnh của Tô Tầm thì Lục Trình Dương từ từ đè nén cơn tức giận xuống, anh thở dài một hơi, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Tầm Tầm, tại sao lúc trước mang thai lại không nói cho anh biết?” Anh vẫn luôn muốn hỏi đến vấn đề này.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên. Sắc mặt Tô Tầm không thay đổi đẩy Lục Trình Dương ra nhưng anh vẫn không nhúc nhích, vẫn nhìn chăm chú nhìn cô như cũ, giống như nhất định phải nghe được đáp án mới thôi. Tuy nhiên, chuông điện thoại vẫn không ngừng vang lên, anh bực bội xê dịch người.

Tô Tầm lạnh lùng lấy điện thoại trong túi ra, thấy số điện thoại gọi đến thì sững người, là cô giáo Trương ở nhà trẻ gọi tới, Lục Trình Dương cũng đang nhìn vào màn hình điện thoại của cô: “Nhận đi ...”

Tô Tầm vội vàng nhấn nút trả lời.

Bên kia rất nhanh đã truyền đến tiếng của cô giáo: “Mẹ Tô Tiểu Tông phải không? Tô Tiểu Tông và Chu Minh Thần đánh nhau, còn làm bị thương một bạn nhỏ khác, tình hình có chút nghiêm trọng, cô mau đến xem một chút đi.”

18. Chương 18

Cô giáo Trương nói xong câu kia liền cúp máy, Tô Tầm rất hoảng loạn, cô không biết “Có chút nghiêm trọng” là nghiêm trọng cỡ nào? Còn làm bị thương bạn khác nữa, không biết bị thương có nặng không? Tô Tiểu Tông có bị thương hay không?

Tô Tiểu Tông vẫn luôn rất ngoan, đây là lần đầu tiên bé đánh nhau với bạn ở nhà trẻ.

Lục Trình Dương dựa sát người Tô Tầm nên anh nghe hết nội dung trong điện thoại, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn rồi kéo tay cô, trầm giọng nói: “Đi.”

Tô Tầm vùng thoát khỏi tay anh, bước nhanh ra khỏi phòng làm việc, Lục Trình Dương trầm mặt đuổi theo.

Trên đường đi, đồng nghiệp kinh ngạc quay đầu nhìn giám đốc Lục trầm mặt bước nhanh đuổi theo Tô Tầm đang hoảng loạn, đồng nghiệp quay mặt lại nhìn nhau, trong mắt là ý tứ tìm tòi nghiên cứu rõ ràng.

Thang máy tới rất nhanh, Tô Tầm ấn vào số một, Lục Trình Dương lại ấn xuống tầng hầm, trực tiếp kéo Tô Tầm lên xe của mình, nhanh chóng đi đến nhà trẻ.

Từ khi nhận được điện thoại cho đến khi tới nhà trẻ chỉ hết mười mấy phút, Tô Tầm không đợi cho Lục Trình Dương ngừng xe đã vội vàng chạy vào trong, lý trí nói cho cô biết cô không hy vọng Lục Trình Dương sẽ đi theo, lúc này họ mới cãi nhau nhưng bây giờ cô muốn họ cùng nhau đối diện với chuyện sắp xảy ra bởi vì trong đó có đứa nhỏ của bọn họ.

Lục Trình Dương nhìn bóng lưng ở cửa nhà trẻ thì sắc mặt của anh càng đen hơn, con người như thấm thêm một tầng băng, vội vàng dừng xe rồi sải bước đuổi theo thì đã không thấy bóng dáng của Tô Tầm ở đâu nữa.

Anh chỉ biết đứa nhỏ học lớp chồi, hỏi một nhân viên đi ngang qua rồi bước nhanh đi về phía căn nhà có màu trắng màu xanh xen kẽ, chân vừa mới bước lên bậc thang thì thấy Tô Tầm với sắc mặt trắng bệch cầm

chặt điện thoại đang chạy xuống, đi qua bên cạnh anh cũng không nhìn lấy một cái, lướt qua anh chạy về phía sườn núi nhỏ ở bên phải.

Lục Trình Dương cũng chạy qua, rất nhanh liền thấy một đám con nít tụ tập ở bên kia, tiếng cãi nhau hòa lẫn với tiếng con nít đang khóc, chỉ vừa liếc mắt đã nhìn thấy Tô Tiểu Tông đứng lẻ loi ở dưới một gốc cây đại.

Mái tóc xoăn rối bởi dính đầy bùn đất và cỏ khô, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn thỉu, hai mắt đỏ ngầu giận dữ nhìn về phía trước, quả đầu nhỏ nắm thật chặt, khuỷu tay hơi gấp lại, giống như một con sư tử con đang tức giận, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tô Tầm thoáng chốc dừng bước lại, ngây ngẩn nhìn, cho đến bây giờ cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Tiểu Tông cũng chưa từng nhìn thấy trên mặt một đứa con nít lại vừa có vẻ mặt hung ác đề phòng lại vừa yếu ớt như vậy, rõ ràng là nhìn như con sư tử tức giận nhưng nhìn lại rất yếu ớt, phần nộ của bé chỉ là vẻ ngoài mà thôi.

Trong mắt Tô Tầm bỗng dưng có chút chua xót, trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu.

Tô Tiểu Tông nhìn thấy Tô Tầm thì quả đầu nhỏ đang nắm chặt bỗng nhiên buông lỏng, chạy đến ôm lấy đùi của mẹ, phần nộ khóc to: “Bạn ấy nói bố con đã chết rồi! Bố con không có chết! Mẹ, mẹ ơi ...” Giọng nói của đứa bé nhỏ dần, lúc gọi mẹ thì vô cùng ủy khuất, giống như là rốt cuộc bé cũng tìm được bờ vai để dựa vào rồi.

Tim của Lục Trình Dương như bị người ta hung hăng quất một roi, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại khiến anh dường như không thở nổi.

...

Bạn tốt nhất của Tô Tiểu Tông ở nhà trẻ là Chu Minh Thần, ngay từ lúc đi nhà trẻ thì hai đứa bé đã học cùng lớp, Chu Minh Thần chưa từng gặp qua mẹ mình còn Tô Tiểu Tông lại chưa từng gặp bố, hai đứa bé dường như hiểu hoàn cảnh của mình khác các bạn trong lớp.

Những bạn khác đều có bố và mẹ còn Tô Tiểu Tông chỉ có mẹ, Chu Minh Thần thì chỉ có bố.

Tô Tiểu Tông đã từng không chỉ một lần nói với Chu Minh Thần: “Mình có bố, mình chỉ là chưa từng gặp mà thôi, mẹ mình nói bố đi công tác ở một nơi rất xa, lúc nào có thời gian thì bố sẽ về thăm mình.”

Chu Minh Thần nhàn nhạt “a” một tiếng: “Bố mình không nói chuyện của mẹ cho mình biết, cũng không cho mình hỏi, mỗi lần mình hỏi đến mẹ thì bố liền trở nên rất kinh khủng ...”

Sáng hôm nay hai tiểu gia hoa đặt hành lý của mình song song ở góc lớp, giáo viên ở nhà trẻ đều biết tình huống gia đình của hai bé nên mỗi lần có hoạt động gì đều sắp xếp cho hai bé cùng một chỗ. Ngủ trưa dậy, cô giáo Trương cho bọn nhỏ đến sườn núi nhỏ bên kia vận động.

Ngày hôm qua là ngày của bố nên cô giáo Trương nhỏ nhẹ hỏi bọn nhỏ: “Ngày hôm qua các con có nói cho bố mình biết là các con yêu bố chưa? Có tặng quà mình làm cho bố không?”

Các bạn nhỏ rối rít nói có, Chu Minh Thần cũng yên lặng gơ tay.

Chỉ có Tô Tiểu Tông nhìn có chút mất mát, nhỏ giọng nói với cô giáo: “Con chờ bố về thì mới tặng cho bố.”

Chẳng biết tại sao đột nhiên Chu Minh Thần la lên: “Bố bạn sẽ không trở về đâu!”

“Bạn nói vậy. Sao bố mình không trở về được chứ!” Tô Tiểu Tông bỗng chốc liền tức giận, ùng ùng rống lên với Chu Minh Thần.

“Ngày hôm qua bố mình nói với mẹ mình là mẹ đã chết rồi cho nên vĩnh viễn sẽ không quay về nữa! Nếu như bố cậu ở đây thì tại sao lại không tới gặp cậu chứ. Bố bạn có khả năng cũng chết giống mẹ mình rồi, mẹ bạn sợ bạn đau lòng nên mới không nói cho bạn biết ...”

Chu Minh Thần tuôn ra một tràng, còn chưa nói hết đã bị cô giáo Trương bị miệng lại: “Chu Minh Thần không được nói lung tung!”

Mặc dù Tô Tiểu Tông mới có bốn tuổi nhưng bé biết ‘chết’ là có ý gì, chết chính là không còn, vĩnh viễn bé sẽ không nhìn thấy bố, khát vọng chờ đợi trong đáy lòng đột nhiên bị người ta cắt đứt, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp lập tức thay đổi, xông lên muốn đánh Chu Minh Thần, cô giáo Trương vội vàng bế Chu Minh Thần ra chỗ khác, nói với đứa nhỏ đang phát hỏa: “Tô Tiểu Tông, không cho phép đánh nhau.”

Bé trai xinh đẹp ngày thường rất ngoan đột nhiên không nghe lời nữa, đuổi theo muốn đánh người.

Cô giáo Trương vội vàng gọi người đến giúp đỡ, thật vất vả mới trấn an được hai đứa nhỏ. Tô Tiểu Tông được một cô giáo khác dẫn qua một bên, nhỏ giọng dạy bảo nhưng mặt cu cậu vẫn hầm hực như cũ, môi mím chặt lại, tay nhỏ nắm chặt không nói lời nào.

Vốn tưởng rằng việc này đã qua, thế giới của trẻ con rất đơn giản sạch sẽ, chỉ một lát sau là có thể ngồi chung lại một chỗ rồi.

Lúc cô giáo Trương dẫn một bạn nhỏ khác đi nhà vệ sinh thì đột nhiên Tô Tiểu Tông nhào về phía Chu Minh Thần. Chu Minh Thần cũng không phục nên rất nhanh hai đứa nhỏ đã lao vào đánh nhau, hù dọa một bé gái nhút nhát khóc lên, còn có một bạn nam dũng cảm tiến lên kéo Tô Tiểu Tông ra.

Hai đứa nhỏ lăn lộn dưới đất, mãi đánh nhau nên không cẩn thận đụng vào bạn trai kia, bên cạnh lại có một cái cây cổ thụ rất lớn, bé trai đụng vào gốc cây ‘ầm’ một tiếng, khóc đến kinh thiên động địa khiến nhiều bạn nhút nhát khác cũng khóc theo đến vang dội.

Cô giáo nghe thấy tiếng chạy đến thì bị tình huống trước mắt làm cho sợ, cho đến bây giờ cô chưa từng thấy qua trẻ nhỏ đánh nhau có thể dữ dội như vậy, luống cuống tay chân tách Tô Tiểu Tông và Chu Minh Thần ra. Tô Tiểu Tông vẫn còn muốn nhào lên, thân thể nhỏ nhỏ giống như bởi vì quá phần nộ mà tràn trề sức lực, mạnh đến nỗi khiến cô giáo trẻ thiếu chút nữa không thể giữ được.

Cô giáo Trương chứng kiến tình huống này cũng bị dọa cho sợ, trước tiên lấy điện thoại ra gọi cho Tô Tầm.

Không ngờ Tô Tầm lại đến nhanh như vậy, cô giáo Trương bắt đầu nhìn Tô Tiểu Tông giằng co nửa canh giờ rồi cuộc cũng lộ ra vẻ mặt khác, ôm chân của mẹ muốn khóc nhưng lại không khóc, nhìn rất đáng thương nên ngữ khí nói chuyện của cô giáo cũng khách khí hơn: “Bình thường đứa nhỏ Tô Tiểu Tông này rất ngoan ngoãn, hôm nay đánh nhau với Chu Minh Thần cũng vì đứa bé nói đùa một câu thôi.”

Tô Tầm ngồi xuống bế lấy Tô Tiểu Tông, lấy cổ khô trên tóc bé xuống, phửi bụn đất trên người bé, rồi quan sát bé một chút, ngoại trừ trên mặt hơi hồng một chút thì nhìn không ra chỗ nào bị thương.

Vừa rồi từ trong lời nói của Tô Tiểu Tông thì cô đã biết nguyên nhân bé đánh nhau rồi, bế lấy con trai nhìn về phía cô giáo Trương, mở miệng hỏi: “Đứa bé bị thương kia thế nào rồi? Có nghiêm trọng không?” Giọng nói của cô rất khàn.

“Cái gáy bị sưng một cục, may là không có chảy máu, đã được mang đi thoa thuốc rồi, bố mẹ bé chạy tới muốn đưa bé đi bệnh viện kiểm tra, khả năng ...” Lời nói của cô giáo Trương đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn bên cạnh Tô Tầm đột nhiên có một người đàn ông anh tuấn cao lớn, vươn tay bế Tô Tiểu Tông ở trong lòng Tô Tầm qua người mình.

“Chúng tôi sẽ chịu tiền thuốc men.” Lục Trình Dương nhàn nhạt nói, cậu nhóc vịn vẹo thân thể muốn ôm mẹ, anh trấn an vỗ lưng của bé, Tô Tiểu Tông từ từ nằm bất động ở đầu vai anh.

Cô giáo Trương sững sờ nhìn Lục Trình Dương một hồi lâu, mặt mày của Tô Tiểu Tông giống anh y đúc nên không khỏi nhìn về phía Tô Tầm muốn chứng thực: “Vị này là ...” Không phải nói là đứa nhỏ không có bố sao? Bình thường đều là Tô Tầm và cậu đến đó Tô Tiểu Tông, đây là lần đầu tiên cô gặp người đàn ông này.

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm đang yên lặng không nói thì trầm giọng mở miệng: “Bố của bé không chết cũng không có không cần bé, điều này còn phiền cô giáo nói với các bạn nhỏ trong lớp một tiếng để tránh lần sau lại xảy ra chuyện như ngày hôm nay.”

“À ... được.” Cô giáo Trương có chút không kịp phản ứng, người đàn ông này đang nói anh ta là bố của đứa trẻ sao?

Tô Tầm mím môi hỏi: “Chu Minh Thần như thế nào? Bé đâu rồi?” Từ nãy đến giờ vẫn không thấy đứa bé kia, dù sao đi nữa cũng là do Tô Tiểu Tông ra tay trước, trách nhiệm thuộc về bọn họ, nếu như đứa bé bởi vì chuyện này mà bị thương thì cô sẽ cảm thấy rất áy náy.

“Chu Minh Thần cũng không bị sao cả, hai đứa bé này không ai chịu nhường ai cả, cô giáo Mạc đã dẫn bé đi rồi để tránh hai đứa lại đánh nhau.” Lúc nói chuyện ánh mắt cô giáo Trương không nhin được lại nhìn Lục Trình Dương, rồi lại nhìn Tô Tầm, trong một thời gian ngắn thì trong đầu của cô giáo Trương đã nghĩ ra rất nhiều câu chuyện xưa.

Sự lo lắng của Tô Tầm buông lỏng, thành tâm nói: “Vậy là tốt rồi, đã khiến các cô thêm phiền toái rồi.”

Nói xong thì xoay người xem Tô Tiểu Tông, cu cậu đang ôm cổ Lục Trình Dương, đầu gối ở trên vai anh nhìn cô, đôi mắt có chút hồng nhưng không khóc.

Cầm lấy bàn tay nhỏ của bé, Tô Tầm mềm giọng hỏi: “Có bị đau ở chỗ nào hay không?”

Tô Tiểu Tông lắc đầu rồi lại gật đầu, mím môi không nói lời nào, đúng lúc này bố mẹ của đứa nhỏ bị thương đến, hai người kia đang nổi giận dùm dùm.

Lục Trình Dương nhét Tô Tiểu Tông vào trong lòng Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Em dẫn bé đi rửa mặt đi, kiểm tra một chút xem có bị thương ở đâu không, chỗ này để anh giải quyết.”

Lúc này Tô Tầm cũng không có cậy mạnh với anh, bé Tô Tiểu Tông đi đến nhà vệ sinh.

Kéo áo con trai lên kiểm tra cẩn thận, giấu dưới lớp quần áo có vài chỗ bị bầm, bả vai bị sưng đỏ khá nghiêm trọng, đoán chừng là bị đập vào tảng đá, Tô Tầm đau lòng thổi cho con, hỏi Tô Tiểu Tông: “Có phải là đau lắm không?”

Tô Tiểu Tông im lặng một chút rồi gật đầu, chủ động giải thích: “Mẹ ơi, Chu Minh Thần nói là bố bạn ấy bảo mẹ bạn ấy chết rồi, nói là bố con cũng có thể đã chết giống như mẹ bạn ấy, con rất tức giận nên mới đánh bạn, bạn ấy cũng đánh con, mẹ ơi, bố con không chết phải không?” Đôi mắt ướt nhẹp nhìn Tô Tầm, muốn nghe chính miệng mẹ nói cho bé biết, bé thật sự bố giống như lời nói của Chu Minh Thần, chết rồi ...

“Bố con rất khỏe, con ... rất nhanh sẽ ...” Sẽ thế nào, sẽ gặp được anh ư? Hai cha con đã gặp mặt nhau rồi, nói là con có biết người đó sao? Tô Tầm yên lặng, bế lấy Tô Tiểu Tông đi ra chỗ lúc nãy, nói tiếp: “Bố con không chết, cũng không có không cần con, sau này đừng vì chuyện này mà đánh nhau với bạn nữa, được không?”

Tô Tiểu Tông bị bạn nói như vậy, trái tim nhỏ của bé bị tổn thương đã được mẹ trấn an nên ngoan ngoan gật đầu: “Vâng ạ.”

“Phải xin lỗi với Chu Minh Thần, biết chưa?” Tô Tầm nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tô Tiểu Tông, mẹ của Chu Minh Thần thật sự đã chết rồi sao? Nếu đúng là như vậy thì Chu Minh Thần cũng là đứa bé đáng thương.

“Bạn ấy cũng đánh con!” Tô Tiểu Tông không muốn xin lỗi, cu cậu còn đang tức giận việc Chu Minh Thần nói bố của bé đã chết.

Tô Tầm dừng bước, nghiêm túc nhìn bé: “Tô Tiểu Tông, là con ra tay đánh người trước cho nên con phải xin lỗi trước. Chu Minh Thần cũng đánh con, bạn ấy cũng sẽ nói xin lỗi con, các con hãy làm hòa đi, một lần nữa là bạn tốt của nhau, nam tử hân không thể mang thù, biết chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Tông nhăn lại một lúc sau đó mới dùng sức gật đầu.

Lục Trình Dương đang nói chuyện với hai vợ chồng kia, thân hình cao lớn thon dài cao hơn người đàn ông kia gần một cái đầu, thái độ của anh rõ ràng nhưng hết sức khiêm tốn nhã nhặn lại khiến cho người khác có một cảm giác khí thế bức người, Tô Tầm đi đến bên cạnh đứng lúc nghe được anh nói: “Bây giờ tôi sẽ đưa hai người và cháu bé đến bệnh viện kiểm tra, tôi chịu tất cả phí tổn, cả phí tổn thất về tinh thần tôi cũng sẽ chịu.”

“...” Đã nghiêm trọng đến mức phải bồi thường phí tổn thất tinh thần sao? Nhìn về đôi vợ chồng đối diện, đứa bé an ổn ở trong lòng của người mẹ, nhìn qua thì thấy không có việc gì cả.

“Được, nếu Lục tiên sinh đã thông tình đạt lý như vậy thì chúng ta cứ thỏa hiệp như vậy đi.” Người đàn ông kia hài lòng cười.

Tô Tầm đã hiểu ra chút ít, là do đối phương nhất quyết không tha.

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm và con trai, ánh mắt trở nên nhu hòa hơn: “Thuận tiện mang Tiểu Tông đi kiểm tra một chút.”

“Bé không sao, chỉ bầm một chút mà thôi, chút nữa tôi đi mua ít thuốc bôi lên là được rồi.” Cánh tay Tô Tầm có chút mỏi, để Tô Tiểu Tông đứng xuống, “Tôi dẫn Tiểu Tông đi gặp Chu Minh Thần một chút, chính là đứa bé đánh nhau với Tiểu Tông.”

Lục Trình Dương nhìn Tô Tiểu Tông, xác định cậu nhóc không có việc gì nên sờ vào mái tóc xoăn của bé, nhìn về phía Tô Tầm: “Anh xử lý xong việc này sẽ đi tìm hai người.”

Tô Tầm nhìn anh một cái, nhàn nhạt nói: “Được.” Đúng lúc cô cũng có chuyện muốn nói với anh.

...

Lúc Tô Tầm dẫn Tô Tiểu Tông đi tìm Chu Minh Thần thì bé vừa cúp điện thoại, đang trả lại điện thoại cho cô giáo.

Tô Tầm vỗ đầu Tô Tiểu Tông, cu cậu không tình nguyện đi tới, Chu Minh Thần cho là bé lại muốn đánh nhau nên cả người bật dậy, tư thế chuẩn bị nghênh chiến ...

Tô Tiểu Tông ngoảnh đầu lại nhìn Tô Tầm, cô gật đầu với bé.

Tô Tiểu Tông nghiêng đầu nhìn Chu Minh Thần, nhỏ giọng nói: “Chu Minh Thần, thật xin lỗi, mình không nên đánh nhau với bạn.”

Chu Minh Thần sững sờ, gãi gãi đầu, giọng điệu ra vẻ người lớn: “Không sao, mình không giận bạn.”

“Bạn cũng đánh mình nên bạn cũng phải xin lỗi mình! Bạn còn nói là bố mình chết rồi nhưng mẹ mình nói bố mình rất khỏe! Không có chết! Bạn không thể nói lung tung được!” Tô Tiểu Tông nói đến điều này lại cảm thấy tức giận.

Chu Minh Thần nhìn về phía sau Tô Tiểu Tông, rũ mắt xuống, lông mi thật dài run rẩy: “Vậy mình cũng xin lỗi bạn, thật xin lỗi.” Ngẩng đầu lên nhìn Tô Tầm một chút lại rũ mắt xuống nhỏ giọng nói: “Mẹ bạn thật tốt, mình không có mẹ, mình đánh nhau mà bố cũng không đến đón mình, bố nói sau khi tan học thì tài xế sẽ đến đón mình.”

Tô Tiểu Tông im lặng, giống như là cu cậu không biết nên nói cái gì.

Tô Tầm nhìn Chu Minh Thần cũng cao bằng Tô Tiểu Tông, là một bé trai rất xinh đẹp, có lẽ bởi vì đã làm mẹ nên lúc nào cô cũng có tình thương với mấy đứa nhỏ.

Tô Tầm đi tới, nắm tay của hai đứa nhỏ: “Nào, bắt tay làm hòa đi, sau này nhớ không được đánh nhau nữa đấy.”

Hai đứa nhỏ cảm thấy không được tự nhiên nắm tay nhau, Tô Tầm hỏi Chu Minh Thần: “Trên người có chỗ nào bị đau không?”

Chu Minh Thần lắc đầu, lúc này cô giáo đã bôi thuốc cho bé rồi, bé có chút thẹn thùng nói: “Cháu đói.”

Tô Tiểu Tông cũng nói: “Mẹ ơi, con cũng đói.”

Tô Tầm: “...” Đánh nhau dữ quá nên giờ đói sao?

Cầm lấy thuốc cô giáo đưa bôi cho Tô Tiểu Tông xong, Tô Tầm dắt hai đứa nhỏ đến tiệm bánh ngọt gần nhà trẻ ăn chút gì đó.

...

Tô Tầm mang Tô Tiểu Tông về nhà lúc sáu giờ, cô đã gọi cho Tô Thập bảo anh trực tiếp đến nhà.

Lẽ ra lúc này cô và Lục Trình Dương phải đi đến sân bay nhưng Lục Trình Dương cũng không gọi điện thoại đến nên Tô Tầm cũng không hỏi, đối với cô mà nói, lần này tốt nhất là không cần đi.

Đang nghĩ ngợi thì Lục Trình Dương gọi tới, chỉ hỏi một câu: “Về nhà rồi?”

“Vâng.”

“Ồ nhà chờ anh.” Lục Trình Dương nhỏ giọng nói, sau đó liền cúp điện thoại. Ở nhà chờ anh đến đón cô tới sân bay sao? Tô Tầm ném di động lên sofa, cô không muốn nghĩ nhiều nữa.

Một lát sau chuông cửa liền vang lên, Tô Tầm đi mở cửa, người đến là Tô Thâm, Tô Tầm chợt nhớ ra chút nữa Lục Trình Dương cũng tới.

Tô Thâm thấy ánh mắt của Tô Tầm nhìn mình cổ quái thì anh đưa tay sờ mặt, nhíu mày hỏi: “Sao vậy? Trên mặt anh có dính gì à? Hay là hôm nay nhìn anh rất đẹp trai?”

“... Không có.” Cô chỉ nhớ là Tô Thâm vẫn luôn muốn đánh Lục Trình Dương, nếu chút nữa ...

Tô Tầm xoay người lại sofa cầm lấy điện thoại gọi liền cho Lục Trình Dương, điện thoại rất nhanh đã thông, cô nói thẳng: “Anh đừng tới đây, nếu như là muốn đi đến sân bay thì tôi sẽ trực tiếp bắt xe đến đó.”

Giọng nói trầm thấp của Lục Trình Dương truyền đến: “Hôm nay không đi nữa, anh đã cho người đổi vé rồi, bây giờ anh đang ở dưới lầu, sẽ lên ngay đây.”

Tô Tầm nhìn thoáng qua Tô Thâm rồi cúp điện thoại.

“Ai tới vậy? Người kia sao?” Tô Thâm hí mắt nhìn Tô Tầm, cô gạt đầu, nhìn anh nói: “Không cho phép đánh nhau trong nhà của em.”

“Được, anh sẽ đánh anh ta ở ngay ngoài cửa.” Tô Thâm bẻ ngón tay, khớp xương kêu lên rôm rốp.

Tô Tiểu Tông tắm rửa xong đang ở trong phòng mặc quần áo, nghe thấy giọng nói thì liền để chân trần chạy ra ngoài, gọi một tiếng: “Cậu!”

Một tay Tô Thâm bẻ lấy đầu xoắn nhỏ, mở miệng liền khen: “Giỏi lắm, còn có thể đánh nhau nữa.”

Tô Tầm hung hăng lườm anh một cái, nói nhăng nói cuội cái gì đấy? Tô Thâm nhìn thấy sắc mặt của em gái, ho khan hai tiếng hỏi đầu xoắn nhỏ: “Đánh nhau có đau hay không?”

Tô Tiểu Tông lắc đầu, sau đó chỉ vào bả vai của mình: “Nơi này có chút đau.”

Tô Thâm, người còn nhỏ hay đánh nhau, nhìn qua một chút thì thấy đúng là rất sưng và đỏ nhưng anh sẽ không an ủi đầu xoắn nhỏ, chỉ vỗ nhẹ vào đầu bé: “Không sao, hai ngày nữa sẽ hết đau thôi.”

“Vâng.” Tô Tiểu Tông nhỏ giọng đáp lời, từ trên người anh giãy giụa muốn xuống.

“Leng keng.” Chuông cửa vang lên, Tô Tầm muốn đi mở cửa nhưng Tô Thâm đã ngăn cô lại, anh nói: “Để anh.”

“Con mở!” Tô Tiểu Tông chân trần lạch bạch chạy tới.

19. Chương 19

“Tại sao chú lại đến nhà chúng cháu vậy?” Tô Tiểu Tông vừa mở cửa ra nhìn thấy Lục Trình Dương thì nhin không được la hoảng lên, cu cậu cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lúc nào chú này cũng đến nhà bé chứ.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn, bé trai mặc bộ đồ ngủ hình bò sữa đang ngửa cổ nhìn anh, không giống với hình ảnh con sư tử nhỏ tức giận lúc ban ngày, mềm mại đáng yêu khiến cho người ta muốn xoa nắn một phen, quả thật anh cũng đã làm như vậy, vươn tay nhéo vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: “Cháu không hoan nghênh chú à?”

Ngón tay của người đàn ông có chút chai sần nên tuy lực nhẹ nhưng đụng vào làn da non mềm của đứa trẻ có chút đau, Tô Tiểu Tông nghiêng đầu sang một bên không cho Lục Trình Dương chạm vào, nhỏ giọng hừ hừ: “Vậy chú hỏi mẹ cháu đi, mẹ cháu đồng ý cho chú đến thì chú mới được đến.”

Lục Trình Dương cười thu tay lại, khom lưng bế Tô Tiểu Tông đi vào trong nhà, tiện tay đóng cửa lại, xoay người nhìn vào phòng khách thì mới thấy còn có người khác ở đây nữa, đôi mắt anh híp lại, cứ như vậy đứng ở cửa.

Trước kia Tô Tầm cho anh xem không ít ảnh chụp người nhà của cô, người đàn ông trước mắt so với mấy năm trước trong ảnh chụp trông có vẻ thành thực chừng chạc hơn rất nhiều, anh nhận ra người này chính là người anh trai mà lúc trước Tô Tầm không hề tín nhiệm.

Tô Thập nở nụ cười nhàn nhạt, có vài phần vô lại.

Tô Tầm yên lặng nhìn thoáng qua, Lục Trình Dương đã đem người anh trai lưu manh vô lại đã ẩn giấu nhiều năm của mình lộ ra, anh vừa đi về phía Lục Trình Dương vừa nói: “Tôi là anh trai của Tô Tầm.”

Lục Trình Dương nhìn ra trong mắt Tô Thập là sự mỉa mai và giận dữ, anh đặt Tô Tiểu Tông đang bế trong lòng lên sofa, để cái hộp đang cầm trong tay lên bàn trà, anh nhìn Tô Thập, giọng nói trầm thấp tỉnh táo: “Tôi biết, trước kia tôi đã xem qua ảnh.” Năm năm trước anh đã biết, sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt với người nhà của cô, cho bọn họ một cái công đạo.

“Phải không? Vậy có phải là tôi nên cảm thấy rất vinh hạnh hay không? Tôi ngay cả ảnh chụp của cậu cũng chưa từng thấy qua.” Đáy mắt Tô Thập trở nên sâu hơn, dừng một chút lại trào phúng nói: “Lớn lên thật đúng là có dáng vẻ của con người mà.”

Lục Trình Dương nhìn về phía bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm của Tô Thập, anh cho là Tô Thập sẽ đánh anh nhưng không ngờ là anh ta lại nhịn được.

Tô Tầm nhú mày đẩy Tô Thập một cái, nhìn Tô Tiểu Tông đang ngồi trên sofa nhìn bọn họ, có chút không vui: “Hai người muốn nói gì thì đi ra ngoài nói.”

“Không vội, dù sao cũng đã nhìn thấy người rồi.” Tô Thập xoay người ngồi trên sofa trêu chọc đầu xoắn nhỏ, không nhìn Lục Trình Dương nữa, sự vô lại trên khuôn mặt đã biến mất.

Lục Trình Dương ngưng mắt nhìn Tô Tầm, anh thấy cô không có ý muốn nói chuyện với anh thì vươn tay cầm lấy cái hộp trên bàn trà: “Anh mua chút đồ ăn ở nhà hàng lân cận cho hai người.”

Tô Tầm cho rằng tối nay phải ra sân bay nên cô không dự định nấu cơm, tủ lạnh cũng đã trống không, cô nghĩ phải đi công tác vài ngày nên không mua đồ ăn. Tô Thập vốn là đến đón Tô Tiểu Tông rồi dẫn bé đi ăn luôn.

Bây giờ cô còn ở nhà nên nhất định Tô Tiểu Tông sẽ không muốn đi với Tô Thập, Tô Thập cũng không có ý muốn đi.

Nhìn về phía bàn ăn bên kia, Lục Trình Dương đã bày biện thức ăn hoàn hảo lên bàn, mặc dù là mua về nhưng có rất nhiều món ăn, hầu hết đều là những món cô thích ăn trước kia, cô vươn tay vỗ đầu Tô Tiểu Tông: “Lại ăn cơm đi.”

“A.” Tô Tiểu Tông trượt khỏi sofa chạy tới, chợt nhớ ra cái gì lại quay đầu hỏi: “Cậu ơi, cậu không ăn cơm với chúng cháu à?”

Tô Tầm và Lục Trình Dương cũng nhìn sang, Tô Thập vốn đã để hai chân xuống, đứng dậy đi về phía bàn ăn, miễn cưỡng nói: “Đương nhiên là phải ăn rồi, không ăn thì làm sao có sức lực ...” đánh người chứ.

Lời anh còn chưa dứt nhưng Tô Tầm và Lục Trình Dương đều hiểu rõ.

Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương một cái, dáng vẻ của anh rất bình tĩnh, thập phần thần nhiên, nếu như lúc này quả đấm của Tô Thập rơi xuống thì có lẽ anh cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái.

Lục Trình Dương để chén đũa trước mắt Tô Thập, thần sắc tự nhiên nói: “Anh nói rất đúng.”

Tay Tô Tầm đang cầm đũa dừng một chút nhưng không nói gì, gấp một miếng sườn cho Tô Tiểu Tông, ngược lại Tô Thâm có chút hơi kinh ngạc liếc Lục Trình Dương một cái, giống như bị sự thần nhiên trấn tĩnh của anh làm kinh hãi.

Bữa cơm này chỉ có mình Tô Tiểu Tông ăn hết sức khoan khoái, Tô Thâm ăn được nhiều nhất.

Tô Tầm ăn không biết ngon, hôm nay chứng kiến Tô Tiểu Tông vì chuyện của bố mà đánh nhau với Chu Minh Thần, sự yếu ớt và phẫn nộ của con trai cứ quanh quẩn trong đầu cô, Tô Tiểu Tông muốn có bố mà bố của bé bây giờ đang ngồi trước mặt, có lẽ ... cô không nên ích kỷ như vậy.

Quan trọng nhất là, cô lo lắng bởi vì chuyện như thế này Tô Tiểu Tông sẽ tiếp tục đánh nhau. Trước kia cô tự nhủ là một mình cô cũng có thể nuôi dưỡng Tô Tiểu Tông, sau này gặp được người thích hợp, đối xử với Tô Tiểu Tông như con đẻ của mình thì cô sẽ xem xét rồi kết hôn, sau đó sẽ nói với Tô Tiểu Tông đó là người bố đi làm ăn xa của bé.

Nhưng mấy năm nay, ngoài Mục Viễn thì cô không gặp được người nào khác, thật là đúng với những lời hàng xóm hay bàn tán trước kia, phụ nữ mang theo con nhỏ quả thật rất khó gả được cho người khác.

Nhưng Mục Viễn không thích hợp với cô, với gia thế của anh thì nhà anh không thể nào cho phép anh cưới một người phụ nữ đã có con nhỏ, dù cho người nhà của anh đồng ý thì Tô Tiểu Tông đi theo cô cũng sẽ cảm thấy ủy khuất. Mục gia là một gia tộc lớn nên không đơn giản, huống chi từ trong đáy lòng cô không muốn ở cùng một chỗ với người quá hiểu chuyện giữa cô và Lục Trình Dương.

...

Ăn cơm xong, Tô Thâm và Lục Trình Dương cũng không có ý muốn rời đi, Tô Tiểu Tông biết mẹ không phải đi công tác nữa thì rất vui mừng, ngồi trên thảm chơi đồ chơi. Lục Trình Dương ngồi xuống bên cạnh chơi cùng với bé, cu cậu dục cự hoàn nghênh anh, lấy món đồ chơi mới nhất của mình ra cho anh xem, ngón tay chỉ vào những món đồ chơi kia giới thiệu với anh: “Cái này là sinh nhật năm ngoái mẹ tặng cho cháu, Transformers này là mẹ nuôi Cần Cần mua cho cháu, cái này là chú Mục Viễn tặng vào ngày quốc tế thiếu nhi, còn cái này ...”

* Dục cự hoàn nghênh: Giả bộ cự tuyệt nhưng cuối cùng cũng hoan nghênh.

Lục Trình Dương nghe đến tên của Mục Viễn thì nhin không được nhú mày, cậu nhóc này có vẻ như rất thích anh ta, Lục Trình Dương vươn tay vuốt mái tóc xoăn của bé, hỏi: “Cháu rất thích chú Mục Viễn sao?”

Tô Tiểu Tông không chút do dự dùng sức gật đầu: “Thích ạ! Chú Mục Viễn rất tốt với cháu.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm, “Đối với mẹ cũng rất tốt.”

Tô Tầm và Tô Thâm đang ngồi trên sofa xem tivi cùng lúc nhìn qua, Tô Thâm không phúc hậu giấu cột một tiếng, nhìn ra được đầu xoăn nhỏ cũng không thích bố ruột của mình, anh thích nghe nhất là kết quả này.

Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn về phía Tô Tầm, cô nhú mày, giống như không thích anh hỏi đến vấn đề này, cô đứng dậy đi qua: “Tiểu Tông, phải đi ngủ rồi, ngày mai còn phải đi nhà trẻ nữa.”

“Vâng ...” Tô Tiểu Tông có chút lưu luyến không rời thả món đồ chơi trong tay ra, bình thường mẹ và cậu rất ít khi chơi cùng với bé, hôm nay khó có được có người chơi cùng với bé nên bé muốn chơi thêm một lúc nữa, ngược đầu lên nhìn Lục Trình Dương bí bô nói: “Chú ơi, cháu phải đi ngủ rồi, chú cũng mau về nhà ngủ đi.”

Tô Thâm nghe Tô Tiểu Tông nói như vậy lại không phúc hậu cười ra tiếng, sắc mặt Lục Trình Dương không đổi đứng lên hỏi bé: “Có muốn nghe chú kể chuyện cổ tích không? Chờ cháu ngủ rồi thì chú sẽ về.”

Tô Tiểu Tông nghe nói như thế thì vui mừng, ngược cổ nhìn anh rồi nhìn Tô Tầm, nhỏ giọng trưng cầu ý kiến: “Mẹ ơi, có được không ạ?”

Lục Trình Dương lẳng lặng nhìn Tô Tầm, Tô Tầm trầm mặc một lúc rồi gật đầu.

Tô Tiểu Tông vui vẻ kéo tay Lục Trình Dương: “Mẹ đồng ý rồi nhưng mà chờ cháu ngủ rồi thì chú không thể giống như ngày hôm qua lén vào nhà cháu nữa nhé.” Chuyện bé nói là sáng sớm hôm qua thức dậy đã

thấy Lục Trình Dương ở trong nhà của mình.

Hôm qua người đàn ông này cũng đến đây? Tô Thâm nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, ghét bỏ lườm cô một cái.

Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông đi vào gian phòng nhỏ của bé, nhỏ giọng nói: “Còn nhớ câu chuyện ngày hôm qua kể đến đâu rồi không?”

Tô Tiểu Tông trả lời vang dội: “Còn nhớ!”

Hai bố con đi vào phòng, vì để ngăn tiếng tivi trong phòng khách nên Lục Trình Dương đóng cửa lại.

Tô Thâm tức giận hỏi Tô Tầm: “Cậu ta là đang làm hòa với em sao? Vì đứa con hay là chỉ muốn tranh giành đầu xoắn nhỏ thôi?”

Tô Tầm lắc đầu: “Em cũng không biết.” Điều cô nói là sự thật, cô cũng không biết rốt cuộc Lục Trình Dương có ý gì, rõ ràng Trình Nhiễm cũng đã đến thành phố B nhưng anh vẫn còn đến đây đưa với cô, đơn thuần chỉ là vì đứa con hay còn có lý do khác ...

“Nếu như cậu ta dám tranh Tiểu Tông thì đêm nay anh sẽ đánh cho cậu ta tàn lụn!” Tô Thâm lạnh giọng nói, anh biết rõ Tô Tiểu Tông quan trọng với Tô Tầm như thế nào, tên cận bã này nếu dám tranh đoạt đứa con với em gái anh thì phải hỏi người cậu này có đồng ý hay không!

“Em sẽ không để cho anh ta dẫn Tiểu Tông đi.” Tô Tầm nhàn nhạt nói, cô cũng không cho rằng Lục Trình Dương sẽ giành con với cô, điều lớn nhất cô có thể làm là cho Tô Tiểu Tông nhận anh là bố.

Tô Thâm nhìn Tô Tầm một cái, thấy thần sắc của cô lạnh lùng, giống như cô không quá lo lắng đối với chuyện này.

...

Lục Trình Dương chỉ đi vào một lúc liền đi ra, chắc là hôm nay Tô Tiểu Tông đánh nhau nên mệt, chỉ nghe kể chuyện được một lúc đã ngủ mất.

Tô Thâm thấy Lục Trình Dương đi ra thì đứng dậy đi đến trước mặt anh, nhàn nhạt nói: “Đi, chúng ta đi uống chén rượu, nói chuyện.”

“Được, tôi cũng có ý đó.” Chuyện này Lục Trình Dương không cảm thấy bất ngờ nên sáng khoái đồng ý.

Làm sao chỉ có thể uống rượu nói chuyện đơn giản như vậy được, Tô Tầm rất hiểu Tô Thâm. Mới mấy năm gần đây thôi anh còn bắt nạt cô, thường nói là cô em gái này không có một chút gì gọi là đáng yêu cả nhưng chỉ cần có người bắt nạt cô thì anh nhất định sẽ xông lên đánh cho người đó một trận. Lục Trình Dương xuất hiện thật không đúng lúc, nếu như anh đã xuất hiện rồi thì trận đánh này là không tránh khỏi, cô sẽ không ngăn cản mà có muốn cản cũng cản không được.

Nhìn bọn họ một cái, thấy hai người đều bình tĩnh thì Tô Tầm xoay người trở về phòng, ném lại một câu: “Đóng cửa lại giúp em.”

Chân trước vừa bước vào phòng thì đã nghe thấy tiếng cửa chính được đóng lại, Tô Tầm vô thức dựng tai lên nghe động tĩnh bên ngoài.

Quả nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng động, giống như là có người bị đẩy mạnh vào tường, Tô Tầm nhin không được đi nhích ra phía cửa rồi đứng yên, cô nghe thấy tiếng đánh nhau rõ ràng cùng với tiếng khê rên rĩ của đàn ông, trong khoảnh khắc đó thế nhưng cô lại cảm thấy rất khoan khoái.

Đầu cũng không quay lại cô bước vào phòng, cầm lấy đồ ngủ đi vào phòng tắm.

20. Chương 20

Một đêm không mộng.

Ngày hôm sau Tô Tầm đưa Tô Tiểu Tông đi nhà trẻ, ở cửa thì nhìn thấy Chu Minh Thần kéo một người đàn ông nghiêm nghị, cao lớn lạnh lùng, bên cạnh còn có một cái valy hành lý nhỏ, đứa nhỏ giống như là đang giận dỗi, làm thế nào cũng không chịu buông tay người đàn ông ra, mặt mày người đàn ông nhíu lại, lạnh lùng nói: “Chu Minh Thần, nếu không đi vào thì sau này không cần đi đến nhà trẻ nữa.”

Người đàn ông này quá hung dữ với trẻ nhỏ! Tô Tầm nhin không được nhíu mày, tại sao có thể trực tiếp nói cho đứa nhỏ biết là mẹ của bé đã chết rồi chứ? Tại sao anh ta không dỗ con một chút chứ, anh ta không sợ sẽ lưu lại bóng ma ở trong lòng đứa nhỏ sao? Tô Tầm có cảm giác tình thương của người mẹ trong cô dâng tràn, đứa nhỏ này ở cùng với bố cũng thật là đáng thương mà.

Chu Minh Thần từ từ buông tay ra, chợt thấy Tô Tầm đang dắt tay Tô Tiểu Tông thì ánh mắt của cậu sáng lên, nhanh chóng chạy về phía hai mẹ con Tô Tiểu Tông, kéo tay Tô Tầm đi đến trước mặt người đàn ông, tha thiết ngẩng đầu nhìn anh: “Bố ơi, con có thể đến ở nhà bạn thân của con không? Con không muốn đến nhà của bà ...”

Lại quay đầu nhìn Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Dì ơi, dì có thể cho cháu ở lại vài ngày không? Cháu sẽ ngoan, sẽ tự mình mặc quần áo, tự mình tắm rửa, tự mình ăn cơm.”

Tô Tiểu Tông nghe thấy những lời này thì hứa theo: “Con cũng vậy.”

Tô Tầm nhìn ánh mắt đầy mong chờ của Chu Minh Thần, có chút không muốn từ chối nhưng mà cô còn phải đi công tác nữa, Tô Thâm chắc chắn sẽ không đồng ý chăm sóc cùng lúc hai đứa tiểu quỷ, đang lúc Tô Tầm còn do dự thì người đàn ông đã lạnh mặt kéo Chu Minh Thần về bên cạnh: “Làm loạn cái gì, mau đi vào.”

Tô Tầm thấy đôi mắt của Chu Minh Thần đỏ hồng, muốn khóc nhưng không được khóc, nhin không được nói với người đàn ông kia: “Chu tiên sinh, tôi cảm thấy ... anh đối với trẻ nhỏ nên nhu hòa hơn, Chu Minh Thần còn nhỏ lại không có mẹ ở bên cạnh nên anh chính là tất cả của bé. Nếu như ngay cả anh cũng không đối tốt với bé, lỡ như tâm lý của đứa bé trở nên vặn vẹo thì làm thế nào bây giờ?”

Nói xong những lời này thì Tô Tầm cảm giác mình có chút nhiều chuyện bởi vì người đàn ông kia đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô.

Không biết có phải do lời nói của cô có hiệu quả hay không mà người đàn ông vươn tay sờ đầu Chu Minh Thần, giọng nói trở nên hòa hoãn hơn vài phần: “Mấy ngày nữa bố sẽ đến nhà bà đón con, con ngoan một chút.”

Chu Minh Thần ngửa đầu nhìn anh, nhỏ giọng trả lời: “Được rồi, vậy bố nhớ đến sớm một chút.”

Người đàn ông đi rồi nhưng Tô Tiểu Tông vẫn nhìn theo bóng lưng của anh rất lâu, tâm sự có chút nặng nề.

Tô Tầm đưa hai tiểu gia hỏa cùng nhau vào nhà trẻ, Chu Minh Thần lại kéo tay cô, hỏi cô: “Dì ơi, sau này cháu có thể đến nhà dì chơi không?”

Tô Tầm sờ đầu bé, cười nói: “Dĩ nhiên là được rồi.”

...

Tô Tầm đi rồi, Tô Tiểu Tông suy nghĩ thật lâu mới hỏi Chu Minh Thần: “Bạn cảm thấy có bố tốt hơn hay có mẹ tốt hơn? Mình chưa gặp bố, bạn cũng chưa gặp mẹ nhưng mình vẫn muốn có bố. Nếu như chỉ có thể chọn một trong hai người thì bạn chọn mẹ hay là chọn bố?”

Đối với trẻ nhỏ mà nói thì đây là một sự lựa chọn khó khăn, Chu Minh Thần suy nghĩ thật lâu rồi có chút thương tâm trả lời: “Mình không có cơ hội để chọn, bố mình nói mẹ đã chết rồi nên mình chỉ có mỗi bố mà thôi.”

Tô Tiểu Tông cũng không nói chuyện, giống như cậu không biết an ủi người bạn nhỏ của mình như thế nào cả, suy nghĩ thật lâu mới vỗ vai Chu Minh Thần, hào phóng nói: “Không sao, mình có một người dì rất tốt, còn có một người mẹ nuôi nữa, mình sẽ nói với hai người đối tốt với bạn luôn.”

“Được, cảm ơn bạn.” Chu Minh Thần cười vui vẻ.

...

Tô Tầm đến phòng làm việc đúng giờ, phát hiện trong phòng có nhiều người nhìn cô với ánh mắt khác thường, hơi nhú mào ngồi vào vị trí của mình, ánh mắt từ bốn phía bắn đến làm cô có cảm giác như mình đang ngồi trên thảm chông, Tô Tầm cầm lấy ly đi đến phòng uống nước.

Triệu Cần Cần chột dạ theo sau, vẻ mặt của cô chính là vẻ mặt chịu chết.

Tô Tầm dừng bước ở cuối hành lang, xoay người nhìn Triệu Cần Cần, trực tiếp hỏi: “Hôm qua có phải chị đã nói cái gì hay không?”

Triệu Cần Cần đung đầu vào tường, đầu tóc rối bời dựa vào tường nghiêng đầu nhìn cô, khóc không ra nước mắt nói: “Chị nói ...”

“Nói gì?” Tô Tầm có một dự cảm xấu.

“Cái gì cũng đều nói ...” Triệu Cần Cần lại không thể nói tiếp.

Tô Tầm nhin không nổi nữa, đi tới giữ chặt lấy Triệu Cần Cần, tức giận nói: “Đụng đầu đến góc rồi phải không, nói đi, có phải chị đã nói ra chuyện của em và Lục Trình Dương rồi phải không?”

Nói đến chuyện này thì Triệu Cần Cần lại có vài phần uể oải, hữu khí vô lực dựa vào tường, sau đó lại gục đầu trên vai Tô Tầm, đáng thương nói: “Đều nói ...” Suy nghĩ một chút thì tinh thần tỉnh táo trở lại, tức giận nói: “Cũng không thể trách chị được, ai bảo mấy người đó nói chuyện khó nghe như vậy chứ, chị thực sự nhin không được mới nói ra nhưng mà chị đều đổ hết trách nhiệm lên người Lục Trình Dương rồi, đoán chừng bây giờ tất cả mọi người đều coi anh ta là một kẻ cặn bã rồi.”

Tô Tầm có chút bất đắc dĩ lườm Triệu Cần Cần, ngày hôm qua nghe Triệu Cần Cần cãi nhau với mấy người kia thì Tô Tầm còn nghĩ rằng cô sẽ biết đúng mực nhưng Tô Tầm hoàn toàn quên mất, Triệu Cần Cần là điển hình của người chỉ cần kích một chút là nổi giận, khi tức giận lên rồi thì cái gì cũng không để ý đến.

“Lần này thì hay rồi, trước khi nghỉ việc em còn trở thành đối tượng cho mọi người bàn tán.” Tô Tầm nghĩ mà giận nhưng thấy đáng về tự trách của Triệu Cần Cần thì cơn giận cũng tiêu tan đi một nửa.

Bất kể như thế nào thì Triệu Cần Cần vì muốn bảo vệ cô nên mới ra mặt.

Triệu Cần Cần ho khan vài tiếng: “Không sao, dù sao em cũng sắp đi công tác rồi, sau khi trở về thì cũng nghỉ việc ngay ... vung tay áo cũng không làm mất đi nửa đám mây nhưng Lục Trình Dương lại không giống như vậy, hoàn toàn là một kẻ cặn bã, mặt người dạ thú!” Triệu Cần Cần đặc ý hất cằm lên: “Chị cảm thấy như vậy rất tốt, thay em trút giận.”

* Ý là không có ảnh hưởng gì hết.

“Bây giờ trong mắt mọi người thì em chính là vợ trước của kẻ cặn bã vì thế em nên cảm thấy vinh hạnh sao?” Tô Tầm thở dài, lườm Triệu Cần Cần một cái, cô thà rằng người ta nói cô chưa chồng mà có con chứ không muốn người khác nói cô có liên quan đến Lục Trình Dương.

Triệu Cần Cần vỗ vào đầu mình một cái, sao mình lại ngu như vậy chứ, ôm lấy Tô Tầm: “Thực xin lỗi, lúc ấy thật sự là chị rất tức giận. Bây giờ mọi người đã biết em ly dị với Lục Trình Dương, còn có một đứa con nhỏ nữa, đầu óc chị thật đúng là bị lừa đá mà ...”

Tô Tầm im lặng một chút rồi vỗ bả vai của Triệu Cần Cần: “Thôi, nói cũng đã nói rồi, dù sao em cũng sắp rời công ty rồi nên mọi người có nói gì thì em cũng không nghe được.”

Triệu Cần Cần ngẩng đầu nhìn Tô Tầm: “Em không giận chị sao?”

Tô Tầm liếc cô một cái: “Giận nhưng giận cũng vô dụng thôi, đi nào, quay trở lại làm việc thôi.”

Triệu Cần Cần than hai tiếng rồi đi về phòng làm việc.

Trở lại phòng làm việc, những ánh mắt kia thỉnh thoảng còn nhìn sang nhưng mà thấy Tô Tầm lạnh nhạt nên những người đó cũng có chút ngồi không yên. Chiều hôm qua dự định đi đến hiện trường chụp ảnh nhưng không thành nên Tô Tầm dứt khoát cầm lấy túi đi ra khỏi phòng làm việc, trực tiếp đi đến hiện trường chụp ảnh.

...

Thật ra hiện trường chụp ảnh cũng không cần Tô Tầm giúp gì cả, cô ở studio ngây ngốc đến xế chiều, nhìn đồng hồ thì thấy đã năm giờ rồi nên đứng dậy muốn rời đi. Tô Tầm vừa mới cử động liền đụng vào một lồng ngực cứng rắn.

Tô Tầm nhin không được nhúu mày ngẩng đầu lên, chẳng biết Lục Trình Dương đứng sau lưng cô từ lúc nào, đứng bao lâu, nhìn anh có chút mệt mỏi, khóe miệng và khóe mắt rõ ràng còn có vết máu bầm, không anh tuần như lúc trước, nhìn có chút chật vật. Hiển nhiên là tối hôm qua Tô Thâm xuống tay rất độc ác.

Tô Tầm quay mặt đi, nhàn nhạt hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Dường như Lục Trình Dương không để ý đến vết thương trên mặt mình, nhìn chằm chằm Tô Tầm một lát, nhỏ giọng nói: “Anh tới đón em đi đến sân bay, hành lý của em còn ở trên xe anh, bây giờ chúng ta có thể đi thẳng tới đó.”

Tô Tầm yên lặng, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn anh: “Đi thôi.” Cô vòng qua người anh, dẫn đầu đi ra ngoài.

Trên đường Tô Tầm gọi điện cho Tô Thâm, bây giờ Tô Thâm còn chưa biết Tô Tầm làm chung công ty với Lục Trình Dương, giờ lại còn đi công tác cùng nhau nên ở trong điện thoại nghe Tô Tầm nói đi công tác với Lục Trình Dương đến thành phố S thì tức giận mắng to: “Shit! Sớm biết như vậy thì tối qua anh đã cắt đứt chân của cậu ta rồi.”

* Trong bản convert và bản raw ghi là thành phố B nhưng thành phố B là nơi Tô Tầm đang sống còn Lục Trình Dương và Tô Tầm đi công tác ở thành phố S (

“Đi công tác về, em sẽ nghỉ việc.” Tô Tầm nhàn nhạt nói.

“Giỏi lắm, lần này em chọc anh tức chết rồi.” Tô Thâm mắng hai câu liền cúp điện thoại.

Lục Trình Dương đang chuyên tâm lái xe nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, thấy cô nhìn điện thoại ngăn người liền hỏi: “Gọi cho anh em sao?”

Tô Tầm để điện thoại vào trong túi, mắt vẫn nhìn về phía trước, ngữ điệu thật bình tĩnh nói: “Ừ, anh ấy nói là nếu như biết được anh ép tôi đi công tác với anh thì tối hôm qua anh ấy đã cắt đứt chân anh rồi.”

Lục Trình Dương im lặng, Tô Tầm nghiêng đầu nhìn anh, có chút tò mò: “Tối qua anh không đánh trả sao?”

“Không có.” Lục Trình Dương nhàn nhạt nói, lái xe vào bãi đậu xe.

Tô Tầm không lên tiếng, cô đoán Lục Trình Dương sẽ không đánh trả nhưng chính tai nghe anh thừa nhận thì trong lòng cô cảm thấy có chút là lạ, rốt cuộc là do anh muốn chuộc tội hay là do cảm thấy chột dạ?

Lục Trình Dương lấy hành lý của hai người từ trong cốp xe ra, nói với Tô Tầm: “Đi thôi.”

Ngẩng đầu nhìn người đến người đi ở sân bay, Tô Tầm mấp máy môi muốn nói nhưng rồi cúi đầu xuống, đi đến bên cạnh anh: “Ừ.”

Nhiều năm rồi Tô Tầm không có đến thành phố S, hai năm trước họp lớp cô cũng không có đi. Thật ra cô cũng không phải vì liên quan đến Lục Trình Dương mà bài xích thành phố này, anh đã từng là người rất quan trọng với cô nhưng cũng không phải là tất cả. Cô còn có bạn học của mình, còn có việc học nữa, đối với Tô Tầm mà nói thì bốn năm đại học kia là thời gian tươi đẹp nhất của cô ... nhưng mà đóa hoa kia đã nở lại tàn mất rồi.

Trong thời gian chờ đợi máy bay cất cánh thì Tô Tầm ngửi thấy mùi hương khiến cô đột nhiên cảm thấy e sợ, thậm chí quên cả việc thắt dây an toàn.

Lục Trình Dương nghiêng người cài dây giúp cô, đột nhiên Tô Tầm kịp phản ứng lại, xoay người nhìn về khuôn mặt có vết máu bầm kia. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của anh rất sâu khiến cho người khác dễ dàng rơi vào trong đó, Tô Tầm cúi đầu xuống đẩy anh ra, tự mình thắt dây an toàn rồi dựa cả người vào ghế nghỉ ngơi, không nhìn anh nữa.

“Tầm Tầm.” Lục Trình Dương cúi đầu gọi tên của cô.

“Sao?” Tô Tầm nhàn nhạt trả lời, đầu cũng không xoay lại mà nghiêng đầu tựa vào cửa sổ, nhắm mắt lại.

Lục Trình Dương nhíu mày lại, hai ngày nay cô có chút khác lạ, quá mức bình bình, giống như mặc kệ anh nói gì hay làm gì cũng đều không ảnh hưởng gì đến cô cả.

Sau khi máy bay cất cánh, Tô Tầm tìm một tư thế thoải mái nhắm mắt lại ngủ, khuôn mặt không màng danh lợi, tóc dài đen nhánh tùy ý xõa xuống, nhìn hết sức lười biếng. Thật ra đáng vẻ cô để tóc dài nhìn rất đẹp nhưng trong ký ức của anh vẫn là đáng vẻ khi cô để tóc ngắn. Lúc cô chạy về phía anh, lúc cô quay đầu nhìn anh, lúc nhào vào trong lòng anh thì mái tóc ngắn mềm mại cũng sẽ nhẹ nhàng bay lên; lúc cô đứng lại thì những sợi tóc ngắn đó cũng ngoan ngoãn nép vào bên tai.

“Anh và Trình Nhiễm không như em nghĩ đâu, giữa anh và cô ấy không phát sinh chuyện nam nữ.” Lưng Lục Trình Dương dán vào thành ghế, nghiêng đầu chăm chú nhìn vào khuôn mặt của cô. Khó có dịp cô bình tĩnh ngồi cùng anh ở một chỗ như vậy mặc dù là họ đang ở trên máy bay và thời gian không đứng.

Anh hiểu giữa bọn họ có quá nhiều vấn đề, không chỉ là Trình Nhiễm nhưng lúc này anh chỉ muốn nói cho cô biết điều này mà thôi.

Lông mi của cô hơi run rẩy một chút nhưng cô không hề có chút phản ứng nào. Một lúc sau, lúc Lục Trình Dương cho rằng Tô Tầm đã ngủ thì lại nghe thấy cô nói: “Đó là chuyện của anh và cô ta, không liên quan gì đến tôi cả.”

Lúc cô nói những lời kia thì ngữ điệu không nhanh không chậm, thậm chí là hơi hợt, giống như là không để ý, ngay cả mắt cũng không mở ra.

Nhẹ nhàng chặn lại những lời Lục Trình Dương muốn nói.

21. Chương 21

Cho đến khi máy bay hạ cánh thì Lục Trình Dương không thể nói thêm một câu nào nữa vì Tô Tầm ngủ thẳng một giấc từ lúc máy bay cất cánh cho đến khi máy bay hạ cánh.

Tô Tầm nghe thấy có người dịu dàng gọi tên mình thì cô mới tỉnh lại, đôi mắt mở to nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy trời đã tối rồi. Tô Tầm đang muốn cởi dây an toàn ra thì phát hiện dây an toàn đã được cởi, cô hơi nhíu mi đứng lên.

Lục Trình Dương cũng đứng lên theo, lấy hành lý từ trên kệ xuống, Tô Tầm chui ra ngoài từ khe hở bên cạnh anh, đi ra cabin trước.

Lục Trình Dương cầm theo hành lý đi phía sau Tô Tầm, đến cửa ra thì anh nói với cô: “Chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

Gần tám giờ rồi, Tô Tầm quả thật cũng đói, nhẹ gật đầu: “Được.”

Thành phố này rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi chỉ cần đi trên bất kỳ con đường nào cũng có thể nhớ lại từng hình ảnh ngày xưa. Lục Trình Dương không hỏi Tô Tầm muốn đi ăn ở đâu, anh trực tiếp lái xe đến khu phố họ ở trước kia, gần đó có một quán ăn gia đình, bà chủ là một nữ đầu bếp xinh đẹp trẻ tuổi. Không gian của quán ăn không lớn nhưng sạch sẽ vệ sinh, mỗi ngày chỉ phục vụ mười lăm bàn mà thôi, nhất định phải đặt trước ba ngày mới được, Tô Tầm trước kia rất thích hương vị món ăn nơi đây. Lục Trình Dương thường đặt vào thứ hai, tối thứ bảy sẽ đưa cô đến ăn, ăn xong sẽ cùng nhau đi xem phim, sau đó cùng nhau đi bộ về nhà.

Năm năm đã qua, quán ăn này vẫn giống như trước, ngay cả cách bài trí cũng không thay đổi một chút nào cả.

Tô Tầm đứng ở trước cửa quán có chút hoảng hốt, ánh sáng ảm áp từ trong cửa kính chiếu ra, trong quán không còn người khách nào khác, chỉ còn một mình thân ảnh yếu điệu của bà chủ đang ngồi trước quầy gỗ bàn phím.

“Vào thôi, nếu không quán sẽ đóng cửa.” Lục Trình Dương nghiêng đầu nói với Tô Tầm.

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh một cái, ngay từ lúc bắt đầu cô đã biết Lục Trình Dương đưa cô đến thành phố S là có tư tâm. Nếu như cô cương quyết từ chối chuyển đi công tác này thì anh cũng không thể làm gì cô cả.

Lúc năm năm trước hai người ly hôn, Tô Tầm liền cho rằng đời này cô và Lục Trình Dương không còn liên quan gì đến nhau nữa nhưng lần này anh đột nhiên xuất hiện, đủ loại dấu hiệu nói cho cô biết nếu như lần này cô không đến thành phố này cùng anh thì ngoại trừ đứa con, sau này họ sẽ còn có nhiều chuyện dây dưa không rõ.

Tô Tầm bước chân vào quán ăn trước, đẩy cửa kính trong suốt ra, tiếng chuông gió lạnh lạnh vang lên, trong một buổi tối mùa hè càng làm cho người ta chú ý hơn. Bà chủ nghe thấy tiếng động thì nghiêng đầu nhìn qua, cười nói với Tô Tầm: “Tôi chờ hai người đã lâu rồi, nếu hai người còn không đến thì tôi cũng chuẩn bị đóng cửa rồi.”

Tô Tầm áy náy cười một tiếng, đang muốn nói chuyện thì nghe thấy giọng nói trầm thấp từ tính của Lục Trình Dương: “Xin lỗi, bây giờ có thể dọn món ăn lên cho chúng tôi được không?”

Bà chủ đứng lên, dùng tay làm dấu mời: “Hai người đợi một chút.” Rồi xoay người đi vào phòng bếp.

Chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Lục Trình Dương rót trà rồi để trước mặt Tô Tầm, mùi gạo nhàn nhạt bay vào trong mũi. Tô Tầm bưng chén trà lên nhấp một ngụm, nhiệt độ rất vừa nên cô rất nhanh đã uống hết chén trà. Tô Tầm rất thích hương vị của loại trà này, từ trước đến giờ ở trong nhà cô đều có.

“Anh đã mua lại căn nhà trước kia của chúng ta.” Lục Trình Dương nâng ấm trà lên rót vào chén cho cô, không nhanh không chậm nói.

Bỗng dưng Tô Tầm ngẩng đầu nhìn Lục Trình Dương nhưng rất nhanh đã cúi xuống, khoe miệng cong lên một nụ cười thần nhiên: “Vây ư? Ánh mắt của anh thật đúng là không tốt chút nào, căn nhà kia vừa nhỏ lại chẳng có gì hay cả, mua để đầu tư cũng chẳng có lời.”

Năm bọn họ kết hôn thì Lục Trình Dương mới vừa tốt nghiệp được một năm, anh chỉ có một chiếc xe, không có nhà. Anh thuê một căn nhà gồm hai phòng ở giữa trường học và công ty của anh, sau một tuần thì cô lấy thân phận là nữ chủ nhân bước vào căn nhà trọ đó.

Lúc đó anh đã tựa vào trán cô nhỏ giọng nói: “Bây giờ anh chưa thể cho em một căn nhà được, em có cảm thấy tủi thân hay không? Sẽ không cảm thấy... chọn Mục Viễn tốt hơn chứ?”

Cô hỏi anh: “Anh đây không phải là ép em chọn lựa giữa tình yêu và bánh mì hay sao?”

Anh nói: “Không phải, em không cần phải chọn lựa bởi vì anh sẽ cho em cả hai. Anh chỉ muốn biết bây giờ em có cảm thấy tủi thân hay không thôi?”

Cô cười hì hì bóp eo anh: “Lục Trình Dương, anh không biết sao? Bây giờ xu hướng chọn chồng là chọn người có năng lực, em chưa bao giờ cảm thấy ở cùng với anh là ủy khuất chính mình cả, ngược lại em thấy rất vui.”

Lục Trình Dương đúng là người có năng lực. Hai tháng trước khi ly hôn anh nói cho Tô Tầm biết là lúc cô tốt nghiệp có thể dẫn cô đi xem nhà rồi, đến lúc đó cũng sẽ đến thành phố B cầu hôn cô với người nhà của cô. Lúc lấy giấy chứng nhận kết hôn thì Tô Tầm có chút sợ sẽ bị người nhà trách cứ nên kiên trì đợi đến khi tốt nghiệp mới nói cho gia đình biết.

Khi đó anh đã muốn cho cô những thứ tốt nhất, vừa cho cô tình yêu, vừa cho cô bánh mì.

Nhưng cuối cùng anh đã vứt bỏ tình yêu đi, để lại cho cô bánh mì nhưng cô không cần. Một mình mang theo giấy ly hôn và tấm thân bị tổn thương trở về thành phố B cùng với một món quà ngoài ý muốn.

“Anh mua căn nhà kia cũng không phải để đầu tư.” Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, lông mày của anh nhíu lại, anh cảm thấy Tô Tầm là cố ý nói như vậy.

“Đừng nói là vì tôi.” Sắc mặt Tô Tầm không thay đổi, trong giọng nói có chút trào phúng.

Đôi mắt trong suốt kia cứ như vậy lảng lảng nhìn anh, Tô Tầm thấy sắc mặt của anh có chút thay đổi, trong con ngươi của anh thoáng qua một tia đau thương khiến cho trong lòng Tô Tầm không hiểu sao lại dâng lên một tia khoái cảm.

Đúng lúc này, bà chủ bưng lên một tô canh, nhìn thoáng qua hai người rồi cuối cùng nói với Tô Tầm: “Canh này đã được hầm cách thủy mấy giờ liền, tôi nhớ trước kia mỗi lần cô đến đây đều gọi món này, vài năm không gặp, hy vọng cô vẫn còn thích.”

Tô Tầm kinh ngạc nhìn bà chủ, mặc dù trước đây cô tới đây nhiều lần nhưng ít khi tiếp xúc với bà chủ, không ngờ đối phương vẫn còn nhớ đến cô, Tô Tầm cười: “Cảm ơn, mùi vị rất thơm.”

Đối phương cười lại với cô rồi xoay người đi vào phòng bếp.

Món ăn dần dần được bưng lên, Tô Tầm cầm lấy đũa bắt đầu thưởng thức, hương vị vẫn giống như trước đây. Tô Tầm có chút tò mò nhìn bà chủ đang ngồi ở quầy, bình thường người ta mở quán không phải muốn càng ngày càng mở rộng sao? Quán này buôn bán tốt như vậy nhưng tại sao mấy năm qua bà chủ xinh đẹp trẻ tuổi này vẫn giữ quán nhỏ như vậy?

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, dường như anh hiểu được nghi vấn của cô nên nhân dịp giải thích: “Sau khi em về thành phố B thì quán này liền đóng cửa vài năm, lần trước rời đi thì anh tình cờ phát hiện ra quán đang được sửa chữa, hôm nay là ngày khai trương lại, chúng ta là những người khách đầu tiên.”

Tô Tầm nghe vậy thì kinh ngạc, nhìn không được lại nghiêng đầu nhìn bà chủ. Không gia của quán này không lớn nên những lời nói của Lục Trình Dương đều truyền vào trong tai chủ quán.

Bà chủ lại ngẩng đầu cười với Tô Tầm, cười vô cùng vui vẻ: “Vốn thời gian chính thức khai trương là ngày mai nhưng tôi không thể lay chuyển được thỉnh cầu của Lục tiên sinh nên tối nay mới mở cửa.”

Tô Tầm nghe những lời này thì nhìn Lục Trình Dương, cô không biết phải nói cái gì nên nhìn bà chủ nói những lời từ đáy lòng: “Hương vị món ăn vẫn giống như trước kia, ăn rất ngon.”

“Cảm ơn.” Bà chủ nói xong xoay người đi vào phòng bếp, cố ý để lại không gian cho hai người.

Tô Tầm suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nói với Lục Trình Dương: “Tôi đồng ý cho anh nhận Tiểu Tông nhưng tôi không muốn giữa tôi và anh có liên quan gì với nhau cả, chúng ta làm một bản thỏa thuận.” Lông mày của anh nhíu chặt nhưng cô làm như không thấy, tiếp tục nói: “Tôi không nói với con anh là một người bố không tốt nhưng trước đó hai người đã gặp nhau rồi, tôi không nói cho Tiểu Tông biết anh là bố của bé. Tiểu Tông cũng đã bốn tuổi rồi, bé sẽ tò mò tại sao trước kia lại không nói cho bé biết, tại sao... tôi lại ghét anh. Những điều này tôi cũng không biết phải giải thích như thế nào với một đứa nhỏ cả.”

Lúc cô nói “tôi lại ghét anh” thì âm điệu nhỏ hơn một chút, giống như là cô cố ý nhấn mạnh.

“Nếu như em có cao kiến gì thì anh sẽ phối hợp nhưng anh làm vậy không phải là vì em mà là vì đứa nhỏ.”

“Bây giờ chúng ta giống như những cặp vợ chồng đã ly hôn khác. Trước tiên nói chuyện đứa nhỏ sẽ ở với ai. Từ nhỏ Tiểu Tông đã sống cùng với tôi nên đối với bé tốt nhất là không cần thay đổi, con sẽ tiếp tục ở cùng với tôi. Từ thứ hai đến thứ sáu sẽ ở cùng với tôi, cuối tuần anh có thể đón con qua ở cùng. Nếu như anh cảm thấy không tiện thì cũng có thể điều chỉnh thời gian.”

“Còn có việc anh làm ở Khải Sâm nếu chỉ là tạm thời, đến lúc anh phải về thành phố S thì con vẫn tiếp tục ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không đồng ý anh mang con đi.”

“Cuối cùng, để cho anh và Tiểu Tông nhận nhau đã là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi, hy vọng là anh có thể hiểu được.”

Tô Tầm nói xong, cầm lấy chén trà uống vài ngụm, ngược mắt nhìn anh thì thấy gương mặt anh đã lạnh đến cực điểm, gắt gao nhìn chằm chằm vào cô nhưng giọng nói cũng rất trầm nhẹ: “Tầm Tầm, nguyện vọng lớn nhất của đứa nhỏ là muốn có bố mẹ ở bên cạnh, giữa chúng ta có rất nhiều hiểu lầm, trước đây...”

“Trước đây như thế nào? Trước đây chỉ là ly hôn mà thôi, chia tay chính là chia tay, nhiều năm như vậy anh cũng không giải thích, bây giờ giải thích thì có nghĩa gì chứ?” Tô Tầm nhú mi, đặt đĩa xuống: “Tôi sẽ không vì đứa con mà tái hợp với một người đàn ông có dây dưa không rõ ràng với một người phụ nữ khác.”

Lục Trình Dương im lặng nhìn cô.

Tô Tầm lại cầm lấy đĩa vùi đầu ăn cơm, hiển nhiên cô không muốn nghe cái gọi là giải thích kia, là sự thật cũng không sao cả, cô không muốn nghe.

Kết thúc một bữa cơm trong im lặng, Lục Trình Dương đi đến quầy thanh toán còn Tô Tầm cầm theo túi hành lý của mình đi ra ngoài cửa. Lục Trình Dương vội vàng giữ chặt tay của cô: “Đợi chút, anh đã đặt chỗ khách sạn rồi, chúng ta cùng nhau đi.”

Tô Tầm rút tay ra, nhàn nhạt nói: “Tôi không định đi một mình, tôi chỉ là muốn ra ngoài trước mà thôi.”

Lục Trình Dương đứng ở bên cạnh im lặng nhìn cô, hai người bình tĩnh đứng ở lề đường trước cửa quán, đèn đường kéo dài thân ảnh của hai người, yên ắng tĩnh lặng. Mấy năm trước cũng như thế này nhưng phía sau anh lúc đó có một dáng người nhỏ nhắn giẫm lên bóng của anh. Hai bóng người nhập vào nhau dịu dàng chìm vào trong bóng đêm, giống như một bộ phim nói về thời thanh xuân kéo dài đến hiện tại.

Trong lúc chờ taxi, Tô Tầm quay đầu nhìn lại quán ăn nhỏ phía sau, ánh sáng nhu hòa đúng lúc vụt tắt, bà chủ cầm theo túi đi ra khỏi quán, thấy Tô Tầm nhìn qua thì liền cười với cô, Tô Tầm cũng cười lại với bà chủ.

Trời có chút tối nên Tô Tầm không nhìn rõ biểu hiện trên mặt bà chủ, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng đóng cửa xe, sau đó Tô Tầm thấy nụ cười của bà chủ liền cứng lại. Tô Tầm nghi hoặc nghiêng người nhìn phía sau thì chỉ nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang dừng ở ven đường. Lúc Tô Tầm quay đầu lại thì thấy một người đàn ông cao lớn đi ngang qua cô về phía quán ăn nhỏ ầm ập kia. Tô Tầm chỉ nhìn thấy bóng lưng thon dài cao lớn của người đàn ông mang theo cảm giác xâm lược nồng đậm.

Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Đi thôi.”

Tô Tầm quay đầu lại thì thấy ở trước mặt đã có một chiếc taxi.

“Sao vậy?” Lúc này Lục Trình Dương cũng không chú ý đến hoàn cảnh xung quang, thấy Tô Tầm vẫn còn đứng yên thì không khỏi hỏi.

Tô Tầm nghi ngờ quay đầu lại nhìn vài lần, người đàn ông kia đã đi đến trước mặt bà chủ, thân thể cao lớn hoàn toàn che mất tầm mắt của cô, cô cũng không nghe thấy bọn họ nói gì.

“Không có gì, đi thôi.” Chẳng qua Tô Tầm cảm thấy bóng lưng của người đàn ông kia có chút quen mắt nhưng dù thế nào cũng là chuyện của người khác, cô cứ đứng ở chỗ này nhìn cũng không hay.

Lên xe, Tô Tầm không nhịn được lại quay đầu nhìn, hai người kia vẫn đứng yên như cũ, xem ra hẳn là người quen.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, Tô Tầm lấy điện thoại từ trong túi ra, thấy tên người gọi đến liền nở nụ cười, ấn nút trả lời, dịu dàng “alo” một tiếng.

Tô Tiểu Tông cầm điện thoại của Tô Thâm đang lẩn ở trên giường, khoan khoái nói cho cô biết: “Mẹ ơi, cậu đi tắm rồi, đưa điện thoại để con gọi cho mẹ.”

Tô Tầm để điện thoại trước mặt nhìn thời gian, đã chín giờ rưỡi rồi, bèn nói vào điện thoại: “Chờ cậu tắm xong thì con phải ngoan ngoãn đi ngủ biết chưa? Ngày mai còn phải đi nhà trẻ nữa, con nhớ dặn cậu đặt báo thức, nếu không sẽ bị muộn, nhớ chưa?”

Tô Tiểu Tông ở trong điện thoại ngoan ngoãn nói “vâng.”

Lục Trình Dương tựa lưng vào ghế ngồi, chỗ ngồi phía sau xe taxi có chút chật, chân anh lại dài nên không thoải mái, lúc di chuyển chân không cẩn thận đạp phải đầu gối Tô Tầm, Tô Tầm cầm điện thoại nghiêng đầu nhìn anh một cái, yên lặng dịch ra một chút. Lục Trình Dương nhịn không được nhú mày, ánh mắt rơi xuống đùi của cô.

Hôm nay Tô Tầm mặc áo sơ mi trắng đơn giản và váy đen, váy cách trên đầu gối mười mấy cm, hết sức hợp với quy tắc trang phục công sở, lúc ngồi xuống váy lại kéo cao thêm vài cm nữa, lộ ra bắp đùi trắng nõn cân xứng. Vốn Lục Trình Dương chỉ lơ đãng liếc qua một cái nhưng đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng lên, ánh mắt anh nhìn vào chỗ trắng muốt trên hai chân kia không muốn dời đi.

Bên tai là giọng nói dịu dàng của cô đang dỗ bảo bồi, trêu chọc khiến lòng anh ngứa ngáy.

Đề xuống tạp niệm trong lòng, ánh mắt của anh lại nhìn đến sườn mặt của cô, cẩn thận nghe cô nói chuyện với con trai, ánh đèn thành thị lưu lại trên gò má của cô từng hình ảnh loang lổ. Đã nhiều lần anh cho rằng mình không thể chống đỡ được đến ngày gặp lại cô, ở nơi tối tăm không thể thấy ánh mặt trời trong vài năm thì cô chính là hy vọng duy nhất của anh.

Tô Tầm cúp điện thoại, cảm nhận được cái nhìn thiêu đốt của người bên cạnh thì cô nghiêng đầu nhìn anh, đập vào mắt cô là đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của anh.

Cho đến khi điện thoại của đối phương vang lên thì Tô Tầm mới sững sờ quay đầu nhìn về phía trước, có chút nghi ngờ ánh mắt vừa rời của anh, quá ... thâm tình đi? Tô Tầm lắc đầu, loại bỏ ý nghĩa hoang đường này ra khỏi đầu.

Lục Trình Dương nhìn số điện thoại xa lạ trên màn hình, anh nhận điện thoại, không ngoài dự đoán khi đầu bên kia truyền đến giọng nói bi bô của đứa nhỏ: “Chú ơi, chú chưa ngủ sao ạ?”

Anh nhin không được cười ra tiếng: “Sao cháu còn chưa ngủ nữa?”

Tô Tiểu Tông đã ngoan ngoãn nằm ở trên giường, nhỏ giọng nói cho anh biết: “Vừa rồi cháu mới gọi cho mẹ, cháu hỏi mẹ là cháu có thể gọi cho chú để chú kể chuyện cho cháu nghe hay không, mẹ nói có thể, chú ơi, chú kể chuyện cho cháu nghe đi. Tối hôm qua cháu ngủ thiếp đi nên không nghe thấy gì cả.” Nói xong bé còn thở dài, giống như là có chút tiếc nuối.

Khóe miệng Lục Trình Dương cong lên, trong đôi mắt hoàn toàn là sự vui vẻ, anh nghiêng đầu nhìn Tô Tầm một cái rồi bắt đầu kể chuyện.

Dọc theo đường đi đều là giọng nói trầm thấp từ tính của anh, cho đến khi đến khách sạn thì Tô Tầm chợt nghe thấy ngữ điệu của anh thay đổi, thần sắc cũng khôi phục lại sự lạnh lùng thường ngày, nhú mày để điện thoại xuống.

Tô Tầm có chút suy đoán, chắc là anh trai cô đã cúp điện thoại hoặc là mắng anh mấy câu rồi.

Ở trước quầy tiếp tân nhận chìa khóa phòng, hai người đi vào thang máy lên lầu, Lục Trình Dương giữ chặt Tô Tầm: “Anh ở ngay phòng bên cạnh, có chuyện gì thì gọi anh.”

Đêm hôm khuya khoắt thì cô có chuyện gì gọi anh đây? Tô Tầm nhú mày đẩy anh ra, mở cửa đi vào phòng, sau đó đóng sập cửa lại trước mặt anh.

...

Sáng hôm sau Tô Tầm dậy rất sớm, mới vừa rửa mặt xong thì liền nghe thấy tiếng gõ cửa, cô vừa mở cửa ra liền thấy Lục Trình Dương mặc quần tây đen áo sơ mi trắng đang đứng ở ngoài cửa, vết máu bầm trên mặt đã mờ đi không ít.

Con người đen nhánh của anh nhìn qua cô một lần, cuối cùng nhìn vào khuôn mặt cô, mỉm cười hỏi: “Thu thập xong rồi sao? Trước hết chúng ta đi ăn sáng đã, mười giờ cuộc họp bắt đầu.”

Tô Tầm gật đầu: “Chờ tôi một chút.” Tô Tầm vào phòng cầm lấy túi và điện thoại, “Đi thôi.”

Hai người tới nhà hàng của khách sạn ăn buffet, Lục Trình Dương nói với Tô Tầm: “Em ngồi ở đây, anh đi lấy đồ ăn.”

Tô Tầm nhìn anh một cái rồi ngồi xuống bàn ăn bên cạnh. Rất nhanh Lục Trình Dương đã bê đồ ăn quay lại, sắc mặt thâm trầm, Tô Tầm không hiểu tại sao anh lại đột nhiên thay đổi sắc mặt như thế. Cô ngẩng đầu nhìn lại thì thấy phía sau anh còn có một người rất quen thuộc, Tô Tầm kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Sắc mặt của Mục Viễn cũng không quá tốt, nhú mày nhìn hai người cùng nhau xuất hiện trong nhà hàng, ánh mắt của anh nhìn Tô Tầm một lúc rồi cong khóe miệng lên, ngồi xuống ở trước mặt cô, trực tiếp hỏi: “Tại sao em lại ở đây?”

Nhìn hai người đàn ông đang ngồi đối diện, Tô Tầm có chút bất đắc dĩ, thì ra Mục Viễn cũng đi công tác ở thành phố S, tại sao lại trùng hợp như vậy chứ?

“Giống như anh, em cũng đi công tác.”

Đi công tác? Mục Viễn nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương, khóe miệng đùa cợt nói: “Giám đốc Lục lại mang theo một nhân viên sắp nghỉ việc đi công tác, như vậy có phải là không quá sáng suốt hay không?”

Sắc mặt của Tô Tầm lại càng thay đổi, Lục Trình Dương lạnh giọng nói: “Chuyện này không liên quan gì đến anh cả.” Nói xong thì đặt chén cháo còn tỏa ra hơi nóng và trứng luộc đến trước mặt Tô Tầm.

Mục Viễn nhìn Tô Tầm, thấy cô đang cúi đầu ăn cháo thì cuối cùng cũng không nhiều lời với Lục Trình Dương ở trước mặt cô nữa.

Ăn xong bữa sáng trong sự im lặng, bầu không khí như vậy khiến người ta có chút ăn không tiêu. Tô Tầm ăn xong trước tiên thì đứng lên, nói với Lục Trình Dương: “Tôi ra đại sảnh chờ anh.” Nhìn về phía Mục Viễn: “Đàn anh, anh cứ từ từ ăn.”

Tô Tầm vừa rời đi thì Mục Viễn liền lạnh lùng nhìn Lục Trình Dương: “Lục Trình Dương, anh không biết ép buộc cô ấy như vậy là hết sức hèn hạ sao?”

Lục Trình Dương cười nhạt một tiếng, cũng lạnh lùng nói: “Đó là chuyện của tôi và cô ấy, không liên quan gì đến anh hết.” Nói xong thì đứng lên, đi ra khỏi nhà hàng.

Lại câu nói “không liên quan gì đến anh”, Mục Viễn cười lạnh một tiếng, cũng đi ra khỏi nhà hàng, anh ung dung nói: “Trước đây không liên quan nhưng sau này thì chưa chắc.”

Lục Trình Dương liền quay đầu lại, sự tự tin và ung dung của Mục Viễn làm anh cảm thấy rất chói mắt, anh chợt nhớ tới lời của Tần Sâm, con người đen nhìn chăm chăm vào Mục Viễn, có chút điên cuồng mở miệng: “Tôi và Tầm Tầm còn có con trai, trừ khi tôi chết nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy gả cho người khác.”

...

Tô Tầm ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh chờ trong chốc lát thì thấy hai thân ảnh cao lớn đi đến trước mặt cô, Mục Viễn nhìn cô nói: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi.”

Không đợi Tô Tầm trả lời thì Lục Trình Dương đã thay cô từ chối: “Tối nay chúng tôi có tiệc xã giao rồi.”

Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương, giống như tìm tòi nghiên cứu tính chân thật trong lời nói của anh, sau vài giây nhìn Mục Viễn: “Lần sau đi.”

Mục Viễn lặng lẽ nhìn cô: “Được.”

Lục Trình Dương đứng bên cạnh Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Đi thôi, sắp đến giờ rồi.”

Tô Tầm gật đầu, hai người cùng nhau đi ra khỏi đại sảnh khách sạn, Mục Viễn đứng tại chỗ một lúc, đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời bên ngoài rất chói mắt, anh ngồi xuống sofa, vươn tay xoa ấn đường. Gần đây anh thường hay nghĩ, nếu lúc đó anh không ra nước ngoài, vậy bây giờ anh và Tô Tầm có lẽ ... đã ở cùng một chỗ rồi, cho dù Lục Trình Dương có trở lại cũng vô dụng.

Lần trước Mục Viễn đi nước ngoài phần nhiều là có ý trốn tránh, người con gái anh thích đột nhiên gả cho người khác, ngay cả cơ hội để cạnh tranh cũng bị tước đoạt mất.

Khi về nước đã là vật còn người mất nhưng anh đã bỏ lỡ mất thời cơ tốt nhất rồi.

...

Lần này đúng là đi công tác thật, Lục Trình Dương không mang theo trợ lý nên Tô Tầm chỉ có thể làm trợ lý theo sát anh, hỗ trợ anh làm việc.

Buổi tối có tiệc xã giao cũng là thật. Đây là lần đầu tiên Tô Tầm tham dự tiệc xã giao với Lục Trình Dương, trước kia anh cũng thường tham dự các buổi tiệc xã giao lớn nhỏ nhưng lúc đó Tô Tầm còn học đại học nên không có hứng thú với loại tiệc này nên không đi cùng với anh.

Đêm nay là lần đầu tiên cô thấy dáng vẻ mạnh mẽ vì gạo, bạo vì tiền của anh, ai đến mời rượu anh cũng đều không từ chối nhưng nhìn anh không có chút gì gọi là say cả, tửu lượng của anh thật sự tốt như vậy sao? Tô Tầm có chút tò mò nhìn khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng của anh, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy có người uống rượu như uống nước lọc vậy.

Trên đường về, Tô Tầm nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi, suy nghĩ một chút vẫn hỏi: “Anh ... uống say sao?” Cô tận mắt chứng kiến anh uống rượu cả đêm.

Lục Trình Dương mở mắt ra nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cong lên, giọng nói có chút khàn: “Hơi choáng một chút, anh có thể ứng phó được với chút rượu này. Anh đã từng vì theo đuổi một hạng mục nhỏ nhỏ mà liều mạng uống rượu trắng với người ta, tửu lượng cũng dần dần được nâng cao. Anh rất khó tưởng tượng ra bản thân mình uống say sẽ có dáng vẻ như thế nào, cho đến bây giờ anh chưa thực sự say.” Có lẽ là quá say nhưng vẫn luôn luôn giữ cho đầu óc tỉnh táo, anh còn phải kiếm sống nữa.

Tô Tầm lẳng lẳng nhìn anh, giống như cô không nghĩ anh lại nói nhiều như vậy. Trong kí ức của cô quả thật chưa từng thấy anh say rượu, anh lúc nào cũng biết khắc chế cho dù là ở phương diện nào.

Một lúc sau Tô Tầm mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Không say là tốt rồi.”

Lục Trình Dương lại nhìn Tô Tầm một chút, sau đó nhắm hai mắt lại, anh đại khái là có chút say, anh chỉ muốn nhìn xem cô có xúc động hay không.

Lúc xuống xe, Lục Trình Dương đưa tay đề lên huyết thái dương, thấy cô nhìn qua liền để tay xuống, giọng khàn khàn: “Đi thôi, hôm nay em cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tô Tầm thu hồi ánh mắt, xoay người đi trước mặt anh.

Đêm đã khuya nên trong thang máy chỉ có hai người bọn họ. Đột nhiên Lục Trình Dương nghiêng người, Tô Tầm cho là anh muốn làm chuyện xấu nên vội vàng tránh người, quay đầu lại thì thấy bất quá anh chỉ là muốn dựa vào vách thang máy nghỉ ngơi mà thôi. Xem ra là anh có chút say rồi, con người đen lầy nhìn cô, có chút mê ly: “Tầm Tầm, em còn nhớ Trình Uy không?”

Lục Trình Uy? Tô Tầm gật đầu: “Còn nhớ.” Là em trai của Lục Trình Dương, nhỏ hơn cô một tuổi, tính cách hoàn toàn khác với Lục Trình Dương. Lục Trình Dương thâm trầm nội liêm còn Lục Trình Uy thì lại hay xúc động khoe khoang.

Lúc cô và Lục Trình Dương mới bắt đầu quen nhau thì tiểu tử kia hay trêu cô gọi là “chị dâu”.

“Hai ngày nữa đi thăm nó với anh.” Giọng nói của Lục Trình Dương lại khàn thêm vài phần.

Tô Tầm nhú mày: “Tôi với anh đã không còn quan hệ gì nữa rồi, vì cái gì mà bảo tôi đi thăm cậu ta chứ?” Anh không lên tiếng, Tô Tầm cảm thấy trong giọng nói của mình có chút cực đoan, lại hỏi thêm một câu: “Cậu ấy bị làm sao vậy?”

Thang máy đã đến nơi, Lục Trình Dương chống tay vào vách thang máy đứng thẳng người lên.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi thang máy, ở khúc quanh, đột nhiên Lục Trình Dương khẽ nói: “Nó ... đã chết rồi, hai ngày nữa là ngày giỗ của nó.”

22. Chương 22

“Sao vậy?” Lúc này Lục Trình Dương cũng không chú ý đến hoàn cảnh xung quang, thấy Tô Tầm vẫn còn đứng yên thì không khỏi hỏi.

Tô Tầm nghi ngờ quay đầu lại nhìn vài lần, người đàn ông kia đã đi đến trước mặt bà chủ, thân thể cao lớn hoàn toàn che mất tầm mắt của cô, cô cũng không nghe thấy bọn họ nói gì.

“Không có gì, đi thôi.” Chẳng qua Tô Tầm cảm thấy bóng lưng của người đàn ông kia có chút quen mắt nhưng dù thế nào cũng là chuyện của người khác, cô cứ đứng ở chỗ này nhìn cũng không hay.

Lên xe, Tô Tầm không nhịn được lại quay đầu nhìn, hai người kia vẫn đứng yên như cũ, xem ra hẳn là người quen.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, Tô Tầm lấy điện thoại từ trong túi ra, thấy tên người gọi đến liền nở nụ cười, ấn nút trả lời, dịu dàng “alo” một tiếng.

Tô Tiểu Tông cầm điện thoại của Tô Thâm đang lẫn ở trên giường, khoan khoái nói cho cô biết: “Mẹ ơi, cậu đi tắm rồi, đưa điện thoại để con gọi cho mẹ.”

Tô Tầm để điện thoại trước mặt nhìn thời gian, đã chín giờ rưỡi rồi, bèn nói vào điện thoại: “Chờ cậu tắm xong thì con phải ngoan ngoãn đi ngủ biết chưa? Ngày mai còn phải đi nhà trẻ nữa, con nhớ dặn cậu đặt báo thức, nếu không sẽ bị muộn, nhớ chưa?”

Tô Tiểu Tông ở trong điện thoại ngoan ngoãn nói “vâng.”

Lục Trình Dương tựa lưng vào ghế ngồi, chỗ ngồi phía sau xe taxi có chút chật, chân anh lại dài nên không thoải mái, lúc di chuyển chân không cẩn thận đụng phải đầu gối Tô Tầm, Tô Tầm cầm điện thoại nghiêng đầu nhìn anh một cái, yên lặng dịch ra một chút. Lục Trình Dương nhìn không được nhịu mày, ánh mắt rơi xuống đùi của cô.

Hôm nay Tô Tầm mặc áo sơ mi trắng đơn giản và váy đen, váy cách trên đầu gối mười mấy cm, hết sức hợp với quy tắc trang phục công sở, lúc ngồi xuống váy lại kéo cao thêm vài cm nữa, lộ ra bắp đùi trắng nõn cân xứng. Vốn Lục Trình Dương chỉ lơ đãng liếc qua một cái nhưng đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng lên, ánh mắt anh nhìn vào chỗ trắng muốt trên hai chân kia không muốn dời đi.

Bên tai là giọng nói dịu dàng của cô đang dỗ bảo bối, trêu chọc khiến lòng anh ngứa ngáy.

Đề xuống tạp niệm trong lòng, ánh mắt của anh lại nhìn đến sườn mặt của cô, cẩn thận nghe cô nói chuyện với con trai, ánh đèn thành thị lưu lại trên gò má của cô từng hình ảnh loang lổ. Đã nhiều lần anh cho rằng mình không thể chống đỡ được đến ngày gặp lại cô, ở nơi tối tăm không thể thấy ánh mặt trời trong vài năm thì cô chính là hy vọng duy nhất của anh.

Tô Tầm cúp điện thoại, cảm nhận được cái nhìn thiêu đốt của người bên cạnh thì cô nghiêng đầu nhìn anh, đập vào mắt cô là đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của anh.

Cho đến khi điện thoại của đối phương vang lên thì Tô Tầm mới sững sờ quay đầu nhìn về phía trước, có chút nghi ngờ ánh mắt vừa rồi của anh, quá ... thâm tình đi? Tô Tầm lắc đầu, loại bỏ ý nghĩa hoang đường này ra khỏi đầu.

Lục Trình Dương nhìn số điện thoại xa lạ trên màn hình, anh nhận điện thoại, không ngoài dự đoán khi đầu bên kia truyền đến giọng nói bi bô của đứa nhỏ: “Chú ơi, chú chưa ngủ sao ạ?”

Anh nhìn không được cười ra tiếng: “Sao cháu còn chưa ngủ nữa?”

Tô Tiểu Tông đã ngoan ngoãn nằm ở trên giường, nhỏ giọng nói cho anh biết: “Vừa rồi cháu mới gọi cho mẹ, cháu hỏi mẹ là cháu có thể gọi cho chú để chú kể chuyện cho cháu nghe hay không, mẹ nói có thể, chú ơi, chú kể chuyện cho cháu nghe đi. Tối hôm qua cháu ngủ thiếp đi nên không nghe thấy gì cả.” Nói xong bé còn thở dài, giống như là có chút tiếc nuối.

Khóe miệng Lục Trình Dương cong lên, trong đôi mắt hoàn toàn là sự vui vẻ, anh nghiêng đầu nhìn Tô Tầm một cái rồi bắt đầu kể chuyện.

Dọc theo đường đi đều là giọng nói trầm thấp từ tính của anh, cho đến khi đến khách sạn thì Tô Tầm chợt nghe thấy ngữ điệu của anh thay đổi, thần sắc cũng khôi phục lại sự lạnh lùng thường ngày, nhịu mày để điện thoại xuống.

Tô Tầm có chút suy đoán, chắc là anh trai cô đã cúp điện thoại hoặc là mắng anh mấy câu rồi.

Ở trước quầy tiếp tân nhận chìa khóa phòng, hai người đi vào thang máy lên lầu, Lục Trình Dương giữ chặt Tô Tầm: “Anh ở ngay phòng bên cạnh, có chuyện gì thì gọi anh.”

Đêm hôm khuya khoắt thì cô có chuyện gì gọi anh đây? Tô Tầm nhú mày đẩy anh ra, mở cửa đi vào phòng, sau đó đóng sập cửa lại trước mặt anh.

...

Sáng hôm sau Tô Tầm dậy rất sớm, mới vừa rửa mặt xong thì liền nghe thấy tiếng gõ cửa, cô vừa mở cửa ra liền thấy Lục Trình Dương mặc quần tây đen áo sơ mi trắng đang đứng ở ngoài cửa, vết máu bầm trên mặt đã mờ đi không ít.

Con người đen nhánh của anh nhìn qua cô một lần, cuối cùng nhìn vào khuôn mặt cô, mỉm cười hỏi: “Thu thập xong rồi sao? Trước hết chúng ta đi ăn sáng đã, mười giờ cuộc họp bắt đầu.”

Tô Tầm gật đầu: “Chờ tôi một chút.” Tô Tầm vào phòng cầm lấy túi và điện thoại, “Đi thôi.”

Hai người tới nhà hàng của khách sạn ăn buffet, Lục Trình Dương nói với Tô Tầm: “Em ngồi ở đây, anh đi lấy đồ ăn.”

Tô Tầm nhìn anh một cái rồi ngồi xuống bàn ăn bên cạnh. Rất nhanh Lục Trình Dương đã bê đồ ăn quay lại, sắc mặt thâm trầm, Tô Tầm không hiểu tại sao anh lại đột nhiên thay đổi sắc mặt như thế. Cô gắng đầu nhìn lại thì thấy phía sau anh còn có một người rất quen thuộc, Tô Tầm kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Sắc mặt của Mục Viễn cũng không quá tốt, nhú mày nhìn hai người cùng nhau xuất hiện trong nhà hàng, ánh mắt của anh nhìn Tô Tầm một lúc rồi cong khóe miệng lên, ngồi xuống ở trước mặt cô, trực tiếp hỏi: “Tại sao em lại ở đây?”

Nhìn hai người đàn ông đang ngồi đối diện, Tô Tầm có chút bất đắc dĩ, thì ra Mục Viễn cũng đi công tác ở thành phố S, tại sao lại trùng hợp như vậy chứ?

“Giống như anh, em cũng đi công tác.”

Đi công tác? Mục Viễn nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương, khóe miệng đùa cợt nói: “Giám đốc Lục lại mang theo một nhân viên sắp nghỉ việc đi công tác, như vậy có phải là không quá sáng suốt hay không?”

Sắc mặt của Tô Tầm lại càng thay đổi, Lục Trình Dương lạnh giọng nói: “Chuyện này không liên quan gì đến anh cả.” Nói xong thì đặt chén cháo còn tỏa ra hơi nóng và trứng luộc đến trước mặt Tô Tầm.

Mục Viễn nhìn Tô Tầm, thấy cô đang cúi đầu ăn cháo thì cuối cùng cũng không nhiều lời với Lục Trình Dương ở trước mặt cô nữa.

Ăn xong bữa sáng trong sự im lặng, bầu không khí như vậy khiến người ta có chút ăn không tiêu. Tô Tầm ăn xong trước tiên thì đứng lên, nói với Lục Trình Dương: “Tôi ra đại sảnh chờ anh.” Nhìn về phía Mục Viễn: “Đàn anh, anh cứ từ từ ăn.”

Tô Tầm vừa rời đi thì Mục Viễn liền lạnh lùng nhìn Lục Trình Dương: “Lục Trình Dương, anh không biết ép buộc cô ấy như vậy là hết sức hèn hạ sao?”

Lục Trình Dương cười nhạt một tiếng, cũng lạnh lùng nói: “Đó là chuyện của tôi và cô ấy, không liên quan gì đến anh hết.” Nói xong thì đứng lên, đi ra khỏi nhà hàng.

Lại câu nói “không liên quan gì đến anh”, Mục Viễn cười lạnh một tiếng, cũng đi ra khỏi nhà hàng, anh ung dung nói: “Trước đây không liên quan nhưng sau này thì chưa chắc.”

Lục Trình Dương liền quay đầu lại, sự tự tin và ung dung của Mục Viễn làm anh cảm thấy rất chói mắt, anh chợt nhớ tới lời của Tần Sâm, con người đen nhìn chằm chằm vào Mục Viễn, có chút điên cuồng mở miệng: “Tôi và Tầm Tầm còn có con trai, trừ khi tôi chết nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy gả cho người khác.”

...

Tô Tầm ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh chờ trong chốc lát thì thấy hai thân ảnh cao lớn đi đến trước mặt cô, Mục Viễn nhìn cô nói: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi.”

Không đợi Tô Tầm trả lời thì Lục Trình Dương đã thay cô từ chối: “Tối nay chúng tôi có tiệc xã giao rồi.”

Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương, giống như tìm tòi nghiên cứu tính chân thật trong lời nói của anh, sau vài giây nhìn Mục Viễn: “Lần sau đi.”

Mục Viễn lẳng lặng nhìn cô: “Được.”

Lục Trình Dương đứng bên cạnh Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Đi thôi, sắp đến giờ rồi.”

Tô Tầm gật đầu, hai người cùng nhau đi ra khỏi đại sảnh khách sạn, Mục Viễn đứng tại chỗ một lúc, đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời bên ngoài rất chói mắt, anh ngồi xuống sofa, vươn tay xoa ấn đường. Gần đây anh thường hay nghĩ, nếu lúc đó anh không ra nước ngoài, vậy bây giờ anh và Tô Tầm có lẽ ... đã ở cùng một chỗ rồi, cho dù Lục Trình Dương có trở lại cũng vô dụng.

Lần trước Mục Viễn đi nước ngoài phần nhiều là có ý trốn tránh, người con gái anh thích đột nhiên gả cho người khác, ngay cả cơ hội để cạnh tranh cũng bị tước đoạt mất.

Khi về nước đã là vật còn người mất nhưng anh đã bỏ lỡ mất thời cơ tốt nhất rồi.

...

Lần này đúng là đi công tác thật, Lục Trình Dương không mang theo trợ lý nên Tô Tầm chỉ có thể làm trợ lý theo sát anh, hỗ trợ anh làm việc.

Buổi tối có tiệc xã giao cũng là thật. Đây là lần đầu tiên Tô Tầm tham dự tiệc xã giao với Lục Trình Dương, trước kia anh cũng thường tham dự các buổi tiệc xã giao lớn nhỏ nhưng lúc đó Tô Tầm còn học đại học nên không có hứng thú với loại tiệc này nên không đi cùng với anh.

Đêm nay là lần đầu tiên cô thấy dáng vẻ mạnh mẽ vì gạo, bạo vì tiền của anh, ai đến mời rượu anh cũng đều không từ chối nhưng nhìn anh không có chút gì gọi là say cả, tửu lượng của anh thật sự tốt như vậy sao? Tô Tầm có chút tò mò nhìn khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng của anh, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy có người uống rượu như uống nước lọc vậy.

Trên đường về, Tô Tầm nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi, suy nghĩ một chút vẫn hỏi: “Anh ... uống say sao?” Cô tận mắt chứng kiến anh uống rượu cả đêm.

Lục Trình Dương mở mắt ra nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cong lên, giọng nói có chút khàn: “Hơi choáng một chút, anh có thể ứng phó được với chút rượu này. Anh đã từng vì theo đuổi một hạng mục nhỏ mà liều mạng uống rượu trắng với người ta, tửu lượng cũng dần dần được nâng cao. Anh rất khó tưởng tượng ra bản thân mình uống say sẽ có dáng vẻ như thế nào, cho đến bây giờ anh chưa thực sự say.” Có lẽ là quá say nhưng vẫn luôn luôn giữ cho đầu óc tỉnh táo, anh còn phải kiếm sống nữa.

Tô Tầm lẳng lặng nhìn anh, giống như cô không nghĩ anh lại nói nhiều như vậy. Trong kí ức của cô quả thật chưa từng thấy anh say rượu, anh lúc nào cũng biết khắc chế cho dù là ở phương diện nào.

Một lúc sau Tô Tầm mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Không say là tốt rồi.”

Lục Trình Dương lại nhìn Tô Tầm một chút, sau đó nhắm hai mắt lại, anh đại khái là có chút say, anh chỉ muốn nhìn xem cô có xúc động hay không.

Lúc xuống xe, Lục Trình Dương đưa tay đề lên huyệt thái dương, thấy cô nhìn qua liền để tay xuống, giọng khàn khàn: “Đi thôi, hôm nay em cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tô Tầm thu hồi ánh mắt, xoay người đi trước mặt anh.

Đêm đã khuya nên trong thang máy chỉ có hai người bọn họ. Đột nhiên Lục Trình Dương nghiêng người, Tô Tầm cho là anh muốn làm chuyện xấu nên vội vàng tránh người, quay đầu lại thì thấy bất quá anh chỉ là muốn dựa vào vách thang máy nghỉ ngơi mà thôi. Xem ra là anh có chút say rồi, con người đen lấy nhìn cô, có chút mê ly: “Tầm Tầm, em còn nhớ Trình Uy không?”

Lục Trình Uy? Tô Tầm gật đầu: “Còn nhớ.” Là em trai của Lục Trình Dương, nhỏ hơn cô một tuổi, tính cách hoàn toàn khác với Lục Trình Dương. Lục Trình Dương thâm trầm nội liêm còn Lục Trình Uy thì lại hay xúc động khoe khoang.

Lúc cô và Lục Trình Dương mới bắt đầu quen nhau thì tiểu tử kia hay trêu cô gọi là “chị dâu”.

“Hai ngày nữa đi thăm nó với anh.” Giọng nói của Lục Trình Dương lại khàn thêm vài phần.

Tô Tầm nhú mồm: “Tôi với anh đã không còn quan hệ gì nữa rồi, vì cái gì mà bảo tôi đi thăm cậu ta chứ?” Anh không lên tiếng, Tô Tầm cảm thấy trong giọng nói của mình có chút cực đoan, lại hỏi thêm một câu: “Cậu ấy bị làm sao vậy?”

Thang máy đã đến nơi, Lục Trình Dương chống tay vào vách thang máy đứng thẳng người lên.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi thang máy, ở khúc quanh, đột nhiên Lục Trình Dương khẽ nói: “Nó ... đã chết rồi, hai ngày nữa là ngày giỗ của nó.”

23. Chương 23

Giọng nói của Lục Trình Dương thật bình tĩnh nhưng đêm khuya trong khách sạn thanh vắng, câu nói “nó đã chết” cứ như vậy nhẹ nhàng lọt vào trong tai, nghe có chút kinh hãi khác thường khiến lông tơ của Tô Tầm dựng hết cả lên. Cô thoáng chốc sững sờ tại chỗ, nhìn qua người đàn ông cao lớn thon dài trước mặt, lần đầu tiên cô phát hiện ra bóng lưng của anh có chút chấn chùng.

Khó khăn nuốt xuống một ngụm khí, giọng nói của Tô Tầm có chút run: “Tại sao ... cậu ấy lại chết?” Cậu ấy mới có hai mươi lăm tuổi thôi mà, còn trẻ như vậy ...

Tô Tầm vòng hai tay ôm lấy chính mình, hung hăng chà xát cánh tay đang nổi da gà, cô đã gặp Lục Trình Uy rất nhiều lần, đó là người đã từng gọi cô là “chị dâu”; đột nhiên nghe thấy người đó đã chết, cô không hiểu trong lòng mình có cảm giác gì nữa, ngực như bị cái gì đó chặn lại, cảm giác có chút khó chịu.

Lục Trình Dương xoay người nhìn cô, trong đôi mắt đen sáng ngời không còn chút gì gọi là say cả, giọng nói của anh vẫn bình tĩnh: “Tôi cố ý giết người nên bị tử hình.”

Lục Trình Uy giết người? Tô Tầm kinh ngạc nhìn anh, không thể nói ra lời.

Cố ý giết người, mạng đền mạng ... Cho tới bây giờ, loại chuyện như thế này cô chỉ biết thông qua tin tức, không hề nghĩ tới có một ngày chuyện lại xảy ra ngay bên cạnh mình, người kia lại còn là em chồng trước đây của mình nữa. Sắc mặt Tô Tầm có chút trắng bệch, có chút không thể tiêu hóa nổi cái tin này; mặc dù cá tính của Lục Trình Uy hay khoe khoang, dễ dàng xúc động nhưng không đến mức giết người ... Rốt cuộc là chuyện gì mới khiến cho cậu ấy ra tay giết người đây.

Đại khái là cảm thấy lời nói của mình hù dọa cô nên Lục Trình Dương vươn tay ra xoa đầu cô, Tô Tầm cũng quên phải né tránh.

“Tất cả nhân chứng, vật chứng đều chứng minh là cố ý giết người, kháng án không có hiệu quả, bị kết án tử hình thi hành ngay lập tức, đến cùng có phải là cố ý giết người hay không ... thì không thể nào biết được.”

Anh nhàn nhạt giải thích vài câu, giọng nói có chút khàn khàn, nghe không ra vui buồn. Tô Tầm biết được hết tin tức khiếp sợ này đến tin tức khác, cất bước đi lên phía trước, đến bên cạnh anh thì ngừng đầu lên nhìn anh, chân thành: “Anh ... nên bi thương.” Cô còn nhớ tình cảm anh em giữa Lục Trình Dương và Lục Trình Uy rất tốt, ắt hẳn anh rất khó chịu khi em trai chết đi như thế, với quan hệ của cô và anh lúc này thì cô chỉ có thể nói an ủi một câu như thế thôi.

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, anh không lên tiếng, móc ra bao thuốc châm một điếu, nhả ra vài vòng khói: “Chuyện đã mấy năm trước rồi.”

Mấy năm trước là mấy năm? Trong lòng Tô Tầm có chút nghi hoặc cùng suy đoán, hơi nhú mồm muốn mở miệng hỏi thì thang máy sau lưng đột nhiên “ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra, một đôi giày cao gót giẫm trên nền đá cẩm thạch tạo ra tiếng vang lạnh lạnh khiến Tô Tầm không nhịn được phải quay đầu lại nhìn một cái, vừa thấy rõ người đến là ai thì thần sắc của Tô Tầm khôi phục lại sự bình tĩnh thường ngày.

“Tôi về phòng trước.”

Tô Tầm nhàn nhạt nói một câu, lướt qua Lục Trình Dương đi lên phía trước.

Lục Trình Dương dập tắt điều thuốc, nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của cô, anh không cảm thấy bất ngờ, dù sao sự việc đã xảy ra cũng nhiều năm rồi, anh và cô cũng không còn là vợ chồng nữa nên cô không có nghĩa vụ phải hỏi đến chuyện em trai anh sống hay chết.

Đi theo phía sau cô trở về phòng của mình thì tay anh đột nhiên bị người ta nắm lấy. Đáy lòng Lục Trình Dương dâng lên hồi chuông cảnh báo, xoay người nhìn lại, quả nhiên là nhìn thấy khuôn mặt Trình Nhiễm được trang điểm tinh xảo, đang không vui lườm anh, nũng nịu oán hận nói: “Tại sao anh lại bỏ em lại ...”

Bước chân của Tô Tầm dừng một chút, làm như không nghe thấy, đi về phòng của mình.

Giờ phút này Lục Trình Dương thật sự có xúc động muốn bóp chết Trình Nhiễm, thấy Tô Tầm đã quẹt thề, mở cửa chuẩn bị đi vào phòng thì Lục Trình Dương dùng sức đẩy Trình Nhiễm ra bước nhanh về phía trước, trước khi cửa phòng đóng lại thì chống tay lên cánh cửa. Cánh cửa sắp đóng lại bị sức mạnh của anh đẩy ra, ngay cả Tô Tầm đứng ở phía sau cánh cửa cũng bị đẩy lùi vài bước, Lục Trình Dương có chút hoảng hốt giải thích: “Tầm Tầm, đợi chút, anh có lời muốn nói với em.”

Tô Tầm không vui nhìn anh, giọng nói nhàn nhạt: “Khuya lắm rồi, tôi muốn đi ngủ.”

Trình Nhiễm đã đuổi theo, đứng ở sau lưng Lục Trình Dương kéo anh, sắc mặt bất thiện nhìn Tô Tầm: “Cô ta đã nói muốn đi ngủ rồi, anh còn dây dưa làm gì nữa! Cần phải ăn nói khép nép với cô ta như vậy sao?”

“Trình Nhiễm, cô đủ rồi đó.” Lục Trình Dương xoay người quát Trình Nhiễm, giọng nói không lớn nhưng rất nặng nề, giống như đang cố gắng đè nén cơn giận của mình.

Trình Nhiễm đã quen với sự tức giận của Lục Trình Dương, hất cái cằm lên, không phục nói: “Chưa đủ!”

Tô Tầm nhú mày nhìn bọn họ, không vui nói: “Phiền hai người đừng đứng trước cũng như đừng ồn ào trước cửa phòng của tôi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Nói xong thì vươn tay đẩy Lục Trình Dương: “Anh ra ngoài đi.”

Đêm nay Lục Trình Dương uống rất nhiều rượu, lúc này chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, anh híp mắt nhìn Tô Tầm đang mặt nhăn mày nhíu, trên mặt ngoài trừ vẻ không vui thì không có một nét bi thương hoặc ghen tuông nào. Thật sự là cô không muốn nghe anh giải thích cũng như không quan tâm quan hệ giữa anh và Trình Nhiễm rốt cuộc là như thế nào.

Rút cánh tay bị Trình Nhiễm kéo ra, Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm nhỏ giọng nói một câu: “Tầm Tầm, em cũng nghe thấy đấy, anh và cô ta không có bất kỳ quan hệ không rõ ràng nào cả.”

“Có thể đừng đứng ở trước cửa phòng tôi không? Tôi muốn đóng cửa đi nghỉ.” Giọng nói của Tô Tầm nhàn nhạt, nhú mày nhìn người đang còn đứng ở trước phòng của cô.

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm cô mấy giây, từ từ thu lại cánh tay đang chống trên cửa, bất đắc dĩ nói: “Được, em nghỉ ngơi trước đi.” Nói xong thì lui về sau một bước, đi ra khỏi phòng của cô.

Cửa “rầm” một tiếng đóng lại, Tô Tầm dựa vào cửa nghe thấy giọng nói tràn đầy tức giận của Lục Trình Dương: “Xuống dưới.”

Trình Nhiễm không chịu đi: “Tại sao phải xuống dưới chứ, phòng của anh không phải ở bên cạnh sao? Có chuyện gì sao không thể nói ở trong phòng của anh chứ?”

Con mắt đen như mực của Lục Trình Dương liếc Trình Nhiễm, trong mắt anh bắn ra tia sắc lạnh, xoay người đi đến cửa thang máy. Trình Nhiễm không thể không đuổi theo, nhất quyết không tha nói: “Lục Trình Dương, anh đừng tưởng anh có thể trốn em, dù anh đi đến đâu em liền đi theo đến đó. Dù sao anh cũng không có năng lực để cản em mà, em thích đi đâu thì sẽ đi đó, nếu như là thành phố B thì bố em và anh trai em cũng không cản được.”

“Năm năm rồi, bất luận tôi làm cái gì hay đi đâu thì cô đều đi theo, cô cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?” Lục Trình Dương đưa tay bóp ấn đường, bực bội không thôi, vốn anh cho rằng người Trình gia đã đưa Trình

Nhiệm về thành phố S, anh ở lại thành phố B thì có thể thoát khỏi cô, anh đã xem nhẹ người phụ nữ điên này rồi.

“Có ý nghĩa, em yêu anh, em sẽ đi theo cho đến chừng nào anh chịu cưới em thì thôi.” Trình Nhiệm tiến lên giữ chặt tay của anh nhưng bị anh đẩy ra, Trình Nhiệm vẫn cứ tiến lên, cô ta thích nhất là quần quít lấy anh, cho dù là anh chán ghét cô ta thì cô ta vẫn muốn quần lấy.

Thang máy đến, Lục Trình Dương đẩy tay Trình Nhiệm ra đi vào, cô ta cũng đi vào theo.

“Tôi đã nói rồi, đời này tôi cũng sẽ không cưới cô.” Ở trong thang máy, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Anh nợ em! Em đã cứu mạng anh, nếu như không nhờ em thì anh đã bị những người kia giết chết không biết bao nhiêu lần rồi, làm sao anh còn mạng để đến trước mặt người phụ nữ kia đây cầu hòa chứ?” Trình Nhiệm tức giận nhìn người đàn ông lạnh lùng, bất luận cô ta làm cái gì thì anh cũng đều làm như không thấy.

Lục Trình Dương nhàn nhạt nhìn cô, nói gần từng chữ: “Đời này tôi chỉ nợ một người mà thôi.”

Đương nhiên Trình Nhiệm biết rõ anh đang nói đến ai, tức giận công tâm, ghen tị đến nổi điên, bật thốt ra: “Anh coi cô trọng cô ta như vậy, không sợ em tìm người ...”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng thì đã bị một bàn tay mạnh mẽ hung hăng bóp lấy cổ, ngón tay của Lục Trình Dương dùng sức khiến cho mặt của cô ta trở nên trắng bệch, chịu không được ho khan, cánh tay đâm vào người anh, đứt quãng: “Anh ... anh ... buông ra ...”

Sắc mặt Lục Trình Dương thâm trầm đến dọa người, đôi mắt đỏ bừng: “Nếu như cô dám đụng vào cô ấy thì bây giờ tôi sẽ giết chết cô.” Ngón tay bỗng nhiên tăng thêm lực, mu bàn tay của anh nổi đầy gân xanh, Trình Nhiệm cảm thấy mình sắp không thở được nữa nhưng Lục Trình Dương vẫn không buông tay.

“Em, khụ ... sẽ không ... khụ ... đụng đến ... cô ta.” Trình Nhiệm nói đứt quãng, mắt trợn ngược lên, sắc mặt bởi vì không thở được mà trở nên trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi hột, ngay cả sức lực để giãy giụa cũng không có.

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm mặt cô ta rồi từ từ buông lỏng tay, Trình Nhiệm vừa được tự do liền lui vào một góc ho khan, mặt đỏ bừng.

“Ting” một tiếng, thang máy đã đến nơi, cửa thang máy vừa mở ra thì Lục Trình Dương liền nhìn thấy Mục Viễn đang đứng chờ ở ngoài, anh híp mắt lại nhìn Mục Viễn rồi bước ra ngoài.

Mục Viễn liếc mắt nhìn người phụ nữ đang vuốt cái cổ thở từng hơi ở góc thang máy, quần áo của cô ta có chút lộn xộn, ngực phập phồng lên xuống. Hình ảnh như vậy khiến cho người khác không thể không suy nghĩ vừa rồi ở trong thang máy đã xảy ra chuyện gì. Nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương, trong mắt Mục Viễn là sự khinh bỉ và hiểu thấu, anh phát ra một tiếng cười lạnh: “Lục Trình Dương, không ngờ anh là loại người như thế này, vừa cầu hòa với Tầm Tầm lại vừa ái muội không rõ ràng với người phụ nữ khác, lúc trước anh chính là yêu Tầm Tầm như vậy sao? Anh thật là đủ cặn bã mà.”

Bước chân của Lục Trình Dương dừng lại, xoay người, lạnh lùng nhìn Mục Viễn: “Anh mù sao?”

Mục Viễn nhú mày: “Anh nói cái gì?” Quả đấm không tự giác nắm chặt, thật sự là mỗi lần nhìn thấy Lục Trình Dương thì anh đều có xúc động muốn xông lên đánh người.

Trình Nhiệm thật vất vả mới thuận khí được, không rõ tình huống hai người đang đối chọi ở bên ngoài, chống lên vách thang máy lạnh buốt đi ra, xoa cái cổ dựa vào tường bên cạnh thang máy nghỉ ngơi.

Lục Trình Dương liếc cô ta một cái, không để ý đến Mục Viễn nữa, đi thẳng ra ngoài.

Trình Nhiệm chống đỡ thân thể có chút mềm nhũn muốn đuổi theo, lúc đi qua bên cạnh Mục Viễn thì dừng lại nhìn anh một cái rồi lại cất bước chạy theo, lúc này Mục Viễn mới thấy được trên cổ cô ta có dấu ngón tay, dấu vết kia rõ ràng là do bàn tay của người đàn ông lưu lại.

Mục Viễn sững sờ đứng tại chỗ, híp mắt nhú mày, nếu chuyện không đúng như anh nghĩ thì quan hệ giữa Lục Trình Dương và người phụ nữ này đến cùng là như thế nào?

Xoay người nhìn bóng lưng của hai người, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Sau khi Mục Viễn lên lầu thì nhắn tin cho Tô Tầm: “Tầm Tầm, em ngủ chưa?”

Tô Tầm tắm rửa xong mới đi ra đọc tin nhắn, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Chuẩn bị ngủ.”

Chuông báo tin nhắn vừa vang lên thì Mục Viễn liền cầm lấy điện thoại, khoe miệng cười nhạt, nhắn lại “ngủ ngon”, rồi cầm lấy điện thoại đi đến trước cửa sổ gọi: “Tra cho tôi chuyện mấy năm nay của Lục Trình Dương, toàn bộ.”

Biết người biết ta mới có phần thắng.

...

Trình Nhiễm đi theo người đàn ông lúc này suýt bóp chết cô ta đi ra ngoài, người đàn ông kia liền đứng ở một gốc cây bên đường hút thuốc, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn cô ta lấy một cái, cũng giống như trước kia, cô ta quần lấy anh, anh đều làm như không thấy, ở trước mặt cô dựa vào cây hút thuốc.

Đến trước mặt anh, cô ta ngược đầu lên nói: “Anh không dám bóp chết em bởi vì nếu anh giết em rồi thì anh cũng không sống được, cũng giống như em trai của anh, sẽ khiến những người thân của anh bị liên lụy, kể cả người phụ nữ anh yêu nhất.”

Lục Trình Dương hung hăng hít vài hơi, phả toàn bộ khói thuốc vào mặt cô ta, đôi mắt thâm trầm trong khói thuốc quấn quanh càng trở nên đen hơn: “Cô có thể thử, xem tôi có dám làm hay không.”

Trình Nhiễm cúi đầu, có chút không vui: “Anh không thích em không phải là do em quá mạnh mẽ, quá cứng rắn sao? Như vậy thì không thể trách em được, nếu như anh đối tốt với em một chút, nói lời dịu dàng một chút thì em cũng sẽ dịu dàng không khác gì những người phụ nữ kia.”

Lục Trình Dương vứt tàn thuốc: “Bất luận cô biến thành dạng gì thì tôi cũng không có khả năng thích cô.”

Trình Nhiễm tức giận giậm chân, sau lưng có một chiếc xe việt dã dừng lại cũng không phát hiện ra. Lục Trình Dương nhàn nhạt nói: “Có người đến đón cô.” Nói xong thì xoay người đi về khách sạn.

Phía sau là tiếng giầy giũa không vui của Trình Nhiễm: “Anh, mặc kệ em, em không muốn về! Em nói em không về!”

24. Chương 24

Sáng hôm sau, Tô Tầm vừa mới mở cửa phòng liền nhìn thấy Lục Trình Dương đang đứng ở ngoài, cũng không biết anh đã đứng ở đó bao lâu, thấy cô đi ra thì cười nhẹ với cô một cái: “Lúc trở lại tối hôm qua thì đã rất khuya rồi, anh cho rằng em còn chưa dậy.”

Cho nên anh đứng ở ngoài cửa là nghe động tĩnh trong phòng cô ư? Còn là đợi cô thức dậy nữa? Tô Tầm cúi đầu đóng cửa: “Hôm nay còn phải làm việc, tôi sẽ không lười biếng.”

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn Tô Tầm, hôm nay cô buộc tóc đuôi gà nên khuôn mặt lớn bằng bàn tay lộ hết ra ngoài, thanh tú giống như là sinh viên, khí sắc nhìn rất tốt, tối hôm qua có lẽ cô ngủ rất ngon, cũng không bị chuyện tối qua ảnh hưởng, anh nhìn sang bên cạnh nhỏ giọng nói: “Ăn sáng trước đã, chút nữa mới đi đến Hoa Thụy bàn bạc hợp đồng cụ thể của các hạng mục công việc.”

“Vâng.” Tô Tầm nhẹ đáp, đi đến thang máy.

Hai người ăn sáng xong liền trực tiếp đi tới Hoa Thụy. Lúc này Tô Tầm mới biết, dự án này Lục Trình Dương đã nắm trong tay trước khi đến Khải Sâm, lúc anh trình bày dự thảo của dự án quảng cáo thì hạ giá thành xuống thấp hơn so với mấy công ty quảng cáo nổi tiếng trong nước, sau này lại có Khải Sâm làm hậu thuẫn nên thuận lợi giành được dự án này.

Nắm trong tay một dự án lớn như vậy nên không trách được vừa đến Khải Sâm đã nắm giữ vị trí giám đốc.

Bởi vì thông tin mới biết này nên Tô Tầm có chút hiếu kỳ đối với việc Lục Trình Dương đổi nghề nhưng cô vẫn nhin không hỏi, chuyện của anh không liên quan gì đến cô cả.

Bận rộn hai ngày, công việc của lần công tác này đã kết thúc vào chiều thứ sáu, trên đường về khách sạn đột nhiên Tô Tầm cảm thấy thân thể có cái gì đó khác thường, giống như là hàng tháng phụ nữ có mấy ngày ...

Lúc này còn đang ở trên taxi, hôm nay Tô Tầm lại mặc quần trắng nên lập tức cảm thấy đứng ngồi không yên, lúng túng đỏ mặt, ngay cả cử động cũng không dám, lại sợ dính vào ghế sau xe taxi nên chỉ có thể dùng tay để đỡ cơ thể. Còn hơn hai mươi phút nữa mới về đến khách sạn, cô chỉ có thể hy vọng là đừng bị dây ra quần ...

Một lát sau, Lục Trình Dương ngồi bên cạnh phát hiện ra sự khác thường của cô, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tô Tầm đỏ mặt lắc đầu: “Không sao.”

Lục Trình Dương nhìn vào vành tai đỏ ửng của cô và tư thế ngồi không được tự nhiên thì mơ hồ đoán được nhưng anh mím môi không nói gì cả.

Mười phút sau xe dừng trước một quán rượu, Lục Trình Dương trả tiền cho tài xế đồng thời nhỏ giọng nói vào tai Tô Tầm: “Em xuống xe trước đi để anh nhìn xem quần có bị dính hay không.”

Dù đối phương từng là người thân mật nhất nhưng Tô Tầm vẫn cảm thấy có một luồng máu nóng xông thẳng lên đầu khiến mặt càng đỏ hơn. Không phải là cô không muốn xuống xe nhưng cô vẫn ngồi yên không biết làm sao bây giờ; hôm nay túi Tô Tầm mang theo chỉ đủ đựng điện thoại và ví tiền mà thôi nên căn bản không che được gì cả. Lúc Lục Trình Dương nhận lại tiền thối từ tài xế thì Tô Tầm mới mở cửa xuống xe, đồng thời lấy túi che ở phía sau. Cô cũng không biết là quần có bị bẩn hay không nên vẫn đứng bên cạnh xe không dám đi lung tung, nếu như quần bị bẩn thật thì để người đi đường nhìn thấy ...

Lúc Lục Trình Dương xuống xe thì Tô Tầm quần bách nhìn anh một cái, chờ anh nói chuyện.

Lục Trình Dương nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô thì trong con ngươi đen láy của anh lóe ra ý cười, đột nhiên anh khom lưng bế cô lên, Tô Tầm cả kinh kêu lên: “Lục Trình Dương, anh làm gì vậy? Thả tôi xuống!” Giọng nói của cô đã có chút không vui, giãy giụa.

Lục Trình Dương cup mắt nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Đừng động, quần bẩn, ôm như vậy thì người khác không nhìn thấy được.” Cẩn thận điều chỉnh lại tư thế bế cô, đảm bảo người đi đường không nhìn thấy vết đỏ trên quần cô.

Tô Tầm ngừng giãy giụa, nhứ mày mím môi không nói lời nào, lúc này người đi trên đường rồi rít nhìn bọn họ, có người còn phát ra tiếng cười ám muội làm Tô Tầm vừa lúng túng vừa thẹn. Trước kia Lục Trình Dương không phải như thế này, cũng không thích làm chút chuyện thân mật trước mặt người khác, bề kiêu công chúa trên đường như thế này là lần đầu tiên.

Lục Trình Dương bế cô đi vài bước, đi dọc theo hàng cây xanh ven đường về khách sạn, Tô Tầm giãy dụa: “Anh thả tôi xuống!” Kiểu bế công chúa làm người khác chú ý như vậy cùng với việc cô bị xấu hổ cũng không khác gì nhau.

Lục Trình Dương vẫn vững vàng bế lấy cô không có buông tay, cho cô một gợi ý: “Nếu em cảm thấy thẹn thì em có thể giả vờ bất tỉnh hoặc giả vờ ngủ.”

Tô Tầm: “...” Cô nghe được trong giọng nói của anh có ý cười.

Đang muốn giãy dụa thì đột nhiên cảm thấy một dòng khí nóng chảy ra nên Tô Tầm liền không dám động nữa. Với sức lực của cô thì tuyệt đối không thể thoát khỏi anh được nên dần dần Tô Tầm nằm yên, cũng may là trên đoạn đường này không có nhiều người đi qua.

Một lát sau, Tô Tầm nhin không được nói: “Anh có thể đi nhanh hơn được không!” Anh cố ý, chân dài như thế sao lại đi chậm như vậy chứ!

Lục Trình Dương ôm cánh tay của cô thật chặt, đúng là anh cố ý, khó như vậy mới có thể ôm được cô nên anh chỉ muốn đi chậm một chút, càng chậm càng tốt, có như thế thì mới có thể ôm cô thêm một lúc. Mấy

năm nay điều anh nhớ nhưng xa xỉ nhất chính là được ôm cô.

Từ lối đi bộ đến cửa chính của quán rượu là một hàng cây xanh, sau giờ ngọ ánh mặt trời chiếu xuyên qua tầng cây tạo thành từng mảnh màu vàng loang lổ, gió nhẹ thổi vào mặt xua đi một chút bức bối, tâm trạng của Tô Tầm dần dần bình tĩnh lại.

Lúc đi qua đại sảnh khách sạn thì Tô Tầm vô ý thức nhắm mắt lại, quay mặt vào trong lồng ngực của anh.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân vội vàng, lúc sau Tô Tầm liền cảm giác được Lục Trình Dương đã đứng lại, trong tai truyền đến giọng nói lo lắng của Mục Viễn: “Cô ấy bị sao vậy?”

Một giọng nói truyền ra từ trong lồng ngực của Lục Trình Dương: “Không sao, có chút không thoải mái thôi.” Tô Tầm cực kỳ quần bách.

Mục Viễn nhìn chăm chăm vào người đang vùi đầu trong ngực Lục Trình Dương, vươn tay ra muốn đoạt người: “Không thoải mái thì phải đi đến bệnh viện.”

Lục Trình Dương nhíu mày lùi về sau một bước, lạnh giọng nói: “Điều này không cần anh quan tâm.”

Tô Tầm bất đắc dĩ nghiêng đầu, lúng túng nhìn Mục Viễn, nhỏ giọng nói: “Đàn anh, em không sao ... để em về phòng trước đi.” Lúc này Tô Tầm hận là không thể nhảy xuống từ trong lồng ngực Lục Trình Dương chạy đến thang máy trước.

Mục Viễn nghe vậy thì sững người, môi mỏng mím chặt nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, vừa rồi anh cho là cô bị ngất đi. Mục Viễn đang ngây người thì Lục Trình Dương đã bế Tô Tầm vòng qua anh đi đến thang máy.

Tô Tầm nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, cô biết là Mục Viễn đã đuổi theo, lúc này cô hận là không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống, cô chẳng qua là do cái kia đến mà thôi ... tại sao lại thành cục diện này chứ ...

Vừa đến cửa phòng thì Tô Tầm liền nhảy xuống khỏi người Lục Trình Dương, lưng dán vào cửa phòng quẹt thẻ, đi thụt lùi vào trong phòng, núp nửa người sau cánh cửa nói với hai người đàn ông đối diện: “Hai người ... về phòng đi.” Mục Viễn ở đây làm cho cô có chút luống cuống, nói xong những lời này liền đóng cửa lại, tay đặt lên trán ảo não không thôi, qua mấy giây mới đi vào phòng vệ sinh xử lý.

Ngoài cửa, Mục Viễn cũng mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra, Lục Trình Dương nhàn nhạt liếc anh: “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, không ai có thể hiểu cô ấy hơn tôi.”

Để lại một câu như vậy xong, Lục Trình Dương xoay người đi xuống lầu.

Mục Viễn đứng trước cửa phòng Tô Tầm, nhìn chăm chăm cánh cửa đang đóng chặt kia, bức bối cốc đầu một cái rồi xoay người rời đi.

...

Tiếng gõ cửa vang lên, Tô Tầm lập tức ra mở cửa, nhìn người tới là Lục Trình Dương thì cô sững người một lúc, cô cho là người của quầy tiếp tân, lúc này cô có gọi điện ...

Lục Trình Dương đưa cái túi đang cầm trong tay cho cô: “Anh biết em đã gọi điện cho quầy tiếp tân, anh đã mua giúp em.”

Tô Tầm mím môi nhận lấy cái túi trong tay anh, nhỏ giọng nói ‘cảm ơn’ rồi muốn đóng cửa lại nhưng Lục Trình Dương vươn tay chống cánh cửa, nghiêng người đi vào.

“Anh vào làm gì! Đi ra ngoài!” Giọng nói và sắc mặt của Tô Tầm đều không tốt.

“Anh muốn nói chuyện với em.” Lục Trình Dương nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, giọng nói vừa nghiêm túc vừa cố chấp.

“Hôm nay tôi không thoải mái nên không muốn nói chuyện, anh đi ra ngoài trước đi.” Tô Tầm mở cửa ra, nhìn ra ngoài.

Lục Trình Dương vươn tay đóng cửa lại, lướt qua cô đi vào phòng, có chút vô lại nói: “Anh chờ em ở trong này.”

Tô Tầm lườm bóng lưng cao lớn kia nhưng lại không có cách nào, cầm lấy cái túi đi vào phòng vệ sinh, lúc đi ra thì Lục Trình Dương đưa cho cô một ly trà gừng, Tô Tầm nhìn anh một cái, cầm lấy cái ly rồi ngồi xuống sofa, nhàn nhạt nói: “Anh muốn nói chuyện gì? Nói anh và Trình Nhiễm không có bất kỳ quan hệ gì sao? Điều này anh đã nói mấy lần rồi, không cần nói thêm nữa đâu.”

Lục Trình Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quá mức bình tĩnh của cô, giọng nói có chút khàn khàn: “Vậy em có tin anh không?”

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc lắc đầu: “Không tin nhưng tôi không thêm để ý, tôi cũng không muốn nổi lại quan hệ với anh.” Lúc ly hôn cô đã từng hỏi anh có phải là do Trình Nhiễm hay không, anh không trả lời tức là thừa nhận, sau này ... cô tận mắt nhìn thấy Trình Nhiễm hôn anh nhưng anh cũng không có đẩy ra, cô tin vào những gì mắt mình đã nhìn thấy.

Lục Trình Dương cũng không cảm thấy bất ngờ với câu trả lời của cô. Lúc trước Trình Nhiễm quẩn lấy anh, Tô Tầm hỏi anh có phải vì Trình Nhiễm mà ly hôn với cô hay không thì anh liền thừa nhận. Anh rất hiểu cô, nếu không phải là lý do như vậy thì cô sẽ không rời bỏ anh.

Chuyện xảy ra lúc đó quá đột ngột, tình thế vượt quá sự tưởng tượng của anh nên anh không thể giữ cô ở bên cạnh để cùng nhau chịu hành hạ được, anh không thể bảo vệ được cô nên đành phải ép cô rời khỏi.

“Tầm Tầm, chuyện có chút phức tạp, anh không có cách nào khác, nếu vẫn giữ em ở bên cạnh thì anh ...” Lời nói của Lục Trình Dương bị tiếng gõ cửa cắt ngang, Tô Tầm nhìn anh một cái rồi đứng dậy đi mở cửa.

Mục Viễn đứng ở ngoài cửa, cười với cô: “Cùng nhau đi ăn cơm đi.”

Tô Tầm vừa muốn từ chối thì giọng nói của Lục Trình Dương từ phía sau truyền tới: “Cô ấy ăn cùng với tôi rồi.” Vừa dứt lời thì người cũng đã đi đến bên cạnh cô.

Mục Viễn nheo mắt nhìn Lục Trình Dương xuất hiện ở trong phòng Tô Tầm, Lục Trình Dương cũng lạnh lùng nhìn Mục Viễn, Tô Tầm im lặng một chút rồi nói: “Hai người đi cùng nhau đi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Lục Trình Dương và Mục Viễn đồng thời nhìn Tô Tầm, thần sắc của cô nghiêm túc, không giống như là nói đùa.

Trong lòng biết tối nay lại không nói được rồi, Lục Trình Dương đi ra khỏi phòng, nói với cô: “Vậy em nghỉ đi, chút nữa anh mua đồ ăn về cho em.”

“Không cần, hai người đi đi.” Tô Tầm nói xong cũng đóng cửa lại.

Mục Viễn nhìn Lục Trình Dương: “Cũng tốt, đúng lúc tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Lục Trình Dương cười nhạt một tiếng: “Tôi và anh chẳng có gì để nói cả.” Nói xong thì lướt qua Mục Viễn đi đến thang máy.

Mục Viễn đi theo, nhàn nhạt nói: “Tôi đã biết vì sao lúc trước anh ly hôn với Tầm Tầm. Mặc dù tôi cảm thấy lúc đó anh làm vậy là sáng suốt, đổi lại là tôi thì tôi cũng làm như vậy nhưng hai người đã ly hôn nhiều năm rồi, anh cũng đã thật sự làm tổn thương cô ấy. Bây giờ, tôi với anh cạnh tranh công bằng, cô ấy chưa chắc đã lựa chọn anh.” Lúc này, anh đã nhận được tài liệu do trợ lý đưa tới, sau khi xem xong thì vội xuống lầu tìm Tô Tầm, anh không biết Tô Tầm có biết những chuyện này hay không.

Lục Trình Dương xoay người tóm lấy cổ áo Mục Viễn, con ngươi đen lạnh lùng nhìn chằm chằm vào anh: “Anh dám điều tra tôi?”

Mục Viễn không nhanh không chậm kéo tay Lục Trình Dương ra, lùi lại hai bước, sửa sang xong lại cổ áo mới nhàn nhạt nói: “Là tôi điều tra anh, kết quả thật khiến cho người ta giật mình, thậm chí ... có chút đồng tình nhưng tôi không có ý định nhượng bộ.”

“Tôi không cần sự đồng tình của anh.” Sắc mặt Lục Trình Dương thâm trầm, cười lạnh một tiếng: “Tôi đã nói rồi, trừ khi tôi chết, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy gả cho người đàn ông khác.”

Mục Viễn không bị lời nói của Lục Trình Dương làm kinh hãi như lần trước, thần sắc của anh vẫn tự nhiên nhìn vào đôi mắt đỏ bừng của Lục Trình Dương: “Tôi cũng đã nói, lần này tôi không có ý định nhượng bộ.”

Nếu như Tầm Tầm chọn tôi thì anh cũng không có cách nào, anh cũng không thể ép cô ấy được, nếu anh ép cô ấy quay lại với anh thì hành vi này thật đúng là vô sỉ.”

Lục Trình Dương lạnh lùng nhìn Mục Viễn, nhàn nhạt nhếch miệng: “Chẳng lẽ anh không biết, người đã sống sót từ trong tuyết cảnh thì chuyện gì cũng đều có thể làm được.”

25. Chương 25

Mục Viễn bị ánh mắt điên cuồng của Lục Trình Dương làm sửng sờ, tư liệu trợ lý gửi đến không rõ ràng, anh chỉ biết là Lục Trình Dương từng bị dồn vào đường cùng nhưng không biết cụ thể anh ta đã gặp phải chuyện gì.

Cửa thang máy mở ra, Lục Trình Dương đi vào trước, Mục Viễn vào sau, nhàn nhạt nói: “Tôi đích thực là không hiểu rõ nhưng anh không bao giờ biết được người đã từng mất đi cơ hội một lần thì khi có cơ hội thứ hai, sống chết gì người đó cũng sẽ nắm lấy.”

Sắc mặt Lục Trình Dương trầm xuống, trong miệng phát ra một tiếng cười lạnh nhưng lại không nói gì nữa.

Trước khi thang máy đến nơi, Lục Trình Dương xoay người liếc Mục Viễn: “Cũng giống như anh thôi, chàng công tử ạ, anh cũng không thể nào hiểu được đâu.” Nói vừa xong thì cửa thang máy ‘ting’ một tiếng mở ra, anh bước ra ngoài.

Không ai có thể hiểu được cảm giác đó, trong thời điểm khuất nhục tuyệt vọng nhất, anh đã nghĩ là chỉ có thể sống sót mới có thể gặp được cô, cô chính là mệnh của anh.

Mục Viễn mím môi nín cơn tức giận lại, Lục Trình Dương gọi anh là chàng công tử ư? Ngoài việc anh có một gia thế tốt thì chỗ nào có tính tình công tử chứ?

...

Tô Tầm uống ly trà gừng xong liền đi nằm, bụng có chút không thoải mái, nằm một lát liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi cho đến khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, sờ lấy di động, cũng không nhìn là ai gọi đến liền nhấn nút trả lời.

Giọng nói có chút lười biếng nên Lục Trình Dương vừa nghe là biết cô vừa tỉnh ngủ, khéo môi không tự chủ cong lên: “Ra mở cửa, ăn xong rồi ngủ tiếp.”

Tô Tầm vuốt tóc ngồi dậy, đi đến trước cửa sổ kéo màn ra, trời đã tối, bầu trời rất trong, là một bầu trời đêm quang đăng sáng sủa.

Thay quần áo xong Tô Tầm mới đi ra mở cửa, Lục Trình Dương cầm theo mấy cái hộp đi vào, Tô Tầm chắn trước người anh: “Anh vào làm gì? Hôm nay tôi muốn nghỉ sớm, không có sức nghe anh nói chuyện.” Bây giờ cô chỉ muốn ăn một chút gì đó rồi đi ngủ.

Lục Trình Dương trở tay đóng cửa lại, lướt qua cô đi vào, giọng nói trầm thấp: “Anh biết rồi, chờ em ăn xong anh sẽ đi.”

Tô Tầm nhú lông mày lại đứng sau lưng anh, nhìn anh cẩn thận dọn cơm lên bàn, gò má anh tuấn dưới ánh đèn hết sức đẹp mắt, cô không tự chủ tránh đi ánh mắt của người bên cạnh, ngồi đối diện với anh.

Lục Trình Dương đưa đũa cho cô: “Ăn đi, ăn rồi còn nghỉ ngơi nữa.”

Tô Tầm vươn tay nhận lấy đôi đũa, cúi đầu yên lặng ăn cơm. Lục Trình Dương dựa lưng vào ghế lẳng lặng nhìn cô, một lát sau Tô Tầm nhin không được ngẩng đầu lên: “Anh có thể đừng nhìn tôi chăm chăm như vậy được không?”

“Được.” Lục Trình Dương nhàn nhạt nói, dời đi ánh mắt đang nhìn cô.

Tô Tầm: “...” Cô càng ngày càng không hiểu Lục Trình Dương.

Cô không có hứng thú, ăn không được bao nhiêu liền đặt đũa xuống, nhìn Lục Trình Dương: “Tôi ăn no rồi, anh có thể đi chưa?” Nói xong thì người cũng đã đứng lên, ý tứ đuổi người rất rõ.

Vốn Lục Trình Dương muốn ngồi lại với cô trong chốc lát nhưng thấy sắc mặt của cô không vui nên đứng lên, nhìn qua người phụ nữ chỉ đứng đến ngực mình rồi đột nhiên vươn tay ôm lấy cô, chỉ ôm một cái liền buông ra.

“Ngủ ngon, Tầm Tầm.”

Tô Tầm nhú mào lườm anh, Lục Trình Dương muốn vươn tay vuốt tóc cô nhưng thấy ánh mắt không vui của Tô Tầm thì tay dừng lại ở không trung, nhỏ giọng nói: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong thì xoay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Rửa mặt xong thì đã gần chín giờ, Tô Tầm cầm điện thoại muốn gọi cho Tô Tiểu Tông nhưng đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, cậu nhóc đã gọi đến trước cho Tô Tầm rồi.

Mỉm cười nhận điện thoại, Tô Tiểu Tông vui vẻ gọi mẹ, Tô Tầm cười: “Tối mai mẹ về, sau đó sẽ đến đón con.”

Lúc này Tô Tiểu Tông đang dựa vào vai của Tô Thâm, nói rõ ràng vào trong điện thoại: “Mẹ, cậu nói bên cạnh mẹ có người xấu, nói mẹ nên cẩn thận một chút.”

Tô Thâm nói người xấu chắc là ám chỉ Lục Trình Dương, Tô Tiểu Tông lại bổ sung thêm một câu: “Mẹ, con cũng muốn mẹ cẩn thận một chút, đừng để cho người xấu bắt nạt.”

Tô Tầm cười bất đắc dĩ: “Mẹ biết rồi, tối hôm qua con đã nhắc mẹ rồi.”

Tô Tiểu Tông nói một cách nghiêm túc: “Cậu bảo con nói lại một lần nữa, sợ mẹ quên mất.”

Cậu nhóc cứ như vậy nghiêm túc dặn dò cô, Tô Tầm chỉ có thể nói đồng ý rồi hỏi bé hôm nay đi chơi chỗ nào thì bé mới cười hì hì: “Cậu dẫn con ra ngoài ăn cơm, còn có rất nhiều người đi cùng, người lớn cũng có mà các bạn nhỏ cũng có.”

Tô Tiểu Tông vui vẻ nói cho Tô Tầm biết, cô nghiêm túc lắng nghe, cuối cùng cu cậu có chút không vui nói: “Mẹ ơi, tại sao cậu lại không đồng ý cho con gọi điện cho chú vậy?” Thừa dịp Tô Thâm đi tắm, Tô Tiểu Tông mới lên hỏi.

Lúc này Tô Tầm đã nằm lại trên giường, vừa xoa cái bụng trường đau vừa suy nghĩ nên trả lời câu hỏi này như thế nào, lúc sau Tô Tầm mới nói: “Bởi vì cậu sợ con gọi quá lâu, tốn tiền điện thoại.”

Tô Tiểu Tông có chút thất vọng: “... Vâng, được rồi, vậy chúng ta cúp điện thoại đi mẹ, tối mai mẹ về rồi chúng ta nói chuyện tiếp.” Bé và mẹ đã nói chuyện lâu rồi, chút nữa cậu ghét bỏ bé gọi lâu thì biết làm sao đây?

Tô Tầm không hiểu tâm tư của con trai, dặn dò bé ngủ sớm một chút rồi cúp điện thoại, Tô Tầm nằm ở trên giường nhìn trần nhà đến xuất thần, sau khi trở về, cô và Lục Trình Dương phải nói với Tô Tiểu Tông như thế nào đây, nói cho bé biết chú chính là bố của bé ...

...

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng nhưng Lục Trình Dương đã thức dậy, kéo màn cửa sổ ra ngắm nhìn bầu trời đêm, trời giống như sắp mưa, thấp xuống chút nữa là ánh đèn bắt diết ở chốn thành thị, nghĩ đến người đang ngủ say ở căn phòng cách vách thì khóe miệng nhàn nhạt cong lên.

Cuối cùng anh cũng đã bò lên được từ tầng đáy lầy lội.

Mặc áo choàng tắm được buộc lỏng lẻo đứng ở bên cửa sổ rất lâu, có một tia chớp phá vỡ không trung, tiếng sấm ầm ầm, rất nhanh trời liền mưa rất to, trời vừa sáng Lục Trình Dương liền xoay người đi vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo.

Ra ngoài, đứng trước cửa phòng Tô Tầm một lúc, cuối cùng cũng không đành lòng đánh thức cô dậy.

Mộ của Lục Trình Uy nằm ở nơi rất xa do lúc đó ngay cả một huyết mộ anh cũng mua không nổi nên đành phải đem tro cốt của em trai an táng trong thôn xóm lân cận; người trong thôn chết đi đều chôn ở trên núi, không cần tốn tiền. Anh chọn một địa điểm ở giữa sườn núi, tự mình đào huyết chôn tro cốt của em trai xuống.

Từ nội thành lái xe đến cái thôn kia hết gần ba tiếng, tối hôm qua có mưa nên đường lên núi chắc chắn rất lầy lội trơn trượt, cây cối lộn xộn nên đường đi rất khó khăn.

Bây giờ Tô Tầm đang ở trong kỳ sinh lý nên Lục Trình Dương hạ quyết tâm không muốn cho cô phải leo núi cùng với anh.

Lúc đến cái thôn kia đã là giữa trưa, Lục Trình Dương leo lên lưng chừng núi đến mộ của Lục Trình Uy, phát hiện ra cũng giống như hai năm vừa qua, cỏ bên cạnh mộ đã được nhổ sạch sẽ, trước mộ còn có một bó bách hợp trắng, bảy bông, cũng giống như hai năm qua.

Con người đen của anh híp lại, nhìn chăm chăm vào bảy bông hoa bách hợp kia rồi nhìn xung quanh một chút, anh thấy có một vài dấu chân, Lục Trình Dương nhìn mấy cái dấu chân, xác định đây là số chân của phụ nữ.

Rốt cuộc là ai chứ? Tại sao lại liên tục ba năm đều tìm đến đây. Hai năm đầu khi Lục Trình Uy qua đời thì anh không có cách nào đến đây được, năm thứ ba lúc đến đây thì liền nhìn thấy bảy bông hoa bách hợp trắng, cỏ dại xung quanh mộ được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ.

Năm nay anh cố ý đến sớm một chút nhưng cũng không gặp người đã đến thăm mộ của em trai mình.

Đặt bó hoa trong tay cùng với đồ cúng bên cạnh bó hoa bách hợp, Lục Trình Dương đứng ở trên núi hơn một tiếng rồi mới rời đi.

...

Bởi vì hôm sau là thứ bảy, không phải làm việc tối, hơn nữa hôm qua lại ngủ muộn nên Tô Tầm không đặt báo thức, không nghĩ tới lúc tỉnh lại đã là mười giờ, cô cảm thấy có chút lạ là tại sao sáng nay Lục Trình Dương lại không đến gọi cửa, rõ ràng mấy hôm trước mỗi ngày đều đến gọi cô mà.

Rời giường rửa mặt sau đó đi xuống lầu, ở dưới đại sảnh gặp Mục Viễn mới từ bên ngoài đi vào.

Mục Viễn cười với cô: “Hôm nay không phải làm việc sao?”

Tô Tầm gật đầu, nhìn văn kiện anh đang cầm trong tay: “Dường như anh còn bận nhiều việc nên em không làm phiền anh nữa, em đi trước, em có việc phải ra ngoài một chút.” Tô Tầm cười với anh, nghiêng người muốn đi lướt qua.

“Đợi chút.” Mục Viễn giữ cô lại, “Khi nào em về? Chuyến bay lúc mấy giờ?”

Tô Tầm yên lặng rút tay ra, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu em nhớ không lầm thì là bảy giờ năm mươi phút tối.” Vé máy bay là do Lục Trình Dương đặt, cô cũng không hỏi qua, chỉ nhớ là anh đã nói qua một lần.

Mục Viễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không màng danh lợi của cô, khóe miệng khẽ cong lên: “Được, anh biết rồi, bây giờ em định đi đâu?”

Tô Tầm thành thật trả lời: “Đi ăn một chút, vậy em đi trước đây.”

“Được.” Mục Viễn nhìn theo bóng lưng của cô, xoay người đi đến trước cửa thang máy chờ, gọi điện thoại cho trợ lý: “Đổi vé máy bay thành bảy giờ năm mươi phút tối nay cho tôi.”

“Nhưng ... không phải tối nay ngài muốn ăn cơm với tổng giám đốc của Giang thị sao? Bảy giờ năm mươi không kịp đâu!” Trợ lý không hiểu hỏi.

“Hẹn sớm hơn đi.”

...

Lúc Tô Tầm ăn xong quay lại đã là giữa trưa, lúc lấy thẻ ra mở cửa phòng thì do dự một chút rồi đi để cửa căn phòng cách vách gỗ nhẹ một cái, liên tục gõ vài cái nhưng cũng không có ai ra mở cửa.

Chẳng lẽ không có ở trong phòng sao? Cô không hề quên lời anh nói mấy hôm trước, hôm nay là ngày giỗ của Lục Trình Uy.

Lại gõ thêm vài cái nữa nhưng cũng không có động tĩnh gì, Tô Tầm lấy điện thoại ra mở nhật ký cuộc gọi nhìn dãy số không được lưu trong danh bạ kia, suy nghĩ một chút cuối cùng cũng không gọi, cô xoay người trở về phòng của mình, mở máy tính ra nhìn một chút rồi lại chuyển qua tivi, cứ như vậy ngồi liền đến bốn giờ chiều.

Pha cho mình một ly trà gừng, nghe thấy có tiếng gõ cửa, cô cầm theo ly trà đi ra mở cửa, nhìn người bên ngoài thì sững sờ, Lục Trình Dương mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, mơ hồ có thể nhìn thấy áo thể thao dính sát vào da thịt, trên giày bị ướt còn dính bùn đất.

Lục Trình Dương rũ mắt nhìn cô, nhỏ giọng giải thích: “Mộ Trình Uy ở rất xa, thân thể của em không thoải mái nên anh không gọi em đi cùng, một thời gian nữa anh sẽ dời mộ của nó đến gần đây một chút, đến lúc đó sẽ dẫn em đi thăm.”

Tô Tầm gật đầu, cô cũng không quan trọng việc có đi hay không, bây giờ đang ở thành phố S nên tiện đường đi thăm một chút cũng không sao, cô không biết đến lúc đó là khi nào, khi đó cô đã không còn ở nơi này nữa nên với quan hệ của cô và Lục Trình Dương bây giờ thì không có lý do để cố ý đi thăm.

Lục Trình Dương cười: “Đi thu dọn hành lý đi, bây giờ chúng ta trở về.”

“Bây giờ sao?” Tô Tầm có chút kinh ngạc: “Lúc trước anh nói là bay lúc bảy giờ năm mươi mà? Bây giờ có phải là quá sớm hay không?”

“Đã đổi lại rồi, bây giờ liền chuẩn bị đi.” Lục Trình Dương muốn vươn tay sờ tóc cô nhưng cô lại trốn tránh, anh từ từ thu tay lại: “Đi thôi, anh tắm xong một cái là có thể đi rồi.”

Lần này Tô Tầm mang theo rất ít đồ nên chỉ cần mười phút là đã thu dọn xong, chờ trong chốc lát Lục Trình Dương liền đến gõ cửa, anh đã tắm rửa sạch sẽ, áo sơ mi trắng quần tây đen cao ngất đứng ở cửa, đưa tay cầm lấy hành lý của cô: “Đi thôi.”

Lúc Mục Viễn chuẩn bị đón Tô Tầm để cùng nhau ra sân bay thì mới biết cô và Lục Trình Dương đã trả phòng lúc hơn bốn giờ rồi, gọi điện cho cô thì điện thoại ở trong tình trạng khóa máy, anh đứng nhíu mày ở sảnh khách sạn thật lâu, trợ lý dè dặt hỏi: “Tổng giám đốc Mục, bây giờ có đi ra sân bay nữa không?”

Mục Viễn lạnh lùng nói: “Đương nhiên đi.”

...

Sau khi xuống máy bay, Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn qua Tô Tầm đang đi bên cạnh: “Bây giờ em muốn đi đến chỗ anh trai đón Tiểu Tông sao?”

Tô Tầm gật đầu, Lục Trình Dương nói thêm: “Tốt, anh đi cùng em.”

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh: “Anh không sợ anh trai tôi lại đánh anh một trận nữa sao?” Lúc cô nói những lời này thì thần sắc rất nghiêm túc, không có một chút đùa giỡn nào cả bởi vì thật sự là có khả năng chuyện này sẽ xảy ra.

Lục Trình Dương cười: “Không có gì đáng sợ, anh trai em ra tay cũng không nặng.” Dừng một chút, con người đen híp lại nhìn cô: “Huống hồ phải đi đón con trai, cuối cùng anh cũng được thể hiện ở trước mặt con trai rồi, bây giờ con thích Mục Viễn hơn so với thích anh.”

Tô Tầm không biết đằng sau câu nói đó còn có ẩn ý gì hay không, cô ngẩng đầu nhìn anh một cái nhưng không có nói gì, theo anh lên xe.

26. Chương 26

Lúc chờ đèn giao thông, Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, cô tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, đầu nghiêng về phía cửa sổ. Từ lúc lên máy bay cô đã bắt đầu ngủ, ngồi trên xe anh cũng ngủ, cũng không

biết là cô có phải thật sự mệt như vậy hay không hay là cố ý làm như vậy, anh chỉ có thể nghĩ là cô ngại nói nhiều với anh mà thôi.

“Tầm Tầm.” Anh nhỏ giọng gọi tên cô.

“Ừ.” Tô Tầm khê lên tiếng, nghiêng đầu nhìn phía trước, cô cũng không ngủ, cô chỉ đang suy nghĩ mà thôi.

“Anh đã tính rồi.”

“Tôi đã tính rồi.”

Hai người trăm miệng một lời nói cùng một câu nên không khỏi nghiêng đầu nhìn đối phương, bốn mắt nhìn nhau, Lục Trình Dương mỉm cười nói: “Em nói trước đi.”

Tô Tầm thu hồi ánh mắt, nhìn từng con số thay đổi trên bảng đèn tín hiệu giao thông, nhàn nhạt nói: “Tôi nghĩ kỹ rồi, nói chuyện chúng ta đã ly hôn cho Tiểu Tông biết; mặc dù con còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, thay vì tiếp tục nói dối con thì không bằng nói sự thật cho con biết sớm một chút, bố mẹ chỉ là không ở cùng một chỗ mà thôi nhưng bố mẹ đều rất yêu thương con.”

Trong buồng xe im lặng tĩnh mịch như vậy, Lục Trình Dương nhìn chằm chằm vào gò má diêm tinh của Tô Tầm, ánh mắt anh rất trầm cho đến khi phía sau truyền đến tiếng còi xe thì mới đạp ga tiến về phía trước.

“Anh không đồng ý.” Lục Trình Dương trầm giọng nói, anh sẽ không để cho cô phải sạch quan hệ của bọn họ như vậy, bây giờ con trai là sợi dây liên kết duy nhất giữa họ, nếu như ngay cả điều này cũng bị cô chặt đứt thì anh đối với cô mà nói chỉ còn lại hồi ức trong quá khứ mà thôi, anh còn có thể lấy cái gì để theo đuổi lại cô đây? Hoặc là nói trên người anh còn có cái gì đáng giá để cô quay đầu chứ?

“Tại sao? Đây là cách tốt nhất rồi, chẳng lẽ muốn con sau này lớn lên tự mình phát hiện ra sao? Sau đó sẽ oán giận chúng ta? Đối với con như vậy lại càng không tốt.” Tô Tầm có chút không vui, cô đã suy nghĩ chuyện này thật lâu, cảm thấy như vậy rất tốt bất kể là với Tô Tiểu Tông hay là đối với cô và Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương trầm mặt, mím môi, không có phản ứng, nhìn chằm chằm vào con đường phía trước im lặng lái xe.

Tô Tầm nhìn anh một cái nhưng cũng không tiếp tục nói chuyện, những gì nên nói cô đều đã nói rồi, lấy điện thoại từ trong túi ra gọi điện cho Tô Thậm, trong xe không có âm thanh nào khác.

Xe dừng lại ở dưới nhà của Tô Thậm, Lục Trình Dương nghiêng người nhìn Tô Tầm, đôi mắt lạnh lùng, thật lâu sau mới khàn khàn mở miệng: “Tầm Tầm, em muốn hoàn toàn cắt đứt với anh là điều không thể, anh không đồng ý.” Sớm hay muộn gì anh cũng làm cho cô một lần nữa đến bên cạnh anh, nếu như cô thật sự không muốn thì anh sẽ dùng sức mạnh.

“Lục Trình Dương, mặc dù bây giờ tôi đang bàn bạc với anh nhưng cũng không phải là tôi cần đến sự đồng ý của anh.” Tô Tầm nín giận, nhẩn nhẩn nhìn anh: “Vậy anh muốn làm thế nào đây?”

Lục Trình Dương vẫn chăm chú nhìn Tô Tầm như cũ: “Anh muốn em và con đều trở lại bên cạnh anh.”

“Không thể nào!” Tô Tầm trả lời ngay, sắc mặt cũng thay đổi: “Tôi cho là tôi đã nói rất rõ lúc trước rồi, con là con, chúng ta là chúng ta, bây giờ chuyện chúng ta có thể nói cũng chỉ là đưa con mà thôi.”

“Anh làm ở Khải Sâm không phải là tạm thời, anh sẽ sống ở đây luôn. Mặc kệ nguyên nhân lúc đầu anh nói ly hôn với em là gì thì đều là lỗi của anh, anh không biết lúc trước em lấy tâm tình gì mà giữ lại đứa bé này; mấy năm nay một mình em nuôi con chắt chiu chịu rất nhiều khổ cực, bố đối xử lạnh lùng với em, người đời chỉ trích. Những tổn thương này đều do anh gây nên, anh nợ em và con quá nhiều.” Sắc mặt của anh từ từ trở nên nhu hòa, trong đáy mắt là sự đau lòng: “Tầm Tầm, cho anh một cơ hội để đền bù, được không?”

Tô Tầm cúi đầu xuống không nhìn vào mắt anh nữa, cầm lấy túi, không để ý nói: “Anh cũng thấy đấy, bây giờ tôi sống rất tốt, lúc đầu tôi giữ lại đứa nhỏ vì đó cũng là một sinh mạng; mấy năm nay không có anh tôi vẫn có thể nuôi Tô Tiểu Tông thật tốt, việc anh muốn đền bù đối với tôi không quan trọng, thậm chí tôi còn cảm thấy rất phiền.”

Mở cửa xuống xe, Tô Tầm bảo anh: “Phiên anh mở cốp xe ra, tôi muốn lấy hành lý.”

Từ kính chiếu hậu Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm đã đi đến đuôi xe, anh cũng mở cửa xuống xe, rũ mắt xuống nhìn cô: “Anh với em lên lầu đón con trai, sau đó chở hai mẹ con về nhà.”

“Anh trai sẽ đưa chúng tôi về, anh mở cốp xe ra đi.” Tô Tầm đứng yên không động.

“Anh muốn đưa hai mẹ con về.” Lục Trình Dương cũng đứng yên không động.

Tô Tầm im lặng một chút rồi không nói gì, xoay người đi lên lầu, tay đột nhiên bị một sức mạnh kéo lấy, cả người liền rơi vào một cái ôm quen thuộc ấm áp, cánh tay của người kia rất nhanh đã ôm lấy thân thể của cô. Tô Tầm giãy giụa thì Lục Trình Dương ôm cô càng chặt hơn, cúi đầu cọ vào tóc mai của cô, giọng nói khàn khàn: “Tầm Tầm, không chỉ là đền bù ... anh yêu em, muốn ở cùng với em, giống như trước đây vậy.”

Tô Tầm dần dần không giãy giụa nữa, tâm trạng lo lắng của Lục Trình Dương cũng thả lỏng một chút nhưng bỗng nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng tỉnh táo của Tô Tầm: “Nhưng tôi chán ghét anh.” Cánh tay ôm cô trở nên cứng đờ.

Lần này Tô Tầm đơn giản nói xong liền tránh thoát khỏi Lục Trình Dương, xoay người đi lên lầu, Lục Trình Dương không phải là người thích nói lời ngon ngọt, ba chữ ‘anh yêu em’ lại càng hiếm khi được anh nói ra, chỉ có khi động tình những lúc hai người thân mật thì anh mới ở bên tai cô nói ra ba chữ này.

...

Tô Tiểu Tông vừa nghe thấy tiếng gõ cửa liền xông ra mở cửa, nhìn thấy người bên ngoài thì lập tức xông lên ôm đùi Tô Tầm: “Mẹ!” Đáng vẻ cực kỳ vui mừng.

Tô Tầm cúi đầu vuốt mái tóc xoăn của cậu nhóc, khom lưng ôm lấy bé, cười hỏi bé: “Đã thu dọn xong hết đồ chưa?”

“Xong hết rồi ạ, cậu cũng giúp con.” Tô Tiểu Tông dùng sức gật đầu, ôm cổ của mẹ thân tình cọ cọ, Tô Tầm bị bé cọ như vậy thì có chút ngứa, nhịn không được cười ra tiếng.

Tô Thâm cầm lấy chìa khóa, nhắc cái valy hành lý nhỏ của Tô Tiểu Tông đi ra cửa chính đang rộng mở: “Đi thôi, anh đưa hai mẹ con về.”

Tô Tầm nhìn bóng lưng của anh: “Lục Trình Dương đang ở dưới lầu.”

Tô Thâm xoay người lại, lông mày nhăn lại, khước miệng tà tà nở nụ cười: “Vậy sao? Cậu ta muốn đưa hai người về sao?”

“Vâng.” Tô Tầm bế con trai đi đến bên cạnh anh trai, để Tô Tiểu Tông xuống, cu cậu ngồi xổm xuống tự mình đi giày.

Tô Thâm cúi đầu nhìn đầu xoăn nhỏ đang ngồi xổm bên cạnh, hỏi Tô Tầm: “Em định để cho hai người họ nhận nhau sao?”

Tô Tầm gật đầu, Tô Thâm sâu sắc nhìn Tô Tầm một cái, chỉ nói một câu: “Em hãy suy nghĩ cho kỹ, chuyện con cái là chuyện con cái, đừng có đem nửa đời sau của mình dính vào, cho dù anh đồng ý thì chắc chắn bố cũng sẽ không cho phép đâu.”

“Em biết rõ.” Tô Tầm nhỏ giọng nói.

“Mẹ ơi, bây giờ chúng ta có thể về nhà sao?” Đi giày xong Tô Tiểu Tông đứng lên, ngửa cổ nhìn Tô Tầm.

Tô Tầm khom lưng bế lấy bé, cười nói: “Đi nào, về nhà.” Bình thường cô sẽ để Tô Tiểu Tông tự mình đi nhưng vài ngày rồi cô không gặp con trai nên rất nhớ, liền bế con trai đi.

Lục Trình Dương đứng ở dưới lầu chờ trong chốc lát, còn chưa thấy người đã nghe thấy tiếng cười của đứa nhỏ, anh tắt điều thuốc trong tay đi về phía trước, Tô Tầm bế đứa nhỏ đi ra, bên cạnh là Tô Thâm đang xách valy hành lý.

Tô Thâm nhàn nhạt liếc Lục Trình Dương một cái, có lẽ do lần trước đã đánh anh một trận nên lần này nhìn thấy anh thì trong lòng Tô Thâm cũng bình tĩnh hơn một chút, ít nhất có thể nhịn được xúc động muốn xông lên đánh anh một trận.

“Chú! Tại sao chú cũng đến đây vậy ạ?” Tô Tiểu Tông kinh ngạc kêu ra tiếng, đôi mắt to đen chăm chú nhìn Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương đi về phía bọn họ, cười với cậu nhóc: “Chú đưa cháu và mẹ về được không?”

“Nhưng cậu cũng nói là đưa cháu và mẹ về.” Trong mắt đứa nhỏ có chút nghi hoặc, tại sao gần đây cậu hay gặp chú này thế?

Lục Trình Dương nhìn Tô Thâm: “Tôi đến đưa bọn họ về.” Vươn tay muốn nhận valy hành lý nhỏ trong tay anh.

Tô Thâm đưa tay ngăn Lục Trình Dương lại, ung dung nói: “Không cần, để tôi đưa, cậu nên làm cái gì thì làm đi hoặc là muốn đi cùng cũng được.” Xoay người đi vào bãi đậu xe dưới tầng hầm, ném cho Tô Tầm một câu: “Mau tới đây.”

Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương một cái rồi bé Tô Tiểu Tông đi theo Tô Thâm, Tô Tiểu Tông gục đầu trên bờ vai Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ ơi, sao gần đây chú lúc nào cũng đi theo chúng ta vậy?” Cậu còn không biết chú này họ là gì tên là gì nữa cho nên chỉ có thể gọi là chú.

Thật ra cu cậu cũng đã hỏi qua Lục Trình Dương nhưng Lục Trình Dương không nói cho bé biết, Lục Trình Dương cảm thấy ‘chú Lục Trình Dương’ hoặc ‘chú Lục’ đều quá xa lạ, còn không bằng cứ để Tô Tiểu Tông gọi là ‘chú’, dù sao một ngày nào đó cu cậu cũng phải đổi xưng hô gọi là ‘bố’ thôi.

Tô Thâm lái xe đến, có ý đi vòng qua trước mặt Lục Trình Dương, quay kính xe xuống để lộ cái mặt, đập cần ga lái xe ra ngoài.

Lục Trình Dương quay đầu xe đi theo.

“Anh, anh làm sao vậy?” Tô Tầm có chút khó hiểu đối với hành động của Tô Thâm.

“Không sao cả, muốn tìm người uống ly rượu thôi.” Tô Thâm hơi cong môi, từ kính chiếu hậu nhìn chiếc xe đang chạy theo phía sau.

“Không phải là anh lại muốn đánh nhau nữa chứ?” Tô Tầm hồ nghi nhìn Tô Thâm, hiển nhiên là không tin lời anh nói, lần trước anh cũng nói như vậy nhưng cuối cùng vừa mới ra cửa liền đánh nhau rồi.

Tô Thâm phân thần nhìn Tô Tầm một cái, cười nói: “Em cứ kệ anh đi, uống rượu đánh nhau là chuyện của anh, em cứ lo cho bản thân mình đi.”

“Cậu ơi, mẹ nói đánh nhau là chuyện xấu, cậu không thể đánh nhau được.” Tô Tiểu Tông đang ngồi phía sau đột nhiên nói, cu cậu đã khắc sâu chuyện lần trước đánh nhau với Chu Minh Thần, mẹ đã dạy bảo cu cậu một trận thật lâu.

“Được, không đánh.” Tô Thâm thuận miệng lấy lòng đầu xoắn nhỏ.

...

Hai chiếc xe đến dưới lầu nhà Tô Tầm cùng lúc, Lục Trình Dương lấy hành lý của Tô Tầm từ trong cốp xe ra, Tô Thâm đều cầm lấy, nhàn nhạt liếc anh một cái: “Cậu ở dưới lầu chờ đi, chút nữa cùng nhau uống một ly.”

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm và Tô Tiểu Tông, gật đầu: “Có thể.”

Tô Tầm không nhìn anh, Tô Tiểu Tông vẫy vẫy bàn tay nhỏ với anh, bi bô nói: “Tạm biệt chú.”

Lục Trình Dương đi tới sờ đầu của bé, tóc xoắn nhỏ hết sức mềm mại, có lẽ cu cậu bị anh xoa đầu có chút không thoải mái nên khuôn mặt nhỏ nhăn lại tránh bàn tay của anh, anh ngồi xuống đối diện với cu cậu nói: “Tạm biệt.”

Lục Trình Dương đứng ở dưới lầu nhìn bọn họ đi lên, một lát sau nhìn thấy ô cửa sổ vốn là đen kịt lộ ra ánh sáng nhu hòa.

Rất nhanh Tô Thâm đã đi xuống, nhìn Lục Trình Dương một cái rồi ngồi vào xe của mình, chìa khóa xe anh cũng không hề rút ra, rất nhanh đã nổ máy lái xe ra ngoài.

Lục Trình Dương mở cửa xe quay đầu đuổi kịp, anh không biết có phải Tô Thâm lại tìm anh đánh nhau hay không, cho dù là như thế thì anh cũng không do dự đuổi theo.

Hai người ghé vào một câu lạc bộ tư nhân gần nhất, đi vào ghế lô, gọi rất nhiều rượu.

Tô Thâm để một bình rượu trước mặt Lục Trình Dương, cười lạnh một tiếng: “Tầm Tầm cho là tôi sẽ lại đánh cậu một trận nữa nên trước khi tôi ra cửa đã kéo lại nói một câu, nó nói đánh một trận là đủ rồi, hòa nhau rồi.”

Lục Trình Dương nhìn Tô Thâm, nhú mày hỏi: “Có ý gì?”

Tô Thâm quơ quơ ly rượu trong tay, ý bảo Lục Trình Dương uống rượu. Lục Trình Dương cầm lấy cái ly giữa đầu uống cạn, sau đó nhìn Tô Thâm: “Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết được chưa?”

“Nhà chúng tôi có một cây gậy bằng gỗ to như vậy.” Ngón trỏ và ngón cái của Tô Thâm tạo thành một vòng tròn, khoa chân múa tay: “Cây gậy gỗ đó tồn tại là vì tôi, chắc cậu cũng biết mẹ chúng tôi qua đời rất sớm chứ? Lúc đó Tô Tầm còn chưa được coi là một tiểu nha đầu nữa, bố là một người đàn ông thô kệch đã nuôi lớn chúng tôi, từ nhỏ tôi đã bị đánh biết bao lần không đếm xuể nhưng Tô Tầm lại giống như một cô công chúa nhỏ, ngay cả đầu ngón tay của nó bố tôi cũng không đánh qua một cái.”

Tim của Lục Trình Dương như bị siết chặt lại, đôi mắt híp lại, nhìn chằm chằm Tô Thâm, có lẽ anh đã đoán được tiếp theo Tô Thâm sẽ nói cái gì.

“Lúc bố chúng tôi thấy giấy ly hôn của Tô Tầm thì tức giận đến nổi trận lôi đình, lập tức bắt nó quỳ trên đất, cầm lấy cây gậy mà từ trước đến nay chỉ dùng để đánh tôi đánh nó, đánh rất là mạnh ... Lúc tôi chạy về nhà thì nó đã bị đánh đến co người lại, ôm bụng ngất đi.”

27. Chương 27

Tô Thâm nói xong những lời kia thì không nói gì nữa, nhìn sắc mặt Lục Trình Dương thay đổi thì cười, giọng nói lộ vẻ trào phúng: “Thế nào? Đau lòng sao? Thì ra cậu còn biết đau lòng.”

Đột nhiên Tô Thâm cầm lấy một bình rượu đập xuống, ‘pằng’ một tiếng, thủy tinh bể tung tóe, anh kéo cổ áo Lục Trình Dương, khuôn mặt có chút dữ tợn rống lên: “Con mẹ nó thì ra mày còn biết đau lòng, lúc trước mày đã làm gì hả? Nó chỉ là một cô gái nhỏ, gạt người nhà gả cho một tên cặn bã như mày, còn mang thai đứa nhỏ quay về nữa, mày có biết những người hàng xóm nói nó như thế nào không? Đứa con gái ngoan ngoãn của bố tao cứ như vậy bị chà đạp, mày nói ông ấy có thể thở được sao? Nhưng lúc đó mày ở nơi nào chứ? Ngay cả cái tên hay tướng mạo của mày như thế nào chúng tao cũng không biết, bố tao chỉ có thể đem toàn bộ tức giận trút vào người Tầm Tầm, ngay cả nhà cũng không cho nó ở. Bởi vì mang thai nên không thể tìm công việc chính thức được, chỉ có thể vác cái bụng cùng với bạn mở tiệm bán quần áo, những đứa bạn cùng lứa với nó lúc đó làm gì? Đạo phố, hẹn hò, đi xem phim, đi du lịch! Còn nó lại ở trong nhà dưỡng thai! Rõ ràng nó có thể có cuộc sống tốt hơn nhưng lại gặp phải một kẻ cặn bã như mày!”

Tô Thâm càng nói càng kích động, nhìn sắc mặt Lục Trình Dương càng ngày càng khó coi thì cảm thấy buồn cười đến cực điểm, quả đấm không khống chế nổi đánh lên khuôn mặt đó một quyền lại một quyền ...

Một lát sau Tô Thâm mới xoa tay ngồi lại trên sofa, cười lạnh: “Quả nhiên tao còn muốn đánh mày một trận nữa.”

Lục Trình Dương bị đánh một trận nhưng dường như không cảm thấy đau, anh đã sớm chết lặng với vết thương trên thân thể nhưng tim lại rất đau. Lục Trình Dương lấy tay lau vết máu trên khóe miệng, con mắt đỏ au nhìn Tô Thâm: “Sau này thế nào? Tầm Tầm ... như thế nào?”

Khi đó cô đang mang thai lại bị đánh một trận như vậy ... trong đầu Lục Trình Dương hiện ra hình ảnh Tầm Tầm đau đến co người lại, tim giống như hung hăng bị chà đạp một phen, đau đến hít thở không thông.

Tô Thâm lạnh lùng liếc anh: “Rất chịu được đòn đấy. Bây giờ mày quan tâm nó như thế nào là có ý nghĩa gì?”

Lục Trình Dương im lặng một lát, đôi mắt đỏ au nhìn Tô Thâm, giọng nói có chút hèn mọn: “Cầu xin anh đấy, nói cho tôi biết đi.”

Tô Thâm cổ quái nhìn Lục Trình Dương, lại rót hai ly rượu, ý bảo Lục Trình Dương uống, thấy anh không chút do dự ngửa đầu uống cạn thì ánh mắt nhìn anh ngày càng kỳ quái hơn, thật lâu mới từ từ mở miệng: “Cậu đã muốn biết thì tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Dù sao cũng đã là chuyện mấy năm trước rồi, Tô Thâm hồi tưởng lại một chút. Trước khi chuyện kia xảy ra thì anh xác thực không có tinh thần giác ngộ của người làm anh, thường xuyên tìm cơ hội bắt nạt em gái; cũng từ lúc đó trở đi, anh đột nhiên cảm giác được là một người đàn ông thì phải làm những việc mà đàn ông nên làm.

Đêm Tô Tầm bị đánh thì Tô Thâm đang ở bên ngoài bàn chuyện làm ăn với khách hàng, vừa nhận được điện thoại của Tô Lập Quân liền về nhà ngay lập tức. Vừa mở cửa thì chứng kiến hình ảnh Tô Tầm co người lại ôm bụng, Tô Lập Quân đang còn cầm gậy gỗ muốn đánh tiếp lên người cô nên Tô Thâm vội vàng xông lên đoạt lấy cây gậy: “Bố, có chuyện gì vậy? Bố muốn đánh chết em nó sao? Từ nhỏ nó chưa từng bị đánh bao giờ, sao bố có thể dùng sức lực đánh con mà đánh Tầm Tầm chứ? Nó chỉ là một cô gái thì làm sao chịu được chứ?”

Nhìn lại thì Tô Tầm đang co người lại ngất đi, sắc mặt tái nhợt trắng như tuyết, Tô Thâm sợ hãi lập tức ném gậy gỗ đi, khom người bế Tô Tầm, xoay người nói với Tô Lập Quân: “Con đưa em đi bệnh viện, có chuyện gì nói sau.”

Lúc Tô Thâm bế Tô Tầm xuống lầu thì không ít hàng xóm thấy được, rồi rít chạy lại hỏi có chuyện gì? Tô Thâm không nói bất cứ câu nào cả bởi vì anh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là bố anh nổi giận đùng đùng gọi điện thoại bảo anh về nhà.

Tô Lập Quân cũng đi theo lên xe, sắc mặt căng thẳng, Tô Thâm nhìn Tô Tầm được anh để nằm ở phía sau, hỏi: “Bố, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tại sao bố lại đánh Tầm Tầm thành như vậy chứ, bình thường không phải bố là người hiểu rõ em nó nhất sao?”

“Chính vì bình thường tôi quá thương nó nên nó mới coi trời bằng vung như thế, trong mắt nó có còn coi tôi là bố nó không đây?” Tô Lập Quân cao giọng, lúc tức giận thì giọng nói càng vang dội.

Tô Thâm nhú mày: “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Từ nhỏ Tô Tầm đã rất ngoan, thỉnh thoảng cũng làm ít chuyện tiền trạm hậu tẩu nhưng đều ở trong phạm vi cho phép của Tô Lập Quân, rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến cho Tô Lập Quân tức giận thành như vậy?

“Bố bảo nó lấy bằng tốt nghiệp ra cho bố xem một chút, nó ở trong phòng tìm nửa ngày cũng không ra, bố đi vào thì không ngờ nha đầu kia đang giấu người cầm giấy chứng nhận ly hôn! Vừa nhìn thấy bố thì giống như là thấy quỷ, cuống quýt nhét tờ giấy trong tay vào trong tủ, con cũng biết giấy chứng nhận ly hôn là cái gì rồi đó. Em gái con vừa mới tốt nghiệp đại học thể nhưng lại có giấy chứng nhận ly hôn!” Tô Lập Quân càng nói càng tức, bàn tay bám vào cánh cửa, hít thở một cách khó khăn: “Bố bảo nó đưa tờ giấy cho bố xem, quả nhiên trên đó ghi tên của nó, còn tên của người đàn ông kia bị nó dùng bút bôi lên nên không nhìn ra được; bố hỏi người đàn ông kia là ai, tên gọi là gì nhưng nó nhất quyết không chịu nói, tức chết bố mà!”

Tô Thâm cả kinh, thiếu chút nữa là đụng vào cái xe phía trước, không nói nên lời, Tô Tầm làm việc tiền trạm hậu tẩu này ... không, căn bản Tô Tầm không có ý định nói ra.

Đến bệnh viện, lúc y tá kiểm tra thì phát hiện trên vai, trên lưng, trên cánh tay của Tô Tầm đều là vết máu sưng đỏ, vết bớt hơn là cô đang mang thai.

Một cô gái trẻ vừa tốt nghiệp đại học cầm theo giấy chứng nhận ly hôn, lại mang thai, tin tức này làm cho Tô Lập Quân và Tô Thâm chấn động không nói nên lời, hai người đàn ông ngồi trong phòng bệnh một đêm cũng im lặng một đêm.

Giữa trưa ngày hôm sau thì Tô Tầm tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là sờ vào bụng mình, Tô Lập Quân không còn ở trong phòng bệnh nữa, cô nhìn Tô Thâm đang đứng ở cửa sổ quay lưng về phía mình, nhỏ giọng gọi: “Anh ...”

Tô Thâm nghe tiếng xoay người lại, nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, lần đầu tiên anh thấy sự đau thương nồng đậm trong mắt của cô em gái này, giống như là con hươu con bị thương, cẩn thận che giấu đau thương của chính mình, cô đã về nhà được hơn nửa tháng rồi, tại sao anh lại không phát hiện ra chứ?

“Em ... mang thai.” Tô Thâm mở miệng mới phát hiện ra giọng mình có chút nghẹn ngào, rất khó chịu: “Bác sĩ nói có dấu hiệu sinh non.”

Con người đen tuyến của Tô Tầm như rơi vào hư không, không có tiêu cự, thì ra cảm giác tối hôm qua là thật, có đứa bé này là do mấy buổi tối trước khi ly hôn ... mấy ngày đó là giai đoạn nguy hiểm của cô nhưng Lục Trình Dương lại điên cuồng muốn cô. Tô Tầm mệt mỏi không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện gì khác, cũng không biết anh có dùng biện pháp an toàn hay không, hoặc là có sử dụng nhưng đứa bé này là ngoài ý muốn.

Mấy buổi tối triền miên giống như là một loại nghi thức cáo biệt, Lục Trình Dương đem hết nhiệt tình của anh đối với cô tiêu hao hết ở mấy buổi tối đó cho nên anh thấy chán, không cần cô nữa.

Đứa bé này đến theo cách này làm cho cô cảm thấy rất khó chịu, thời thời khắc khắc như muốn nhắc cô rằng Lục Trình Dương không cần cô nữa, trong bụng của cô lại có con của anh nhưng cô không cần phải sinh con cho một người đàn ông xấu xa như vậy!

“Anh, em không muốn đứa bé này.”

Tô Thâm nhìn chăm chăm vào gò má của em gái, thấy dưới làn mi thật dày của em gái lấp lánh ánh nước nhưng không thấy có nước mắt chảy ra, anh đi tới dịu dàng sờ đầu cô, ôn nhu nói: “Được, anh sẽ sắp xếp giúp em, ý của bố cũng là như vậy.”

Tô Tầm lùi vào trong chăn, buồn buồn nói: “Cảm ơn anh.”

Tô Tầm bị Tô Lập Quân đánh rất tàn nhẫn nên bác sĩ đề nghị nghỉ ngơi thêm mấy ngày rồi mới làm phẫu thuật nếu không thân thể sẽ bị tổn thương quá nặng.

Trong mấy ngày Tô Tầm nằm viện thì Tô Lập Quân không hề đến thăm. Tô Thâm xin nghỉ, mỗi ngày đều ở trong bệnh viện chăm Tô Tầm, sợ cô luẩn quẩn trong lòng làm chuyện điên rồ nhưng mỗi ngày Tô Tầm đều rất yên lặng, cố gắng ăn hết đồ ăn anh mang đến. Ở bệnh viện hơn một tuần lễ thì thai nhi trong bụng cũng dần ổn định.

Tô Thâm đưa cô đến cửa phòng mổ, bên ngoài có hai, ba người nữ đang đợi; có người thần sắc lo lắng, có người xấp xỉ tuổi Tô Tầm đang bám chặt vào cánh tay bạn trai, vành mắt đỏ hồng; còn có người đi cùng bạn to giọng mắng tên cận bã làm bạn của mình mang thai.

Chỉ có mình Tô Tầm ngồi yên, không nói một câu, trên mặt cũng không nhìn ra chút căng thẳng nào, giống như đang chờ đợi một nghi thức vậy.

Không biết chờ trong bao lâu thì cô gái có độ tuổi xấp xỉ Tô Tầm đi ra từ phòng mổ, sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên gục đầu vào trong lòng bạn trai, khóc nói: “Cái gì mà nói không đau chứ, đều là nói dối ... rất đau ... tim còn đau hơn. Nếu còn có lần sau thì em sẽ hận anh suốt đời ...”

Tô Thâm nhìn tình cảnh này chợt nhớ tới mình trước kia. Mặc dù anh không làm cho người nào mang thai nhưng anh quả thực không đủ thành thực chững chạc làm tổn thương người khác. Bây giờ đột nhiên cảm thấy mình cũng rất cận bã, anh không muốn ngay cả việc làm chỗ dựa cho em gái mà cũng không làm được, anh cũng không muốn sau này người con gái bên cạnh anh ngay cả phần cảm giác an toàn cũng không có.

Tô Tầm sững sờ nhìn người con gái được bạn trai đang dìu đi kia, nghe thấy bác sĩ gọi tên mình thì cô đứng dậy từ từ đi vào phòng mổ.

Tô Thâm thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi nhìn ánh mắt và sắc mặt của Tô Tầm thì anh còn cho rằng cô sẽ thay đổi ý kiến ... Mặc dù đây là hành vi rất tàn nhẫn nhưng anh và Tô Lập Quân nhất định phải làm như vậy, Tô Tầm còn trẻ, bọn họ không thể để cho đứa nhỏ phá hủy cuộc đời của cô được.

Một lát sau, cửa phòng mở đột nhiên được kéo ra, Tô Tầm đau thương trắng mặt chạy vào trong lòng anh, run rẩy nói: “Anh ... em không muốn bỏ đứa bé ... quá tàn nhẫn, em làm không được ... Em xin anh đấy, nói với bố giúp em được không?”

Tô Thập im lặng thật lâu mới xoay người cô lại: “Được.”

Tô Lập Quân giận tím mặt, chỉ ra ngoài cửa rống giận với Tô Tầm: “Nếu mày muốn giữ đứa bé này lại thì cũng đừng ở trong cái nhà này nữa! Cũng đừng gọi tao là bố! Cũng đã ly hôn rồi mà một mình mày muốn sinh con làm gì chứ? Bố của đứa bé đâu? Một mình mày nuôi con được hả? Một người con gái mang theo con nhỏ thì sau này lấy chồng thế nào được nữa?”

Tô Tầm cúi thấp đầu, tay chân luống cuống đứng ở cửa, gọi một tiếng: “Bố ...”

“Tô Thập, bây giờ con đưa nó đến bệnh viện đi, không làm phẫu thuật thì đừng đưa nó về nhà nữa!” Tô Lập Quân không thể nuốt trôi cơn giận, thái độ rất cứng rắn.

Bất luận Tô Thập nói cái gì thì Tô Lập Quân đều không đồng ý Tô Tầm sinh đứa bé này ra, Tô Tầm bất đắc dĩ dọn ra khỏi nhà, cùng thuê phòng với Chu Hiểu Tình. Cô không muốn lúc nào cũng phải dựa dẫm kinh tế vào Tô Thập, Chu Hiểu Tình có mở một cửa hàng bán quần áo, bảo Tô Tầm cùng làm với mình, mỹ danh gọi là ... gây dựng sự nghiệp.

...

Trong ghế lô tràn ngập mùi rượu nhưng lại làm cho người ngồi đó hết sức tỉnh táo.

Tô Thập nói xong, nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương, anh cũng không cần nói thêm bất kỳ điều gì nữa, ngửa cổ uống rượu rồi cầm lấy chìa khóa trên bàn rời đi.

Lục Trình Dương chống hai khuỷu tay ở trên đầu gối, cúi đầu, hai tay che mặt nên không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này, cả người lặng im giống như tượng, trong lòng chỉ có một cảm giác, tim giống như bị người ta hung hăng đâm cho một dao, chảy máu đầm đìa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-cuoi-con-duong-anh-va-em>